

[Chu Môn Xuân Sắc Hệ Liệt] Khiếp Vô Tình

Contents

[Chu Môn Xuân Sắc Hệ Liệt] Khiếp Vô Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	15
4. Chương 4-1	22
5. Chương 4-2	25
6. Chương 5-1	29
7. Chương 5-2	33
8. Chương 6	37
9. Chương 7	44
10. Chương 8	51
11. Chương 9	59
12. Chương 10: Phiên Ngoại – Về Nhà	62

[Chu Môn Xuân Sắc Hệ Liệt] Khiếp Vô Tình

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, 1×1, ngọt ngào, HESố chương: 10 chươngSuốt mười năm, vì phản bội người yêu mà Tô Lưu Y luôn s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-mon-xuan-sac-he-liet-khiiep-vo-tinh>

1. Chương 1

“Tiểu nhị, cho thêm một bình rượu Hoa Điêu.”

Chính Ngọ đúng là thời điểm buôn bán tốt nhất ở Thái Bạch Lâu, đại sảnh dưới lầu rộn ràng nhộn nhạo không còn chỗ ngồi, vài tên tiểu nhị tới lui giữa đám người.

Một thanh niên có diện mạo thanh tú nhã nhặn nhanh chóng đem một bình rượu Hoa Điêu đặt trên bàn cho thực khách, khi xoay người đi thì hắn nghe thấy người ở phía sau vừa cười vừa nói, “Là một tên thọt, không ngờ đi đường cũng nhanh như thế.”

Người còn lại vừa cười vừa nói, “Thái Bạch Lâu là nơi nào? Nếu hắn đi đường bất tiện thì Vương Bác Bi còn cần hắn hay sao?”

Đây không phải lần đầu tiên nghe thấy những lời như vậy, từ lúc đầu đau đớn cho đến bây giờ đã hoàn toàn chết lặng. Trong đầu của Tô Lưu Y chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đi nhanh một chút, đi nhanh hơn một chút.

Hôm nay là ngày thứ mười hán đến Thái Bạch Lâu, lúc trước đến Thái Bạch Lâu lão bản có khuôn mặt hà khắc vốn không muốn thuê hán, sau đó thấy hán khổ sở van xin, vì vậy đồng ý lưu hán lại mười ngày để thử việc, nếu sau mười ngày cảm thấy hán có thể đảm nhiệm công việc thì mới có thể chính thức lưu hán lại.

Cuối cùng thực khách cũng dần dần thưa thớt. Đám tiểu nhị rất cục có thể thở ra một hơi, nhìn thấy ba tầng lầu không còn bóng người, lúc này mới có một người có bộ dáng như đầu bếp gọi bọn họ đi ăn cơm. Hiện tại đã là cuối giờ Mùi.

Mấy chục tiểu nhị và đầu bếp ngồi cùng nhau. Vây quanh mấy chiếc bàn vuông, vừa ăn cơm vừa cao giọng đàm tiếu, không hề úp úp mở mở. Tuy rằng lão bản Vương Bác Bi ở lầu này vừa tham tài lại vô cùng hà khắc nhưng cũng không phải quá mức thiếu tình cảm, tối thiểu cũng cho phép đám tiểu nhị và đầu bếp ăn phần cơm thừa của thực khách.

Thái Bạch Lâu là một trong những lầu đệ nhất của kinh thành, những người ghé đến đều là văn nhân, phú hào thương buôn, một khi dùng thức ăn còn thừa lại ngày hôm qua, nếu bị phát hiện thì không chỉ phải bồi thường mà tấm biển kim tự cũng sẽ phải tháo xuống. Vương Bác Bi hiểu rất rõ vấn đề này.

“Ta nói a tiểu Tô, chân của ngươi bị tàn tật, cứ chạy đi chạy lại như vậy thì làm sao chịu nổi?” Cơm nước xong, đám tiểu nhị ngồi bu lại một chỗ, đây là thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi của bọn họ, tiếp qua hai khắc thì sẽ đến lúc thu dọn quét tước, chuẩn bị sẵn sàng để buôn bán buổi tối.

Tô Lưu Y cười một cách ngại ngùng, gật đầu rồi thấp giọng nói, “Không sao, chỉ là bận bịu một chút thôi, cũng không quá vất vả.”

Đại trù Tào Sơn cầm quạt hương bồ vỗ đùi, vừa lắc đầu vừa nói, “Tiểu hài tử này bảo ta phải nói cái gì mới hảo đây, tuy rằng ngươi tàn tật nhưng thông minh chăm chỉ, lại không lười biếng, đến nơi khác chưa hẳn tìm không ra đường mưu sinh, tội tình gì phải ở đây chịu khổ? Ta...ta thật không biết ngươi nghĩ như thế nào.”

Tô Lưu Y chỉ mỉm cười mà không đáp lại, chẳng qua ánh mắt lại lưu luyến bên ngoài cửa sổ một chút, lúc này đã là cuối xuân, ngoài cửa sổ có một gốc cây hòe nở đầy hoa, hương thơm nhàn nhạt theo gió thổi vào trong lầu.

“Tào ca, không bằng nói với lão bản để cho tiểu tô ở phòng bếp hỗ trợ đi. Mặc kệ là nhóm lửa hay phụ giúp cũng được, dù sao cũng có thể ngồi hoặc đứng, không cần chạy đến chạy lui.” Có một tiểu nhị đề nghị.

“A, không cần không cần.” Tô Lưu Y hoảng sợ, vội vàng xua tay lắc đầu, sau đó cảm động mà nói, “Ta xin nhận hảo ý của mọi người, nhưng thật sự là không cần, cái chân tàn tật này của ta cũng không sao, mỗi ngày đi nhiều một chút còn có thể hảo hảo rèn luyện thêm.”

Sở dĩ đến kinh thành, sở dĩ khổ sở để van xin cho bằng được công việc này chẳng phải là vì có thể liếc mắt từ trên lầu để nhìn thấy người kia đi ngang qua nơi này hay sao? Mặc dù biết cả đời cũng không có khả năng cùng người nọ tái tục tiền duyên, mặc dù biết trong lòng của người nọ chỉ có tràn ngập thù hận và khinh thường mình, nhưng không có cách nào khác, ai bảo trong lòng của hán chỉ lấp đầy nỗi nhớ nhung người nọ?

Tô Lưu Y đứng bên cửa sổ, si ngốc nhìn cây dương liễu ở hai bên đường, hôm nay là ngày thứ mười, kể từ ngày hán bắt đầu bước vào lầu này, mỗi sáng sớm khi quét tước ở đại sảnh đều có thể nhìn thấy một con tuần mã phi phàm sải bước trên đường ở bên ngoài cửa sổ, người nọ an vị trên ngựa, tựa như minh nguyệt chói mắt.

Chẳng qua vẻ mặt và thần thái phi dương của người nọ trong ký ức của mình đã sớm khác biệt, trở nên trầm ổn hơn rất nhiều, trên khuôn mặt bình thản như nước như gương căn bản không có một chút cảm xúc để hán có thể đoán được tâm tư của người nọ.

Mỗi khi như vậy thì Tô Lưu Y nhện không được mà suy nghĩ có phải chính mình đã làm hại đối phương trở thành như vậy hay không, nếu năm đó mình có thể dừng cảm một chút, có thể can đảm một chút, như vậy...có phải cho dù đối mặt với ánh mắt khinh thường của các môn sinh và thế tục thì hán cũng sẽ hạnh phúc ngọt ngào hay không, mà không phải giống như bây giờ, mười năm đằng đẵng mang theo nỗi áy náy khắc cốt ghi tâm, chỉ có thể lên lút nhìn người mà mình ngày nhớ đêm mong.

“Tiểu Tô, người lại đứng ở nơi đó nhìn cái gì? Thích cây hoa hòe như vậy hay sao, để ta đi hái vài chùm cho người.” Một tiểu nhị tên là Tam Lương vừa kêu vừa cười một tiếng, làm cho Tô Lưu Y hoàn hồn.

“Không có gì, ta chỉ đang suy nghĩ tại sao đến bây giờ mà còn chưa có ai đến a? Đã là cuối giờ Thân rồi.” Tô Lưu Y xoay người, nhìn đám tiểu nhị vẫn còn ngồi trên ghế dài, trong mắt lộ ra một chút nghi hoặc.

“Tôi nay có người bao nguyên tửu lâu. Nói cho các người biết trước, đây đều là những đại nhân vật khó lường, nói ra một cái tên cũng đủ hù chết đám người các người. Các người thông minh một chút cho ta, hảo hảo hầu hạ, nếu ai sơ xuất thì đừng trách ta không khách khí, ừm, đến lúc đó không phải ta không khách khí mà là các người còn có cơ hội để ta khách khí hay không thì mới là vấn đề.”

Một giọng nói truyền đến, sau đó lão bản tửu lâu có biệt hiệu là Vương Bác Bì với bước chân hình chữ bát từ trong phòng đi ra. (bước chân hình chữ bát = đi hai hàng)

“Không phải chứ? Nghiêm trọng như vậy sao? Lão bản, người đến chẳng lẽ là Hoàng Thượng cải trang vi hành à?” Ở Thái Bạch Lâu, trong đám tiểu nhị chỉ có A Xương là người duy nhất dám nói giỡn với Vương Bác Bì, cũng kỳ lạ một điểm là Vương Bác Bì lúc nào cũng khắc nghiệt và keo kiệt với người khác nhưng lại đặc biệt dung túng A Xương.

“Ừm, tuy rằng không phải thiên tử nhưng cũng gần như vậy. Cho nên các người thông minh một chút dùm ta.” Vương Bác Bì lạnh lùng đảo mắt nhìn đám tiểu nhị rồi sau đó chỉ vào Tô Lưu Y mà nói, “Đêm nay người không cần làm việc, đừng để những người đó chê cười Thái Bạch Lâu của chúng ta.”

Mặc dù đã chết lặng đối với những lời trào phúng như vậy nhưng Vương Bác Bì nói ra lời này vẫn làm cho Tô Lưu Y cảm giác được một chút khổ sở, vội vàng cúi đầu che giấu thần sắc bi thương trong mắt rồi lẩm bẩm nói, “Dạ, lão bản, ta đã biết.”

Chợt nghe A Xương bất mãn nói, “Như vậy là sao? Chân của tiểu Tô quả thật có tật nhưng hẳn chịu khó lại chăm chỉ, như vậy thì có cái gì mà bẽ mặt, như thế nào lại đánh mất thể diện của tửu lâu? Có khi những đại nhân vật thấy được sẽ ngược lại mà tán thưởng người nhân từ.”

A Xương ngày thường tuy rằng dám nói đùa với lão bản nhưng lớn tiếng biểu đạt bất mãn như vậy thì vẫn là lần đầu tiên. Vương Bác Bì âm trầm nhìn hắn một cái, đang lúc Tô Lưu Y và đám tiểu nhị bị dọa đến mức sắc mặt đều trắng bệch, khi đang lo sợ A Xương sẽ bị sa thải thì lại nghe Vương Bác Bì khụ một tiếng rồi lắc đầu nói, “Nếu như thế thì để cho hắn ở dưới lầu phục vụ đám người hầu đi.” Nói xong thì hừ một tiếng rồi xoay người mà đi.

Tất cả tiểu nhị đều thở phào nhẹ nhõm, bao vây A Xương rồi liên mồm bảo hắn thật giỏi. A Xương cười ha ha, mặt mày hớn hở đi lau bàn. Tuy rằng Tô Lưu Y hơi nghi hoặc một chút nhưng mặc kệ thế nào thì đây vẫn là chuyện riêng của người ta, huống chi A Xương còn giúp hắn, bởi vậy trong lòng chỉ có cảm kích, đương nhiên sẽ không nhiều lời.

Ba tầng tửu lâu đã được dọn dẹp sạch sẽ, thật sự không còn cái gì để tiếp tục thu dọn. Mọi người ngồi cùng nhau, lại tán gẫu về lão bản không thường xuất hiện ở tửu lâu.

Theo lời của đám tiểu nhị thì Tô Lưu Y mới biết lão bản vốn tên là Vương Thiên Hải, cũng là tài tử nổi danh của kinh thành. Chẳng qua nhân khẩu của Vương gia đơn bạc, tuy rằng huynh đệ tỷ muội không ít nhưng đều là con cái của tỷ thiếp, chỉ có hắn là con của chính thê. Bởi vậy không thể làm gì hơn là phải tiếp quản gia nghiệp, mà gia nghiệp của hắn cũng không chỉ có một tòa Thái Bạch Lâu này, toàn bộ kinh thành có hơn phân nửa sản nghiệp do Vương gia làm chủ, đó là chưa kể ở ngoại ô cũng có sản nghiệp không thể đếm hết.

Tô Lưu Y ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không ngờ lão bản hằng ngày nghiêm mặt không nói lời nào, nhìn có vẻ rất lạnh khốc, vậy mà lại có một gia thế hiển hách như vậy, khó trách trên người của lão bản lại lộ ra một loại khí thế oai nghiêm, hiện tại mới hiểu hóa ra người ta từ nhỏ được sinh ra từ trong một nhà đại phú đại quý.

Nói đến cuối cùng, đề tài lại chuyển sang đệ đệ của Vương Bác Bì làm đại quan trong triều, nói đến cũng nực cười, đệ đệ của hắn là con của thứ thê, không đến phiên người nọ kế thừa toàn bộ gia nghiệp nhưng đệ

đệ của hắn lại trúng khoa cử, vào triều làm quan chưa đến năm năm thì đã làm đến chức quan nhị phẩm Lễ bộ Thị Lang, Vương gia cũng thật sự xem như một gia tộc hiển hách.

Tô Lưu Y nghe đám tiểu nhị đàm luận cao hứng, mặt mày hớn hở, nhưng mà kỳ lạ ở chỗ hắn chú ý thấy A Xương lại không gia nhập, chỉ mỉm cười lẳng lặng lắng nghe, dung mạo của A Xương vốn chỉ bình thường không có gì đặc biệt nhưng lúc này lại tỏa sáng khiến người ta kinh hãi.

Trong lòng của Tô Lưu Y run lên, đột nhiên nghĩ đến một khả năng. Nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều thì đã nghe thấy những tiếng cười nói khách khí truyền đến, bên dưới lầu hỗn loạn tiếng nghênh đón của tiểu nhị, “Các vị khách quý, thỉnh, nhĩ gian trên lầu đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Đám tiểu nhị vội vàng đứng lên, biết là các đại nhân vật của lão bản đã đến. Vì thế mỗi người một việc, theo cái thang nhỏ ở phía bên kia xuống lầu trệt, còn có vài tiểu nhị chờ ở lầu hai và lầu ba.

Bao nguyên tửu lầu nhưng chỉ có vài chục người đến, trong đó có một ít hộ vệ ngồi ở đại sảnh lầu trệt, Tô Lưu Y và một vài tiểu nhị tiến lên hỏi thực đơn. Còn vài người lại bình thản bước lên lầu ba, trong đó có một thân ảnh rất quen mắt nhưng Tô Lưu Y không dám nhìn kỹ, đương nhiên cũng không có cơ hội nhìn kỹ.

“Phượng Thừa, ta phải nói với ngươi, đã vất vả đến đây mà còn nói chỉ có thể ở lại nhiều lắm là vài ngày, chúng ta phụ trách chiêu đãi ngươi, sau đó dẫn ngươi đi dạo hết những nơi hảo ngoạn ở kinh thành này.”

Đại sảnh lầu trệt, đám hộ vệ ngồi xuống với bộ dạng như được xả hơi, nhưng trên mặt giống như tượng gỗ điêu khắc, im lặng không nói một lời. Trên lầu ba lại thấp thoáng truyền đến những tiếng cười nói rộn ràng.

Chỉ nghe một âm thanh trong trẻo, “Đó là đương nhiên, ta vì sao đến đây? Nếu đã đến thì mỗi một người các ngươi đừng hòng trốn tránh. Ai, Giang Thượng Phàm, ngươi vẫn chưa chịu thành thân hay sao? Nói cho ngươi biết, muội tử của ta vẫn chờ ngươi đến bây giờ, hôm nay còn âm ỉ đòi ta mang nàng đến Vương phủ, nếu ngươi không chịu thành thân thì nên sớm có chủ ý đi, ngươi cũng không phải không biết tâm tư của muội tử ta.”

Cái tên Giang Thượng Phàm làm cho thân thể của Tô Lưu Y run rẩy, ấm trà trong tay suýt nữa đã đánh rơi xuống đất. May mắn vừa rồi trong lòng đã có một chút chuẩn bị, không đến nỗi phạm phải sai lầm, vội vàng cầm ấm trà đi đến một bàn ăn, vừa ngưng thần lắng nghe người ở trên lầu đàm luận.

Chợt nghe thấy một âm thanh có một chút xa lạ nhưng cũng quen thuộc, “Yên tâm, ta ứng phó được công chúa Vân Anh, ngươi không cần buồn lo vô cớ, hảo hảo ở đây giết thời gian trong một tháng này, khó khăn lắm mọi người mới tụ hội như vậy, phải hảo hảo vui vẻ một phen mới được. A! Thiên Hải, ngươi là chủ nhân mà hiện tại mới đến, phải phạt ba chén lớn.”

“Các ngươi một đám thân phận cao quý đến tận đây, vậy mà còn dùng chén lớn để uống rượu, cũng không sợ người ta chê cười hay sao. Nói thật cho các ngươi biết, ta không chuẩn bị chén lớn, nếu như vậy thì không bằng phạt ta dẫn các ngươi đi thăm thú kinh thành, nếu nói đến những nơi tiêu dao nhất trong chốn cấm tú phồn hoa này thì còn ai có thể quen thuộc hơn ta.” Đây là giọng của Vương Bác Bì.

“Ha ha ha, ngươi lại mặc cả.” Một nữ thanh xa lạ vang lên, “Thành thật mà nói, chẳng lẽ ngươi không thể dẫn chúng ta đến Hương Tuyết Lâu hay sao? Đó cũng là sản nghiệp của ngươi mà.”

“Đi Hương Tuyết Lâu? Các ngươi hỏi Thiên Sơn xem hắn có dám đi hay không? Hắn dám thì ta cũng không cho đi, các ngươi thì lại càng không thể đi, để cho Hoàng Thượng và Thái Hậu biết thì cái đầu này của ta đại khái không thể bảo đảm.” Vương Bác Bì vừa nói xong thì những người khác đều cười ha hả một cách sáng khoái.

Lại nghe thấy một người nói, “Phượng Thừa, công chúa Vân Anh cũng kỳ, Hoàng Thượng đã sớm có ý liên minh cùng Phượng quốc, nhưng muội tử của ngươi chỉ nhìn trúng A Phàm, ngươi không thể khuyên nhủ nàng hay sao? Chẳng lẽ chúng ta nhiều Vương gia tuần tú tuổi trẻ tài cao mà chỉ có A Phàm là tốt nhất à? Những người khác chẳng lẽ không thể lọt vào mắt xanh của nàng?”

Phượng Thừa vừa cười vừa nói, “Cũng không phải, muội tử của ta vẫn không đến mức cuồng vọng tự cao đến mức đó, nhưng chữ tình không phải nói có thì liền có, nàng đã nhìn trúng A Phàm thì ta làm gì còn cách nào khác?”

Người trên lầu trò chuyện vui vẻ, không hề e dè, trong phút chốc đám tiểu nhị bắt đầu dâng rượu và thức ăn, chỉ nghe trên lầu liên tục vang lên tiếng chạm cốc, trong một mảnh ồn ào náo nhiệt là những tiếng cười to thoải mái.

Vài chục người ở dưới lầu vẫn như cũ, động tác dùng bữa đều rất nề nếp. Tô Lưu Y chỉ lo nghe trên lầu nói chuyện, trong lúc vô ý đã giẫm lên thức ăn ở dưới chân mà trượt té, mâm thức ăn cũng rơi xuống đất, vờ vụn dưới chân của một tên hộ vệ.

Ở dưới tầng trệt yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim châm rơi lại bỗng nhiên xuất hiện động tĩnh lớn như vậy khiến đám khách quý trên lầu ba cũng nghiêng cổ ra ngoài lan can mà ngó xuống. Tô Lưu Y lập tức cảm thấy có một tầm mắt dường như dừng trên người mình, vô cùng sắc nhọn, hắn cũng không biết là do mình có tật giat mình hay là đối phương thật sự nhận ra mình, đành phải vùi đầu không ngừng nói lời xin lỗi rồi liên tục giả vờ thu dọn mà không chịu đứng lên.

“Này, A Phàm, làm sao vậy? Tiểu nhị kia bắt quá chỉ là một kẻ tàn tật mà cũng khiến người nhìn chăm chăm như vậy hay sao?” Trên lầu ba, Long Sở vừa huých tay vào y mẹ của Giang Thượng Phàm vừa ngó xem Tô Lưu Y, nhưng nhìn nửa ngày cũng không thấy đối phương có cái gì tân kỳ.

Giang Thượng Phàm thu mắt về, đồng tử luôn luôn âm trầm sâu không thể lường lại xuất hiện một chút cảm xúc, bắt quá rất nhanh liền bị hắn che giấu, chỉ nghe hắn thản nhiên nói, “Không có gì, chỉ là cảm thấy người nọ rất giống một vị cố nhân.”

“Cố nhân?” Long Sở cảm thấy hứng thú, ngoác tay kêu một tên tiểu nhị, “Đi, dẫn tên thọt kia lên đây.” Nói xong lại nháy mắt với Giang Thượng Phàm, “A Phàm, để ta xem thử cố nhân của người có bộ dáng gì, hắc hắc, cái tên vô tâm vô tình như người mà cũng có cố nhân, còn làm cho người nhớ mãi không quên cho đến bây giờ, đây thật sự là điều làm cho ta rất tò mò.”

“Người cứ hấp ta hấp tấp.” Long Tích bất mãn nhìn đệ đệ của mình, “Làm sao người biết A Phàm muốn gặp lại cố nhân.” Theo nét mặt của Giang Thượng Phàm thì Long Tích có thể nhận ra vị cố nhân này chưa hẳn là người mà Giang Thượng Phàm muốn nhìn thấy.

“Không sao, nếu đã kêu lên thì gặp một lần cũng không hề gì.” Khóe miệng của Giang Thượng Phàm mang theo một chút ý cười, nhưng không biết vì sao tất cả mọi người đều cảm thấy nụ cười này quả thật làm bọn họ phải rùng mình.

Tiếng bước chân chậm rãi truyền đến, mười mấy Vương gia đều tò mò nhìn chăm chăm vào thang lầu, chỉ có Giang Thượng Phàm vẫn nhìn chăm chăm vào ly rượu trong tay. Người là hắn kêu lên nhưng lúc này hắn lại thất thần không thêm để ý.

Vương Bác Bì cùng đệ đệ liếc mắt nhìn nhau, không rõ một tên thọt như vậy làm sao lại khiến Giang Thượng Phàm trở nên như thế. Nghe ngữ khí của hắn thì có lẽ trước kia từng có cừu hận với người nọ, chẳng qua hiện tại đối phương nghèo túng đến mức này, còn Giang Thượng Phàm lại có thân phận địa vị cao như thế, dù sao cũng nên cười cho qua chuyện.

Huống chi bọn họ biết rất rõ Giang Thượng Phàm là một người tâm cơ thâm trầm nhưng cũng rất độ lượng, về tình về lý thì giờ khắc này hắn cũng không nên hành động như vậy.

Ở trong mắt mọi người, Tô Lưu Y cúi đầu, chậm rãi khập khiễng bước đến. Đám tiểu nhị ở dưới lầu mặc dù vẫn làm việc nhưng thỉnh thoảng lại lén lút liếc nhìn lên đây, trong lòng đều âm thầm lo lắng thay cho hắn.

“Thảo dân tham kiến các vị Vương gia.” Tô Lưu Y chậm rãi quỳ xuống, rớt cục...rớt cục có thể ở trước mặt người này, cho dù là quỳ dưới chân người này thì trong lòng của hắn vẫn tràn ngập hạnh phúc, cho dù hắn biết loại hạnh phúc này sẽ bị công kích thành từng mảnh nhỏ chỉ trong khoảnh khắc.

“Tô Lưu Y.” Giang Thượng Phàm vẫn đang ngắm nghía ly rượu trong tay, sau đó hắn chậm rãi gọi ra cái tên này.

Mười năm, hắn chưa từng mở miệng gọi ra cái tên này, hắn tưởng rằng mình đã sớm quên nhưng giờ khắc này hắn mới biết cái tên này đã khắc sâu vào lòng của hắn đến mức nào, tựa như đã mọc rễ vào trong xương trong máu.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự giễu, xem ra mặc kệ trải qua bao nhiêu chuyện, mặc kệ công thành danh toại như thế nào thì chuyện đã từng xảy ra vẫn luôn là một cái gai đâm sâu vào máu thịt của hắn. Khi hắn giả vờ quên lãng thì cái gai này ẩn nấp đâu đó, nhưng một khi nhớ đến thì nó sẽ làm cho mình đau đớn đến mức khó có thể chịu được.

Nhưng tốt lắm, hiện tại lão thiên gia rốt cục cho mình cơ hội để nhờ đi cái gai này, thật sự là rất tốt, quá tốt.

“Vương gia....” Thân mình của Tô Lưu Y trở nên run rẩy, hắn cúi đầu thấp hơn, bởi vì đang quỳ nên cơ hồ không nhìn thấy mặt mũi.

“Ngẩng đầu lên.” Âm thanh nhẹ nhàng thản nhiên, giống như muốn cường điệu thái độ không bận tâm của mình. Nước mắt của Tô Lưu Y cơ hồ muốn chảy xuống, đành phải cố gắng nhịn xuống, chậm rãi nâng lên khuôn mặt vô cùng bi thương.

Tầm mắt của Giang Thượng Phàm rớt cục nhìn thẳng vào hắn. Đồng tử thâm thúy, thiếu bớt một chút thần thái phần chán của ngày xưa mà lại tăng thêm vài phần lãnh khốc thâm trầm.

“Chắc chắn, làm sao mà lại đến mức như vậy? Khuôn mặt này có khác gì đám thôn phụ tiêu tụy sau khi bị gả cho người ta? Thật sự là khiến người ta nhìn thấy mà cảm thấy chán ngán, Tô Lưu Y, ta nhớ rõ trước kia người đâu đến mức như vậy, dù sao cũng làm cho người ta nhìn thấy mà sinh ra một chút hứng thú a.”

Quả nhiên, quả nhiên. Trong lòng của Tô Lưu Y cười khổ, sớm biết rằng bản thân mình sẽ bị đối đãi như thế nào, nhưng đến khi thật sự đối mặt thì mới phát hiện nỗi đau này dường như còn ê chề hơn những gì mà mình đã tưởng tượng. Đã sớm biết bản thân là một kẻ nhất gan nhưng khi đối mặt với sự vô tình của người này thì hắn lại không ngờ chính mình đã sợ đến mức hận không thể lập tức chết đi.

“Thảo dân....cuộc sống bấp bênh khổ sở, làm sao có thể so sánh....có thể so sánh với Vương gia?” Tô Lưu Y lại cúi đầu, dùng giọng điệu nhỏ nhất, “Mười năm không gặp, phong thái...của Vương gia vẫn như xưa....”

Rốt cục rơi lệ, lặng lẽ chảy vào trong xiêm y, để lại một vệt dài trên làn da. Trong đầu xuất hiện hình ảnh thiếu niên cưỡi ngựa mà đến, vừa cười vừa lớn tiếng kêu hắn, “Lưu Y, lão một sách, coi chừng đọc đến mức hư mắt, đi, ta dẫn người đi săn lợn rừng.”

“Phong thái vẫn như cũ...”Giang Thượng Phàm chậm rãi lặp lại, giống như đang cẩn thận nghiền ngẫm bốn chữ này, sau đó hắn chậm rãi nở nụ cười, một nụ cười tràn ngập trào phúng và châm chọc, hắn nhẹ nhàng lắc ly rượu, giống như đang tự nói một mình, “Phong thái vẫn như cũ, phong thái vẫn chỉ như cũ thôi sao?”

Trong lòng của Tô Lưu Y co rút đau đớn, vội vàng sửa lời, “Dạ, là nô tài nói sai, phong thái của Vương gia hơn xưa rất nhiều.”

Tâm can đau quá, đau đến mức không còn cách nào để hình dung. Nhiều năm qua, mỗi một ngày, mỗi một đêm, mỗi khi hắn có được thời gian yên lặng thì hắn sẽ thầm tưởng tượng tình cảnh hai người gặp lại.

Hắn từng tưởng tượng sẽ bị người này tức giận mắng chửi một cách phần hận, châm chọc khiêu khích, cũng từng nghĩ là người này sẽ bỏ mặc, cười lạnh mà đi, hắn thậm chí còn nghĩ rằng đối phương căn bản đã quên mình, đối mặt với hắn sẽ là một khuôn mặt lưỡng lự lộ ra bộ dáng khinh thường. Nhưng nay mới hiểu được đó chẳng qua chỉ là tưởng tượng, được xây dựng trên nền móng của ký ức tốt đẹp, so với loại đau đớn khi đối mặt thật sự thì ảo tưởng làm cho hắn tan nát tâm can lại đẹp hơn rất nhiều.

“Quên đi, vẫn ngốc như vậy.” Giang Thượng Phàm uống cạn ly rượu ngon, phẩy tay với Tô Lưu Y, lãnh đạm nói, “Không so đo với người, nhớ ngày đó nếu không có người thì ta cũng chưa hẳn có ngày hôm nay. Chẳng qua thấy người vẫn khó tránh khỏi cảm thấy chán ghét, người rời khỏi nơi này đi, có thể kiếm ăn ở kinh thành nhưng đừng để cho bốn Vương nhìn thấy, bằng không thấy người một lần thì sẽ đánh một lần, tốt lắm, quay về thu dọn đi.”

Tô Lưu Y đột nhiên ngẩng đầu lên, thân mình run rẩy, trên mặt tái nhợt không còn huyết sắc, bờ môi kịch liệt mấp máy, sau một lúc lâu kìm nén đôi mắt ngấn lệ, hắn khẽ nói, “Dạ, thảo dân đã hiểu.”

Nói xong, hắn liền mạnh mẽ đứng dậy, ngay cả cáo lui cũng quên nói, vội vàng quay đầu bước đi, bởi vì một chân bị tàn tật mà đi lại quá nhanh cho nên đi đến thang lầu thì toàn thân bị lão đảo, suýt nữa đã ngã

xuống, may mắn vịn được thành lan can, ổn định thân mình.

Phía sau truyền đến một tiếng cười nhạt, “Chặc chặc, vẫn vụng về như vậy, thật sự làm cho người ta chán ngán.”

Nước mắt rốt cục chảy ra. Hắn nhớ rõ mười năm trước người nọ cũng sẽ nói như vậy, người nọ luôn chế giễu mình rất ngốc, nhưng khi đó người nọ nói ra lời này lại mang theo bao nhiêu sủng ái chiều chuộng, có thể làm cho người ta bất tri bất giác chìm đắm vào trong đó.

“Oa, A Phàm, rốt cục có bao nhiêu cừ hận a? Thật sự là tàn nhẫn.” Long Sở hít sâu một hơi, thật muốn biết tên thọt kia đến tột cùng đã làm gì đắc tội với hảo hữu của hắn, Giang Thượng Phàm mà hắn nhận thức cũng không đến mức hẹp hòi nhỏ nhen mà lại tàn nhẫn độc ác như vậy.

“Đúng vậy đúng vậy, hình như....cũng không đến mức chịu không nổi như người nói? Nhìn kỹ lại thì cũng rất thanh tú.” Một Vương gia đào hoa gọi là Long Triện liên tục gạt đầu, nhìn thân ảnh gấp gáp chạy xuống lầu của Tô Lưu Ý, sau đó lại lắc đầu luyến tiếc.

Phượng Thừa, Vương Thiên Hải, Vương Thiên Sơn cùng vài thân Vương và Vương gia khác họ đều im lặng không lên tiếng, trong lòng của bọn họ đều hiểu có thể khiến cho Giang Thượng Phàm thất thố làm bê mặt Tô Lưu Ý trước mặt mọi người thì đương nhiên ân oán giữa bọn họ rất sâu, nói không chừng cũng không thoát khỏi một chữ tình, chẳng phải yêu càng nhiều hận càng sâu hay sao?

Giang Thượng Phàm không trả lời Long Triện và Long Sở, hắn tự rót đầy rượu vào ly, sau đó mỉm cười nâng ly, “Vừa rồi quấy nhiễu nhã hứng của mọi người, là ta sai, nào, ta tự phạt ba ly.” Nói xong, quả nhiên lập tức uống cạn ba ly rượu.

Ngay sau đó Vương Thiên Hải khéo léo nói lời dí dỏm, chuyện vừa rồi liền bị mọi người lãng quên, không còn ai nhắc đến, không khí lại trở nên náo nhiệt như trước.

.....

2. Chương 2

Đầu hạ, sau giờ Ngọ không còn tiếng ve kêu râm ran, hoa viên bên hồ trong Vương phủ, hoa sen đã nở rộ, hồ sen hơn mười mẫu, theo gió nhẹ tạo nên từng đợt lục sắc bồng bênh, hoa sen màu phấn hồng và màu trắng duyên dáng yêu kiều giữa màu xanh biếc của lá cây, từ xa nhìn lại quả thật là một bức tranh hoa sen thiên nhiên rất đẹp.

Giang Thượng Phàm ngồi trên giường trúc ở lương đình, yên lặng nhìn ra hồ sen phía đằng xa, phía sau của hắn có vài nha hoàn lặng lẽ đứng yên. Bên cạnh bàn là bộ bình trà tinh xảo và vài đĩa điểm tâm, nhưng hắn không hề đụng vào một miếng.

“Tĩnh Nguyệt, người đi gọi Giang Vĩnh đến đây.” Giang Thượng Phàm bỗng nhiên mở miệng, một nha hoàn ở sau lưng hắn lập tức đáp lời rồi vội vàng bước ra khỏi lương đình.

Không biết vì sao gần đây chủ tử lại như thế, luôn có một chút thất thần, tâm tình bất ổn, cơm cũng không muốn ăn, mỗi đêm đều trằn trọc, bắt nha hoàn bọn họ phải pha trà tám chín lần. Chẳng lẽ là vì Vân Anh công chúa đến đây cho nên trong lòng nghĩ đến đối phương hay sao?

Tĩnh Nguyệt vừa vội vàng đi tìm Giang Vĩnh vừa suy đoán ở trong lòng, nàng là nha hoàn bên cạnh Giang Thượng Phàm, bởi vậy tự giác cũng có thể nghiền ngẫm chủ tử có tâm sự, nếu dựa theo trước kia thì cũng không cảm thấy tâm tư của chủ tử đang nghĩ về Vân Anh công chúa, hiện tại nghĩ đến, chẳng lẽ là mình đã nghĩ sai? Bởi vì thật sự ngoại trừ Vân Anh công chúa thì nàng nghĩ không ra còn có ai có thể làm cho chủ tử luôn âm trầm lãnh khốc của mình trở thành như thế.

Giang Vĩnh nhanh chóng cùng Tĩnh Nguyệt tiến đến, hắn là quản gia của Vương phủ, hành sự khôn khéo, lại có năng lực, rất được Giang Thượng Phàm tín nhiệm.

“Người giúp ta làm một việc.” Giang Thượng Phàm đứng dậy, Giang Vĩnh vội vàng nghiêng người sang, đưa lỗ tai đến trước mặt Giang Thượng Phàm, sau khi nghe hắn phân phó xong thì liền lui ra sau hai bước, kính cẩn cúi đầu nói, “Dạ, nô tài đi làm ngay.”

Giang Thượng Phàm gật đầu, “Đi đi.” Sau đó quay lại nằm trên giường trúc, nhắm mắt dưỡng thần.

Tĩnh Nguyệt và một nha hoàn khác gọi là Băng Uyển, hai người nháy mắt ra hiệu, tiến lên hành lễ rồi nhẹ giọng nói, “Vương gia, trà nguội rồi, chúng nô tỳ đi thay ấm trà khác.”

Giang Thượng Phàm phất tay, hai người liền cầm theo ấm trà rồi cẩn thận ra khỏi lương đình, đi một mạch ra khỏi hoa viên, một người bỗng nhiên dừng chân.

“Băng Uyển, vừa rồi ngươi có nghe thấy những gì Vương gia phân phó với Giang quản gia hay không?” Tĩnh Nguyệt dừng chân, vừa vội vàng giữ chặt tay của Băng Uyển vừa hỏi.

“Tiểu nha đầu ngươi cứ luôn tò mò hiếu kỳ.” Băng Uyển trầm ổn hơn, nàng lắc đầu mỉm cười, “Ta cũng không nghe thấy nhiều lắm, hình như Vương gia phân phó Giang quản gia đi tìm tung tích của một người.”

“Đi tìm tung tích của một người? Vương gia của chúng ta phân phó?” Tĩnh Nguyệt mở to hai mắt nhìn, sau đó vuốt cằm, “Kỳ lạ, ngoại trừ Vân Anh công chúa thì còn có ai có thể làm cho Vương gia bận tâm như thế a? Nhưng công chúa còn mong có thể một ngày chạy đến Vương phủ của chúng ta ít nhất hai ba bận nữa là, như vậy Vương gia không phải tìm nàng, vậy người kia...rất cục là ai? Ân, nhất định là không tầm thường.”

“Tầm thường hay không tầm thường cũng không phải chúng ta có thể quản.” Băng Uyển liếc mắt nhìn hảo tỷ muội một cái rồi lôi kéo tay nàng, “Được rồi, nhanh đi pha trà đi, ngộ nhờ lúc này Vương gia muốn uống thì coi chừng Vương gia sẽ quở trách ngươi.”

Tỷ muội hai người cười hì hì, chỉ chốc lát liền đi xa.

.....

“A Phàm à, hôm nay cũng không có chuyện gì nhưng vì sao lại đi ra ngoài dùng bữa? Mấy ngày nay phải đi cùng Phượng Thừa và Vân Anh công chúa, chẳng lẽ vẫn chưa đủ hay sao? Sao không ở trong Vương phủ mà lại lòi ra chúng ta ra ngoài làm gì?” Trong Vọng Giang Lâu, đám người Long Sở, Long Tích và Long Triện cùng Giang Thượng Phàm lên lầu, vừa đi vừa thì thào oán giận.

“Đúng vậy, tửu lâu này tuy rằng thức ăn cũng tinh xảo nhưng dù sao cũng thua kém so với Vương phủ, nhưng tại sao cứ chạy đến đây làm gì?” Một Vương gia khác họ tên là Nghiêm Khôn cũng nhin không được mà nói ra tiếng lòng của các Vương gia khác.

“Các ngươi chỉ muốn thắp tùng Phượng Thừa, nay hắn đi rồi, đến phiên ta muốn các ngươi thắp tùng thì một đám lại làm ra bộ mặt như thế, tốt thôi, các ngươi hiện tại quay về đi, sau này nếu đi Kim Phượng Lâu Kim Phấn Phảng thì đừng rủ ta.”

Giang Thượng Phàm giả vờ bất mãn, nhưng thoát nhìn tâm tình của hắn rất tốt. Nhiều ngày qua mọi người cũng không thấy tâm tình của hắn khoan khoái như vậy, nhất là sau ngày dùng bữa ở Thái Bạch Lâu thì vẫn cảm thấy dường như hắn có tâm sự, nay hắn cao hứng như vậy, đương nhiên không ai muốn nghịch ý hắn, liền nháo nhào lên lầu.

Mọi người gọi thức ăn, đám người đang đàm tiếu chỉ cảm thấy Giang Thượng Phàm thần nhiên nhìn khắp xung quanh, tựa hồ đang tìm cái gì đó, mọi người cảm thấy kỳ lạ vì vậy cũng nhìn khắp xung quanh, bỗng nhiên Long Triện hô lên, “A, các ngươi nhìn kia, đó không phải là tên thọt lùn trước hay sao? Hình như...gọi là Tô Lưu Y? Chính là cố nhân của A Phàm.”

Long Triện vừa dứt lời thì lập tức ánh mắt của Giang Thượng Phàm bỗng nhiên sáng bừng, mọi người ở đây đều là người tinh khôn, lập tức hiểu được lý do hảo hữu phần chân tình thần như vậy, khẽ ho vai tiếng rồi cúi đầu uống rượu, trong lòng hiểu được sắp sửa bị buộc xem một màn kịch cũng không phần khích cho lắm.

Quả nhiên giống như lần trước ở Thái Bạch Lâu, Giang Thượng Phàm lại làm cho Tô Lưu Y nhục nhã một chút, cuối cùng lại là một câu nói tàn nhẫn, sau đó hắn cảm thấy mỹ mãn mà ăn uống ngon lành, bất quá

hắn vui sướng nhưng lại liên lụy những người khác đều ăn không vô.

Tô Lưu Y đã là một người tàn tật, mặc kệ lúc trước hắn làm gì đối với Giang Thượng Phạm thì hiện tại hắn cũng đã nghèo túng đến mức này, mà Giang Thượng Phạm thân là Vương gia và cũng là một đại tướng quân, dù sao cũng không nên khất khe như thế, hơn nữa hôm nay thẳng nhãi này rõ ràng vì muốn làm nhục Tô Lưu Y mà đến đây, ở trong tình cảnh này thì càng không thể nào nói nổi.

Bất quá nếu trong lòng có một cái gai mà không chịu rút ra thì không có cách nào sống yên ổn. Các vị Vương gia đều là hạng người nhạy bén thông minh vì vậy làm sao có thể không hiểu đạo lý này, ngẫm lại Giang Thượng Phạm cũng không phải loại người nhảm chán, một hai lần trút giận có lẽ đã đủ, không có khả năng mỗi ngày đều muốn đi gây sự, bởi vậy mọi người đều lặng lẽ nuốt vào những lời khuyên nhủ.

Nhưng có ai ngờ được Giang Thượng Phạm từ nay về sau tựa như bị nghiện, cách vài ngày sẽ hẹn đám hảo hữu đi ra ngoài dùng bữa, mà đi khách *** từ lâu thì thể nào cũng gặp được Tô Lưu Y. Cũng may tuy rằng hắn nói ra những lời sỉ nhục đối phương nhưng cũng không động thủ, bởi vậy mọi người đều tự phải nhờ Giang Thượng Phạm mấy trăm lần ở trong lòng, nhưng vẫn mở một con mắt nhắm một con mắt cùng hắn đùa giỡn trò chơi thật sự ngây thơ này.

Cuối cùng Long Triện quả thật là mất kiên nhẫn, sau khi Tô Lưu Y rời đi thì liền phái người đuổi theo để truyền lại vài lời với hắn, nội dung đại khái chính là, “Người đừng ngoan cố nữa có được hay không? Bậc Vương gia rõ ràng là cố ý tới tìm người để gây sự. Người làm gì mà cứ đến đại tửu lâu đại tửu *** để đụng mặt a? Người tìm một tiểu tửu quán không được hay sao, nếu ngại tiền công ít thì người cứ đến bảo khổ của thân Vương phủ, thiếu bao nhiêu thì Vương gia chúng ta sẽ đền gấp bội cho người, chứ cứ như vậy, người không phiền thì đám Vương gia chúng ta cũng phiền a.”

Tô Lưu Y đối mặt với lời nhắn của Long Triện, hắn chỉ còn biết cười khổ. Hắn cũng không biết vì sao rõ ràng lần đầu tiên ở Thái Bạch Lâu bị Giang Thượng Phạm sỉ nhục như vậy, hắn thật sự đã chết tâm, nhưng rốt cục vẫn nhịn không được mà tham sống sợ chết, hơn nữa có chết cũng không hối cải, cố ý đến tửu lâu khách *** cao cấp van nài lão bản cho mình làm việc, sau đó lại mang theo tâm tình vừa sợ hãi vừa chờ mong để có thể ngẫu nhiên gặp được Giang Thượng Phạm.

Cho tới bây giờ việc này xảy ra cũng đã bảy tám lần. Nếu ngay từ đầu Tô Lưu Y còn thật sự nghĩ là chỉ ngẫu nhiên gặp được, hiện tại hắn cũng đã sớm hiểu được đối phương cố ý muốn làm khó mình. Nhưng hắn lại càng ngày càng bình tĩnh, thậm chí là chết lặng mà chấp nhận những lời đùa cợt và châm chọc thái quá này.

Đáng sợ nhất chính là trong lòng của hắn lại còn có thể mang theo một chút mừng thầm. Dù sao hắn cảm thấy Giang Thượng Phạm làm như thế, mặc dù hận mình nhiều thế nào thì trong lòng vẫn để ý đến mình.

Bản thân mình thật sự là một kẻ tiện không bình thường a.

Mờ mịt đứng giữa đường phố ồn ào náo nhiệt, Tô Lưu Y mệt mỏi dựa vào tường, nước mắt chậm rãi chảy xuống, hắn lại muốn ngửa mặt lên trời cười to. Cười chính mình vì sao còn muốn sống trên đời? Nhất định không có khả năng cũng không có hạnh phúc, vì sao bản thân lại chưa hoàn toàn chấm dứt hy vọng? Cười chính mình bị Giang Thượng Phạm nhục mạ như thế nhưng vẫn cam tâm tình nguyện, chỉ cần có thể để cho mình nhìn thấy người nọ.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nghe lời mà đi đến một tiểu tửu quán. Một nơi xập xệ vô cùng bẩn thỉu, chỉ có thể chiêu đãi đám thô hán thôn dã, ngay cả du côn vô lại cũng không muốn đến tiểu tửu quán này, hắn biết một nơi như vậy, cho dù Giang Thượng Phạm biết mình ở đây thì cũng không thể tiến đến. Có lẽ chỉ có như vậy thì hắn mới có thể hoàn toàn đoạn tuyệt với ý niệm khát vọng hạnh phúc trong đầu mà ngay cả hắn cũng phải phải nhỏ.

Ngày tháng chậm rãi trôi qua, quả nhiên Giang Thượng Phạm không còn tiếp tục đến tìm hắn, một tháng, hai tháng, ba tháng, hắn không còn nhìn thấy đối phương, nhưng trong lòng lại bắt đầu nhớ người nọ đến phát điên, nhưng ngoại trừ ngồi si ngốc nhìn ngô tối vừa bẩn vừa hẹp khi không có chuyện để làm, lặng lẽ đắm chìm trong ký ức ngày xưa thì hắn không còn khả năng làm bất cứ chuyện gì khác.

“Thằng thọt kia, đừng ngăn người ở đằng kia nữa, ngày nào cũng nhìn trời nhìn đất, một cái ngô nhỏ tối om thì có cái gì mà đẹp mặt, đi, mang vô rượu ở phía sau lên đây, một lát khách vào thì lại không kịp!”

Tô Lưu Y dạ một tiếng rồi xoay người đi ra phía sau. Ở nơi này sẽ không có ai nhọc lòng nhớ tên của hắn, bọn họ chỉ gọi thẳng thọt này thẳng thọt nọ, có đôi khi còn kèm theo một trận cười ha ha. Có lẽ đối với đám người thô tục có cuộc sống khốn khổ chỉ có hắn mới có thể khiến bọn họ tìm được một chút cảm giác ưu việt.

Đem rượu đặt vào sạp, trong tửu quán đã có một bàn thực khách. Tô Lưu Y nhìn thấy lão bản để râu dê lại đi ra từ phía sau cái quầy cũ nát, vừa cười vừa rót rượu cho những người đó, trong lòng không khỏi cả kinh, bởi vì nơi này cho đến bây giờ đều là những kẻ thô tục ghé đến, cho nên lão bản chưa bao giờ chịu đi ra, không biết đám người này có thân phận gì mà lại làm cho lão bản nể mặt như vậy.

“Thẳng thọt, nhanh, đem vò rượu ngon đưa đến đây cho thực khách, chậm chạp quá.” Lão bản quát to, sau đó lại cúi đầu cười nói xởi lởi, “Hắn bị què, động tác chậm chạp, để các vị thiếu gia đợi lâu.”

Vài người đều quay đầu nhìn Tô Lưu Y, trong đó có hai tên còn cười ha ha hổ hổ, vì thế Tô Lưu Y lập tức biết thân phận của bọn họ, hóa ra đây là đám du côn vô lại, chẳng qua không biết vì sao hôm nay bọn họ lại ghé đến tiểu tửu quán cũ nát này, có lẽ là vài tên lưu manh xoàng xĩnh.

Hắn cầm vò rượu bung qua, lão bản lập tức vừa cười vừa mở ra nắp đây, muốn đích thân rót rượu cho vài vị thiếu gia. Tô Lưu Y thấy mình không còn việc gì nên xoay người định rời đi, đối với đám người hoành hành ngang ngược này thì hắn luôn có một loại sợ hãi khắc sâu trong lòng.

“Ai, chớ đi a.” Một tên vô lại bỗng nhiên đưa tay bắt được y mệnh của Tô Lưu Y rồi túm hắn trở về, Tô Lưu Y lão đảo, suýt nữa đã ngã nhào vào lòng của đối phương, hắn vội vàng chống bàn để ổn định thân thể rồi thấp giọng nói, “Mấy vị thiếu gia còn có chuyện gì cần phân phó?”

“Mụ nội nó, hôm nay xui xẻo về đến nhà nên mới bị phân công đến vùng này lấy tiền, lại vào phải tửu quán rách nát mà ngay cả một con chuột cũng không thêm đến. Bất quá rượu ở đây tuy rằng khiến cho người ta thấy nhạt nhẽo, nhưng không ngờ trong đây lại có một cảnh hồng hạnh không xuất tường...” (hồng hạnh không xuất tường = ý chỉ người không lãng lơ)

Người nọ vừa cười vừa dùng ngón tay nhắc cằm của Tô Lưu Y lên, trong khoảnh khắc đám du côn đều sáng mắt, trong đó có một tên lập tức lên tiếng, “Hắc hắc, vẫn là Tường Ca tinh mắt, tiểu tử này tuy rằng ăn mặc rách nát nhưng bộ dáng thật sự không tệ, ta thấy mấy tiểu quan ở trong Nhạn Lai Quán chưa hẳn đã bằng hắn.”

Tô Lưu Y vốn thanh tú nhã nhặn, trên thực tế cũng không quá xuất sắc, nhưng đám du côn vô lại này bất quá chỉ là những kẻ lẩn lộn ở đầu đường xó chợ, mấy kỹ viện tầm thường kia đều có một chút thế lực ở sau lưng, bọn họ nào dám trêu chọc.

Bởi vậy ngày thường chỉ có thể đi đến những nơi thấp kém, so với những người đó thì thanh tú như Tô Lưu Y đã là quá xuất sắc, huống chi hắn là người đọc sách, tục ngữ nói phúc hữu thi thư khí tự hoa, vì vậy những người đó lại càng không thể so sánh với hắn. (phúc hữu thi thư khí tự hoa = trong lòng có sách vở tất mặt mũi sáng sủa)

Đám du côn vô lại không thèm đụng đến rượu và thức ăn trên bàn, lập tức bao vây Tô Lưu Y để ngắm nghía và trêu đùa. Đây vốn là nơi tối tăm cùng bản nhất ở kinh thành, ngày thường vẫn là cá lớn nuốt cá bé, trừ phi có án mạng bằng không cho dù là bộ khoái cũng không chịu đặt chân vào nơi đây, có thể nói là không ai muốn quản, đám du côn vô lại tuy rằng không có vai vế địa vị ở nơi khác nhưng ở đây thì bọn họ đều có thể xưng vương xưng bá, bởi vậy vô cùng cuồng vọng và suồng sã.

Tô Lưu Y liền cảm thấy trong lòng như có cái gì mạnh mẽ rơi xuống, vừa liều mạng giãy dụa vừa hô to, “Buông...đừng đụng vào ta.....lão bản...”

Lão bản nhìn thấy tình cảnh này thì lập tức biết rõ Tô Lưu Y hôm nay trốn không thoát, nói không chừng đám du côn thấy bộ dáng của hắn hảo, cứ như vậy mà bắt hắn đi cũng không phải không có khả năng. Hiện tại dân gian đã cởi mở hơn, rất nhiều người đều thích nam sắc, cũng có người cảm thấy nam sắc còn sáng khoái đã nghiên hơn so với nữ sắc, chỉ cần nhìn đám du côn hưng phấn háng hái thì liền biết bọn họ thuộc loại người phía sau.

Lão bản lập tức sợ đến mức vội vàng trốn vào hậu viện, hoàn toàn chẳng bận tâm, mặc kệ đám vô lại muốn cường bạo Tô Lưu Y.

Tô Lưu Y thể nhược lại tàn tật, đừng nói mấy tên vô lại cường tráng này, cho dù chỉ là một người bình thường thì hẳn cũng không phải là đối thủ, lập tức giãy dụa, nhưng lại bị ép ngồi lên đùi của một tên gọi là Tường Ca, người nọ duỗi tay ra, giựt đứt đai lưng của hắn, y phục rách nát lập tức rộng mở, lộ ra trung y bên trong.

Tô Lưu Y sợ hãi đến mức giọng nói cũng biến đổi, kêu to cứu mạng, nhưng ai dám tiến vào? Một tên vô lại mắt kiên nhẫn thuận tay xé một miếng vải từ y phục bị kéo xuống của Tô Lưu Y rồi nhét vào miệng của hắn, sau đó cười một cách *** đãng, “Kêu gào như vậy rất phiền, chờ đến khi hắn không còn sức để kêu, chỉ có thể cầu xin tha thứ thì mới làm cho hắn rên rỉ để nghe một chút.

Người nọ vừa dứt lời thì các tên vô lại khác đều cười ha hả, tán thành chủ ý này. Tô Lưu Y sợ đến mức đầu óc đều tê cứng, chỉ biết liều mạng tránh né, nhưng trong nháy mắt cánh tay đã bị buộc ra phía sau, trung y trên người bị mở rộng, lộ ra ***g ngực trắng nõn gầy yếu.

“Mụ nội nó, tiểu tử này thật đúng là một món hàng thượng hạng.” Tường Ca la hoảng lên, “Đừng thấy tay hắn thô ráp, nhìn thân thể của hắn kia, hoa khôi của Nhạn Lai Quán so ra còn kém làn da mịn màng non nớt này a.” Không đợi nói xong, hắn nhéo vài cái lên hồng nhụy ở trước ngực, trong nháy mắt hai quả hồng anh bị ép đứng thẳng, khiến những người đó đều vuốt ve sờ nắn, không ngừng lớn tiếng trêu đùa.

Tường Ca nóng vội, cũng không bận tâm đây là đâu, khổ hạ dựng thẳng như lều trại, dự định cường bạo Tô Lưu Y ngay tại nơi này, lập tức mặc kệ đám huynh đệ đang sờ soạn chơi đùa, hắn chỉ lăm lăm cúi xuống hạ y của đối phương, cảm thấy từ cổ họng bị nhét miếng vải ngẫu nhiên tràn ra tiếng nức nở hoảng sợ thật sự tuyệt vời vô cùng.

.....

Giang Thượng Phàm đứng bên ngoài cửa tiểu tử quán, hàng lông mày nhíu chặt, thật sự là không muốn đi vào.

Từ sau khi sỉ nhục Tô Lưu Y ở tử lâu, Giang Vĩnh đã báo tin bảo là đối phương đi đến tiểu tử quán này để làm việc, vì thế hắn hiểu rõ Tô Lưu Y khôn khéo, không dám tìm đến những đại tử lâu tráng lệ.

Lúc ấy hắn còn có thể cười lạnh cười nhạo đối phương thật sự ngốc đến cực điểm, vậy mà đến bây giờ mới nghĩ ra chủ ý này, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy Tô Lưu Y cũng không ngốc đến thế, người nọ tuy rằng thật thà chất phác, hành sự hơi ngốc một ít, nhưng đầu óc cũng rất thông minh, khi còn là đồng môn cũng chỉ có Tô Lưu Y có thể ganh đua cao thấp về học thức với hắn.

Nhưng mặc kệ nghĩ như thế nào, cũng không bận tâm Tô Lưu Y là ngốc thật hay ngốc giả, nếu người nọ đã đến một nơi cùng bản như vậy thì hẳn vốn không có lý do gì để trêu chọc người nọ, nếu không thì chỉ có thể chứng tỏ hắn vẫn chưa thể quên cái tên hỗn đản không có phẩm chất kia, đúng vậy, Tô Lưu Y ở trong mắt Giang Thượng Phàm chỉ là một tên hỗn đản không có phẩm chất, vô tình vô nghĩa, hắn còn cùng một tên hỗn đản so đo làm cái gì?

Nghĩ như vậy, cũng đã cố gắng đè nén tâm tư. Hằng ngày Giang Thượng Phàm đều vào triều rất sớm, sau khi bãi triều thì cùng vài vị hảo hữu cùng nhau chơi cờ đọc sách, cười ngửa sẵn sẵn, mỗi ngày đều tiêu dao tự tại.

Nhưng mà trên thực tế hắn hiểu được bản thân mình tuyệt đối không vui vẻ như mặt ngoài, không biết vì cái gì mà cái gai đã lâu như vậy vẫn chưa thể rút ra, ngược lại càng đâm sâu vào lòng của hắn, làm cho hắn cảm thấy càng thêm nhức nhối khó chịu.

Giang Thượng Phàm vô cùng phiền muộn, mỗi khi đi ngủ lại luôn mơ thấy cảnh tượng bị Tô Lưu Y phản bội. Hắn vào miếu tĩnh tâm xin sấm, khi giải sấm lại được lão hòa thượng cho một câu “Muốn cởi chuồng phải tìm người buộc chuồng,” để giải khai khúc mắc.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn. Giang Thượng Phàm nghĩ đến kế hoạch của mình, chỉ cảm thấy trong lòng đắc ý đến mức sắp bùng nổ, hắn rất muốn nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc của Tô Lưu Y, sau đó chậm rãi hóa thành tuyệt vọng, như vậy nhất định rất phần khích.

Đúng vậy, tựa như lúc trước mình trở thành trò cười cho mọi người, hắn cũng muốn Tô Lưu Y trở thành trò cười lớn nhất kinh thành, chỉ có trả thù triệt để như vậy thì hắn mới có thể chân chính bình tĩnh trở lại.

“Chớ trách ta, có trách thì chỉ trách lúc trước chúng ta yêu quá sâu cho nên hôm nay hận cũng càng sâu, nếu không thể để cho người ném thử tư vị từ thiên đường trong nháy mắt rơi xuống địa ngục thì cả đời này của ta đều vĩnh viễn không có ngày sống an ổn.”

Thì thào phía trước cảnh cửa gỗ mục nát, trên mặt của Giang Thượng Phạm là ý cười thật sâu, nhưng hắn nhanh chóng thu liễm, trở lại bộ dáng thâm trầm lãnh đạm của ngày thường, đẩy ra cửa gỗ rồi đi vào bên trong.

Vừa mở cửa thì đập vào mắt chính là cảnh tượng mà Giang Thượng Phạm cũng không ngờ đến, hắn thấy Tô Lưu Y bị ép ngồi trên đùi của một tên đầu trâu mặt ngựa bắp thịt cuộn cuộn, trên thân của Tô Lưu Y trần trụi, y phục bị kéo đến cổ tay, một đám người tham lam vuốt ve sờ nắn trên làn da xích lỏa của Tô Lưu Y, mà cái tên hỗn đản đang ngồi đã kéo hạ y của Tô Lưu Y xuống đến đầu gối.

Tô Lưu Y vừa nhìn thấy Giang Thượng Phạm thì trong nháy mắt trong lòng của hắn dâng lên một cảm giác vô cùng sợ hãi. Hắn rốt cục hiểu được, hóa ra đám vô lại này là do Giang Thượng Phạm mua chuộc, người nọ muốn xem hắn bị lăng nhục.

Hắn liên tục lắc đầu, nước mắt không ngừng chảy xuống gò má, trong lòng liều mạng hô to: Nếu hận ta thì vì sao không dùng một dao giết ta? Vì sao lại phải dùng thủ đoạn như vậy để báo thù ta? Ta tình nguyện để người chém chết, ta tình nguyện để người chôn sống thiêu sống. Chẳng qua những lời này không có cách nào nói ra khỏi miệng.

Nhưng mà ngay sau đó hắn nhìn thấy trong mắt của Giang Thượng Phạm bắn ra hào quang hung ác, đám vô lại thậm chí còn chưa kịp hỏi một câu với vị khách không mời mà đến này, bọn họ chỉ cảm thấy trước mặt hiện lên một luồng ánh sáng, đó là cảnh tượng cuối cùng mà bọn họ nhìn thấy trước khi lìa đời.

Trong nháy mắt thân thể của năm người biến thành những mảnh vụn rời rạc. Lửa giận trong mắt của Giang Thượng Phạm vẫn chưa dập tắt, hắn túm lấy Tô Lưu Y, móc ra miếng vải nhét trong miệng của đối phương rồi hét lớn, “Nói, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ người đến đây làm việc để mỗi ngày bị khi dễ và tra tấn như vậy, thấp túng đám đầu trâu mặt ngựa này qua đêm hay sao?”

Từ khi hai người gặp lại ở Thái Bạch Lâu, mặc kệ bị sỉ nhục bị cười nhạo như thế nào nhưng Tô Lưu Y chưa từng rơi lệ trước mặt Giang Thượng Phạm, cho dù trong mắt đã ngấn lệ nhưng hắn vẫn cố gắng cúi đầu không muốn để đối phương nhìn thấy.

Nhưng ngay tại lúc này tự tôn và kiên trì đều suýt nữa bị đám vô lại này phá vỡ, Tô Lưu Y cũng suy sụp, hắn vung tay rồi điên cuồng hét to, “Giết ta, giết ta đi... Vì sao người không giết ta? Nếu hận ta đến mức này thì cứ đem ta băm thây vạn đoạn, chôn sống cũng được, thiêu sống cũng được, đều tùy ý người, nhưng vì sao lại phải những người này đến sỉ nhục ta? Mặc kệ nói như thế nào thì đây cũng là thân thể mà người đã từng ôm ấp, là thân thể mà người đã từng từng sung ái thương tiếc, vì sao muốn những người đó đến làm bẩn nó...”

Giang Thượng Phạm rốt cục bình tĩnh, nhìn thấy y phục của Tô Lưu Y bị kéo xộc xệch, vô cùng chật vật. Không biết vì sao một tình cảm ấm áp cùng với sự thương tiếc trước kia tựa hồ đang trở dậy từ dưới đáy lòng, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt quấn quanh hắn, làm cho hắn bất giác kéo Tô Lưu Y ôm vào trong lòng.

“Người nghĩ là những người này do ta phái đến?” Giang Thượng Phạm cau mày, cúi đầu nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của Tô Lưu Y, vừa chậm rãi thay đổi phương hướng kéo lên y phục, vừa cố gắng áp chế phần ồn nhu kia xuống dưới đáy lòng.

“Chẳng lẽ không phải là người?” Đôi mắt của Tô Lưu Y đầm lệ, lý trí cũng hơi trở về một chút, cảm thấy nếu là Giang Thượng Phạm thì ắt hẳn sẽ không phái đám vô lại này đến đây, hơn nữa càng không cần phải giết bọn họ.

Giết, chữ này làm cho lý trí của Tô Lưu Y hoàn toàn tỉnh táo, hắn cầm lấy y phục rồi nhìn khắp xung quanh, chỉ thấy trên mặt đất đều là những thi thể rách nát.

“Không phải ta, ta làm sao lại phải dám dấn thân này đến đây.” Giang Thượng Phàm cười lạnh một tiếng, “Huống chi người đã nói đây là thân thể mà ta đã sủng ái thương tiếc, cho dù ta có hận có phần nộ thể nào thì cũng không thể để cho người khác làm bẩn nó.”

Khi Giang Thượng Phàm nói xong câu cuối cùng thì cố ý phóng nhẹ ngữ điệu, hẳn bắt đầu vì chính mình mà thực hiện bước đệm tiếp theo của kế hoạch, chỉ có như vậy mới có thể đủ cơ đưa Tô Lưu Y về Vương phủ cùng mình, mới có khả năng làm cho người này trong lúc hạnh phúc nhất thì tung ra một chiêu trí mạng, tựa như lúc trước người này đã đối xử với hắn như vậy.

Nhưng mọi cố gắng của hắn hiển nhiên là vô dụng, bởi vì Tô Lưu Y căn bản không nghe thấy lời nói nhu tình này, hắn chỉ hoảng sợ nhìn thi thể ở khắp tứ phía, hai tay nắm chặt vai của Giang Thượng Phàm rồi hét lớn, “A Phàm, người.....người giết người.....làm sao bây giờ? Giết người phải đền mạng a....”

Giang Thượng Phàm khinh miệt liếc nhìn mấy thi thể bị phanh thây dưới đất, nghĩ rằng đám người này chỉ là cặn bã mà thôi, vậy mà còn muốn một Vương gia như hắn đền mạng? Lưu Y, người thật sự nghĩ như vậy hay sao? Hay là cố ý nghiêm trọng hóa vấn đề.

“A Phàm, người đi đi, đi nhanh đi, không có ai sẽ tin tưởng một Vương gia như người có thể tới nơi này, đến lúc đó....đến lúc đó khi quan phủ đến đây thì ta sẽ nói không biết gì, cùng lắm thì.... cùng lắm thì.....cùng lắm thì để bọn họ bắt ta đi, dù sao lần này cũng là người đã cứu ta, nếu bị bọn họ lăng nhục như vậy thì ta cũng tình nguyện đi tìm cái chết.”

Trong đầu của Tô Lưu Y vô cùng hoảng loạn, căn bản không có cách nào thấy rõ một phần lãnh khốc dưới đáy mắt của Giang Thượng Phàm. Hắn luống cuống tay chân cố gắng giúp Giang Thượng Phàm, muốn cho Giang Thượng Phàm nhanh chóng rời khỏi nơi này. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Để ta gánh tội thay, để ta gánh tội thay, đây là ta nợ A Phàm, là ta nợ hắn.

Quả nhiên là cố ý, chỉ vì muốn tỏ rõ tình cảm chân thành hay sao? Đừng nói nữa, cái tên ngốc nghếch, đã trải qua vài năm mưa gió, đầu óc đã linh hoạt không ít, chẳng qua chủ ý mặc dù tốt nhưng diễn tuồng quá kém. Giang Thượng Phàm cười lạnh trong lòng, căn bản không chịu tin tưởng Tô Lưu Y luôn luôn nhất gan sợ phiền phức sẽ thật tình muốn gánh tội thay cho mình.

“Tội gì? Đám cặn bã này ngày thường hoành hành ngang ngược vô pháp vô thiên, giết một tên thì thiên hạ này bớt đi một tai họa, ngày thường cho dù bọn họ đến tìm ta xin chết thì ta còn sợ làm ô uế đao của ta nữa là, hôm nay cũng tại bọn họ xui xẻo đụng phải ta mà thôi.”

Giang Thượng Phàm trong lòng cười lạnh, hoàn toàn khinh miệt, ở mặt ngoài lại bỏ thêm một chút nhu tình, kéo Tô Lưu Y vào trong lòng, thở dài rồi nói một cách lãnh khốc, “Bọn họ muốn trách thì chỉ có thể tự trách mình có mắt không trông, dám trêu chọc người mà ta từng ôm ấp yêu thương.”

Chậm rãi khôi phục lý trí, Tô Lưu Y rốt cục nghe ra những lời này bao hàm một chút tình cảm, hắn bối rối ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt tuấn dật mà mình ngày nhớ đêm mong, sóng mũi chua xót, nước mắt lại chảy xuống, nghẹn ngào suy nghĩ xem nên nói cái gì nhưng rốt cục không thể nói được bất cứ điều gì.

Giang Thượng Phàm cởi xuống trường bào trên người của mình rồi khoác lên người của Tô Lưu Y, sau đó đứng dậy, liếc mắt nhìn khắp nơi một cách chán ghét, thản nhiên nói, “Trước kia người tìm địa phương cũng rất tốt cơ mà, lúc này vì sao lại tìm đến nơi này, đây là tửu quán hay sao? Nếu nói là chuồng heo thì cũng không hề ngoa một chút nào.”

Tô Lưu Y yên lặng mặc vào y phục của mình, cũng may y phục vốn cũ nát, không có khuy nút cho nên cũng không bị những người đó xé nát, nhanh chóng thắt đai lưng, miễn cưỡng có thể che đậy thân thể. Hắn không dám đụng vào trường bào của Giang Thượng Phàm, bàn tay thô ráp sờ lên sa tanh bóng loáng sẽ làm đứt vài sợi tơ, bởi vậy chỉ có thể đặt trường bào lên ghế.

“A....Vương gia, ngài....ngài mặc y phục vào đi, nơi này không phải người như ngài nên đến, ta....ta cũng phải thu dọn hậu quả.”

Tô Lưu Y lắp bắp nói xong, sau đó định đi thu dọn mấy thi thể, chẳng qua thân mình trở nên run rẩy, mặc kệ trong lòng cố gắng suy nghĩ như thế nào thì hắn vẫn không dám chạm vào phần tay chân đã bị cắt đứt một cách khủng khiếp như vậy.

Giang Thượng Phàm khinh miệt nhìn thoáng qua phần còn lại của phần tay chân bị cụt này, sau đó hắn kéo lấy Tô Lưu Y, nói một cách bá đạo, “Thu dọn cái gì? Ở đây không có lão bản hay sao? Người bị khi dễ thì hẳn mất tiêu, cũng đã đến lúc để hắn đi ra giải quyết hậu quả.” Hắn nói xong, tùy tiện cưỡi xuống miếng ngọc bội bên hông rồi ném lên bàn, sau đó lập tức túm Tô Lưu Y đi ra ngoài.

“Tổ tông ơi, người....người sợ không có ai biết là người làm hay sao? Còn....còn lưu lại ngọc bội.” Tô Lưu Y nóng vội đến phát cuồng, Giang Thượng Phàm có thể đạt được địa vị như ngày hôm nay thật không dễ dàng, đó là người nọ tích lũy công lao từ trên chiến trường, hẳn làm sao có thể nhìn thấy đối phương bởi vì mấy tên vô lại này mà đánh mất tiền đồ?

“Dong dài cái gì? Ta nói không sao thì sẽ không sao mà.” Giang Thượng Phàm mát kiên nhẫn, “Ngọc bội kia đặt tại chỗ này thì bọn bộ khoái sẽ nhận ra, bọn họ lập tức biết kẻ giết người là ta, không liên quan đến người và lão bản kia.” Giang Thượng Phàm kéo Tô Lưu Y đi nhanh ra ngoài, vừa đi vừa giải thích.

“Ta nói lại với người một lần nữa, đám đầu trâu mặt ngựa kia là những kẻ mà bọn bộ khoái hận ghiến răng ghiến lợi, chẳng qua bình thường sau lưng bọn họ cũng có một chút thế lực, cho nên đám bộ khoái mở một mắt nhắm một mắt, nay ta thay bọn họ xử lý đám cặn bã này, bọn họ cảm tạ ta còn không kịp nữa là.”

Vừa dứt lời thì chợt thấy người ở phía sau trĩu xuống, tiếp theo là một tiếng rên rỉ vang lên, nhìn lại, hóa ra Tô Lưu Y bị tàn tật, không thể theo kịp bước chân của hắn vì vậy mới bị ngã sấp xuống đất.

“Tại sao vẫn ngốc như thế.” Giang Thượng Phàm hừ một tiếng, nhưng vẫn đi đến, suy nghĩ một chút liền ngồi xổm xuống rồi nói với Tô Lưu Y, “Lên đi.”

Tô Lưu Y bị dọa đến mức trợn to mắt, sau một lúc lâu mới mờ mịt nói, “Làm....làm gì?”

“Làm gì nữa? Đương nhiên là ta công người. Cái tên ngốc ghêếc nhà người chẳng lẽ bị dọa đến mức đần độn hay sao?” Giang Thượng Phàm quay đầu rồi lấy tay vỗ lên mặt Tô Lưu Y vài cái, sau đó nắm lấy cánh tay của đối phương, không cho phân trần mà lập tức công Tô Lưu Y lên lưng.

“Người đừng hiểu lầm, ta là vì thấy cái ngõ này quá dài, muốn đi nhanh một chút nên mới công người, người đừng tự mình đa tình a.” Giang Thượng Phàm nhận thấy Tô Lưu Y rơi lệ trên y phục của mình, vội vàng lau sáng tỏ.

“Ta biết.” Trên lưng truyền đến ngữ thanh nghẹn ngào. Bỗng nhiên Tô Lưu Y lập tức nằm úp sấp vào đầu vai của Giang Thượng Phàm, vừa khóc vừa nói, “A Phàm, để cho ta gọi người một lần, A Phàm, người hãy để cho ta chết đi, cứ như vậy để cho ta chết, có được hay không? Làm cho ta chết trong thời khắc hạnh phúc như vậy, A Phàm, kiếp sau ta có làm trâu làm ngựa thì ta cũng sẽ báo đáp ân tình của người.”

“Người nói ngu xuẩn cái gì vậy? Như thế này thì có cái gì mà hạnh phúc?” Giang Thượng Phàm chẳng hề bận tâm mà cười nhạt một tiếng, nhưng trong lòng lại nhịn không được mà trở nên run rẩy.

Tô Lưu Y không nói thêm điều gì nữa, hắn dựa vào vai của Giang Thượng Phàm, nước mắt nhanh chóng thấm ướt y phục mỏng manh của đối phương.

“Đã mười năm rồi, không ngờ là người vẫn thích khóc như vậy.” Giang Thượng Phàm nhíu mày, “Đã nói người đừng tự mình đa tình, người có biết nước mắt của người làm bắn hết y phục của ta rồi hay không?”

“A....” Tô Lưu Y ngẩng đầu lên, luống cuống giơ tay quệt nước mắt trên mặt, bỗng nhiên lại nhớ đến kiện trường bào vẫn còn đặt trong tủ quần, không khỏi hét lớn, “Không được, A Phàm, còn kiện trường bào ở trong quần, ta....ta quay về lấy cho người....”

“Lấy cái gì? Chỉ là một kiện trường bào mà thôi, mất thì mất, có sao đâu.” Giang Thượng Phàm dứt lời, lúc này cũng đã đi đến trước một chiếc xe ngựa, sau đó hắn đẩy Tô Lưu Y vào trong, tiếp theo cũng tự mình tiến vào rồi nói với xa phu ở bên ngoài, “Được rồi, hồi Vương phủ.”

Hồi Vương phủ? Tô Lưu Y cảm giác đầu óc của mình dường như có một chút không được minh mẫn. Hắn không rõ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhìn về phía Giang Thượng Phàm, bờ môi mấp máy nửa ngày nhưng rất cục vắn không nói được cái gì.

“Có cái gì mà hiểu kỳ? Ta nói hồi Vương phủ, chẳng lẽ người nghe không rõ hay sao? Được rồi, người dựa vào đệm ghế ngồi một lát đi, phía sau có cái ngăn kéo, người ấn cái nút, trong đó có một chút điểm tâm có

thể ăn được.”

Giang Thượng Phàm nói xong liền dựa lưng vào thành xe rồi nhắm mắt lại.

“A Phàm, không, Vương gia, người....vì sao người muốn dẫn ta hồi phủ? Ta....chẳng phải người nói không muốn nhìn thấy ta nữa sao? Ta....”

Tô Lưu Y không biết nên nói như thế nào, trong xe đại khái có không ít điểm tâm, hương thơm ngọt ngào không ngừng lan tỏa, kích thích hết thảy thần kinh của hắn, chỉ có trời mới biết đã bao lâu rồi hắn không nếm qua một chút thức ăn tươi mát.

Tiểu tửu quán kia vô cùng bẩn thỉu, đừng nói là thức ăn tươi mát, hơn một tháng qua, Tô Lưu Y chưa từng được ăn no, hắn vốn ăn rất ít mà lúc này lại là ăn không đủ no, càng làm cho thân thể đã ốm yếu càng thêm gầy gò.

“Người nghĩ là ta mang người hồi phủ để hưởng phúc à? Đừng si tâm vọng tưởng. Bất quá mặc kệ như thế nào, dù sao cũng là đồng môn, tuy rằng người từng phản bội ta, ta có thể khi dễ người nhưng cũng không có nghĩa người khác có thể khi dễ người. Huống chi người trước kia từng là người của ta.”

Giang Thượng Phàm nói đến đây liền mở to mắt nhìn Tô Lưu Y đang co quắp, vừa cười lạnh vừa nói, “Ta dẫn người về Vương phủ để người làm việc trong phủ, bằng sức lao động mà kiếm miếng cơm, còn chuyện khác thì người không cần nghĩ nhiều.”

“Thảo dân không dám si tâm vọng tưởng, đây đã là ân huệ trời cao đất rộng.” Tô Lưu Y kích động đứng dậy rồi quỳ gối trước mặt Giang Thượng Phàm, tuy rằng lời nói vừa rồi của Giang Thượng Phàm vẫn làm cho hắn cảm thấy có một chút tổn thương, nhưng nghĩ đến việc từ nay về sau có thể mỗi ngày nhìn thấy Giang Thượng Phàm, có thể cùng người này sinh hoạt cùng một chỗ thì trong lòng liền tràn ngập vui sướng và biết ơn.

Đúng vậy, hắn chỉ muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy đối phương, không cần gặp mặt, chỉ cần đứng rất xa hoặc là trốn ở một góc nào đó nhìn cuộc sống hạnh phúc của Giang Thượng Phàm là đã quá đủ.

Hắn quá yêu người nam nhân này, nhưng hắn nhất gan vì vậy mới tước đoạt cái quyền được sống bên nhau của hai người, hắn chỉ cần có thể nhìn thấy người mà hắn yêu thì đã cảm thấy mỹ mãn.

Xe ngựa lộc cộc tiến lên, trong thùng xe hoàn toàn yên lặng. Tô Lưu Y rất cục cộ có thể lớn mật tham lam nhìn chăm chăm gương mặt đã từng xuất hiện vô số lần ở trong mộng của mình. Đây chính là người mà hắn yêu nhất, chính là người mà hắn yêu nhất. Trong lòng của hắn chỉ còn lại duy nhất một suy nghĩ này.

Giang Thượng Phàm tuy rằng nhắm mắt nhưng hắn biết Tô Lưu Y đang nhìn mình, dùng ánh mắt nóng bỏng khẩn thiết như vậy, không biết vì sao trong đầu của hắn liền hiện lên hình ảnh chạt vật mới vừa rồi của Tô Lưu Y ở trong tiểu tửu quán kia, bỗng nhiên cảm giác hạ thân như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, khiến hắn miệng khô lưỡi táo.

Hai tay dưới y mê đang siết chặt thành nắm đấm, Giang Thượng Phàm cố gắng kiềm chế chính mình, hắn không thể ở ngay thời điểm này mà nhào qua muốn Tô Lưu Y, như vậy sẽ chứng tỏ bao nhiêu năm qua hắn chưa từng quên người này, không được, hắn không thể làm cho Tô Lưu Y ở mặt ngoài sợ hãi nhưng trong lòng lại đắc ý cười to thành tiếng. Cho dù đã nhiều năm trôi qua nhưng có thể làm cho mình sinh ra khát vọng mãnh liệt như thế thì xác thực chỉ có người này.

.....

3. Chương 3

Hai người mỗi người mang một tâm tư khác nhau, xe ngựa chậm rãi lăn bánh, chỉ chốc lát sau đã tiến đến Vương phủ. Giang Thượng Phàm xuống xe, sớm có vài quản gia đứng chờ dưới sự dẫn dắt của tổng quản Giang Thành, trong đó cũng có Giang Vĩnh. Bốn tháng qua đều là do hắn phụ trách dò la hành tung của Tô Lưu Y.

Lúc này thấy Giang Thượng phàm dẫn Tô Lưu Y xuống xe thì hấn lập tức hiểu được suy đoán trong lòng của mình đối với hai người này khẳng định là đúng sự thật. Bởi vậy liền vội vàng tiến lên vừa cười vừa nói, “Vương gia vất vả, không bằng giao người này cho nô tài, nô tài nhất định sẽ dạy dỗ hấn ngoan ngoãn phục tùng.”

“Dạy dỗ cái gì? Nói bậy bạ gì vậy?” Giang Thượng Phàm liếc mắt nhìn Giang Vĩnh một cái, sau đó kéo Tô Lưu Y sang rồi nói với tổng quản Giang Thành, “Đây là người mới, sẽ đến Vương phủ của chúng ta làm việc, người xem có chỗ nào thiếu người thì cứ phái hấn đi hầu hạ là được.” Nói xong liền xoay người đi nhanh vào trong phủ.

Giang Thượng Phàm đi rất vội vàng, bởi vì hấn sợ nếu tiếp tục trì hoãn thì hấn sẽ mất lý trí, sẽ liều lĩnh ôm lấy Tô Lưu Y đi vào phòng ngủ của mình.

Tổng quản Giang Thành hoàn toàn mờ mịt, Giang Vĩnh cũng ngây ngẩn cả người, nhưng hấn lập tức hồi phục tinh thần, đi đến bên cạnh Giang Thành rồi thì thào vài câu vào tai của đối phương.

Tô Lưu Y nhìn thấy bộ dáng bưng bình đại ngộ của Giang Thành, còn có ánh mắt ám muội của Giang Vĩnh đang nhìn mình, không biết vì sao lại cảm thấy hơi chột dạ và đỏ mặt, hấn chỉ dám cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân của mình rồi lắp bắp nói, “Bái kiến tổng quản và các vị quản gia, ta...ta mặc dù bị tàn tật nhưng ta có thể làm bất cứ cái gì, ta...ta sẽ không lười biếng.”

Giang Thành mỉm cười, gật đầu nói, “Một khi đã như vậy thì phái người đi thu dọn ở hoa viên của hậu viện cũng được. Giang Vĩnh, người dẫn hấn đến Bách Hoa Viên để cho hấn phụ trách công việc quét tuyết ở đó đi. Được rồi, Vương gia không có gì phân phó, mọi người đi làm việc của mình đi.”

Mọi người dạ một tiếng rồi lập tức tản ra.

Sau đó Giang Vĩnh dẫn Tô Lưu Y đến hậu hoa viên. Hậu hoa viên có diện tích khoảng chừng hơn mười mẫu, tu kiến xa hoa, có đủ kỳ hoa dị thảo, đình đài lầu các, nhà thủy tạ, ca hiên, tiểu kiều lưu thủy, cái gì cũng có, ngày thường nếu rảnh rỗi muốn đi dạo hoa viên ở đây thì có thể nói là đi ba năm cũng khó đi hết.

Giang Vĩnh dẫn Tô Lưu Y sải bước đến hoa viên, Tô Lưu Y là người đọc sách, yêu nhất cảnh trí như vậy, lúc này cẩn thận nhìn lại chỉ cảm thấy hoa cả mắt, đúng là nhất bộ nhất cảnh, không biết nên nhìn cái gì mới tốt, vả lại cảnh trí tân kỳ tuyệt đẹp như vậy cho dù muốn nhớ cũng nhớ không hết. (nhất bộ nhất cảnh=một bước đi là một khung cảnh mới)

Trong giây lát Giang Vĩnh đã dẫn hấn đến phía trước một hoa viên, chỉ vào nơi này rồi nói, “Thấy chỗ này không? Người không cần làm gì khác, mỗi ngày sáng sớm và chạng vạng cứ quét sạch thềm đá ở hoa viên này là được. Hiện tại nhập thu, lá cây cũng rơi nhiều, hơi vất vả một chút, nhưng xuân hạ đông, ba mùa này thì cũng nhàn rồi, cũng xem như một công việc rất tốt.”

Tô Lưu Y vội vàng cảm tạ đối phương, trong lòng còn nghi ngờ vì sao quản gia trong Vương phủ lại chiếu cố mình như thế, chợt thấy Giang Vĩnh kề sát vào mình rồi cười hắc hắc, “Nơi này là chỗ mà Vương gia thích đến nhất, ngày thường cứ chuẩn bị điểm trà nước sẵn ở Phi Hồng Hiên, hầu hạ Vương gia cao hứng sẽ ban thưởng cho người, có thể hưởng thụ vô cùng.”

Tô Lưu Y đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo hiểu được ý của Giang Vĩnh, không khỏi đỏ mặt mà nói, “Tổng quản chớ nói đùa, Vương gia đến đây thì ta đương nhiên sẽ tận tâm hầu hạ, cũng không cần phải ban thưởng.”

Giang Vĩnh bĩu môi nói, “Còn gạt ta làm gì? Tưởng ta không biết hay sao? Nói thật cho người biết, trước khi người đặt chân vào nơi này, cũng là do ta thăm dò giúp Vương gia về hành tung của người. Nói thật, ta đến Vương phủ cũng được ba năm nhưng chưa từng thấy Vương gia quan tâm đến ai như thế. Người nói xem, người cũng bình thường không có gì đặc biệt, làm sao có thể lọt vào mắt của Vương gia? Vậy mà rốt cục lại làm cho hấn nhin không được còn đón người về phủ.”

Kỳ thật Tô Lưu Y đã đoán được điều này, chẳng qua hiện tại nghe được chính mồm Giang Vĩnh chứng thật thì hấn vẫn cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Cho đến khi đối phương đi xa, chính mình vẫn nhin không được mà ngồi xuống một hòn non bộ mà suy nghĩ: Chẳng lẽ...chẳng lẽ A Phàm cũng để ý đến ta hay sao? Tuy

rằng trước kia bị ta tổn thương nặng nề như vậy, nhưng cuối cùng.....cuối cùng hẳn vẫn đặt ta ở trong lòng, hận cũng được, giận cũng được, tóm lại vẫn đặt ta ở trong lòng hay sao?

Đang suy nghĩ thì một trận gió nhẹ thổi đến, vài chiếc lá từ trên cành là đà bay xuống, lúc này hẳn mới nhớ đến bốn phận của mình, vội vàng đến nhà kho của quản gia để xin dụng cụ và linh y phục chần đệm. Lúc này lại có người dẫn hẳn đến phòng của mình, tuy là phòng của hạ nhân, nhưng so với trước kia thì nơi này tốt hơn rất nhiều.

Tô Lưu Y vào đây liền mơ hồ có cảm giác giống như nhớ đến học đường trước kia, gian phòng thật sạch sẽ ngăn nắp, tất cả dụng cụ đều nguyên vẹn, cách bài trí cũng không khác biệt lắm so với học đường năm xưa.

Nghĩ đến thời thiếu niên khinh cuồng năm đó, Tô Lưu Y không khỏi thần thờ ngồi trên giường trong chốc lát. Chợt có vài tiểu nha hoàn ló đầu vào vừa cười vừa nói, “Người còn ngây người ngồi ở chỗ này làm cái gì a? Muốn ăn cơm thì phải tự vào trù phòng, thân phận như chúng ta còn muốn người khác đưa cơm đến nữa hay sao?”

Tô Lưu Y đáp lại một tiếng rồi vội vàng đi theo bọn nha hoàn vào phòng bếp, thức ăn ở Vương phủ rất ngon, cho dù bọn họ là hạ nhân nhưng cơm nước cũng đầy đủ hai món mặn một chén canh, cơm và bánh bao đều đầy đủ.

Như vậy đối với Tô Lưu Y mà nói đã giống như trên thiên đường. Vì vậy mỗi ngày đều chăm chỉ làm việc. Giống như Giang Vinh đã nói, Giang Thượng Phàm quả nhiên rất thích đến nơi này, có đôi khi bên người có hai ba vị hảo hữu tháp tùng, có đôi khi là tự mình đến đây. Tô Lưu Y cũng không dám tiến lên tiếp đón, bình thường mà nhìn thấy đối phương từ đằng xa đi đến thì hẳn liền vội vàng núp sau thân cây hoặc hòn non bộ, bởi vậy qua mười ngày mà chỉ có hẳn thấy Giang Thượng Phàm trong khi Giang Thượng Phàm không thể nhìn thấy hẳn.

Chuyện này làm Giang Thượng Phàm có một chút tức giận, nghĩ rằng ta gọi hẳn vào phủ để làm cái gì? Cùng ta chơi trò mèo vờn chuột hay sao? Nếu Tô Lưu Y cứ tiếp tục như vậy thì kế hoạch của ta làm sao có thể thi hành? Thật sự là nực cười.

Nghĩ như vậy, mỗi ngày khi không có việc gì làm đều thường xuyên đến Phi Hồng Hiên, nhưng lần nào nơi đó cũng đều có điểm tâm trà nước chuẩn bị sẵn để đợi hẳn đến, lại có bọn nha hoàn phân công hầu hạ tại nơi này, cho nên vẫn không có cơ hội nhìn thấy Tô Lưu Y. Hẳn lại không thể cố tình gọi người nọ đến.

Bởi vậy ngày qua ngày tiếp tục chậm trễ, tuy rằng nóng vội, nhưng nghĩ đến việc người nọ hiện tại đang ở trong phủ của mình, cũng không cần phải căng thẳng, hết thảy mọi chuyện đều phải từ từ tiến triển mới được, nếu quá mức vội vàng thì ngược lại dễ dàng lộ ra dấu vết, dù sao Tô Lưu Y cũng không phải kẻ ngốc.

Nghĩ như vậy, lại trôi qua một tháng, trong nháy mắt lễ Trung thu sắp đến. Vào buổi sáng một ngày nọ, Giang Thượng Phàm cũng không đến hoa viên, vì thế sau giờ Ngọ Tô Lưu Y nghe theo lời phân công của đại nha hoàn cai quản hoa viên, thêm vào mấy món điểm tâm hoa quả mà Giang Thượng Phàm thích, chuẩn bị cho buổi chiều khi hẳn đến Phi Hồng Hiên.

Cũng không ngờ Giang Thượng Phàm sau khi dùng Ngọ thiện rồi đọc sách một chút thì cảm thấy buồn chán, liền lững thững đi vào hoa viên, dọc đường đi cũng cố tình tìm kiếm, chẳng qua vẫn không phát hiện thân ảnh của Tô Lưu Y, nhưng khi đến Phi Hồng Hiên thì lại nhìn thấy thân ảnh của người nọ đang chuyên tâm bài trí hoa quả lên đĩa.

Tô Lưu Y không có võ công nên nhĩ lực rất bình thường. Giang Thượng Phàm lại có võ công cao cường, hẳn cố ý bước nhẹ nên Tô Lưu Y làm sao có thể phát hiện.

Giang Thượng Phàm liền dựa vào cạnh cửa, lẳng lặng nhìn bóng dáng chăm chú của người nọ, chỉ cảm thấy rình xem như vậy thật sự có một chút kích thích, giống như đã lang trên thảo nguyên chuẩn bị đi săn, mà con mồi đương nhiên là con thỏ nhỏ ở trước mặt cách đó không xa, cũng không hề cảm thấy có nguy hiểm đang rình rập.

Khi trong đầu hiện lên hai chữ con mồi thì Giang Thượng Phàm lập tức liên tưởng đến một hình ảnh hương diêm, nhất thời trong lòng liền dấy lên cảm giác nóng rực, ngày đó hẳn không ra ngoài giải quyết dục vọng,

thỉnh thoảng lại có khát cầu, nhưng trong đầu cứ hiện lên thân ảnh của Tô Lưu Y, vì vậy nghĩ đến đám nữ nhân thì liền cảm thấy có một chút phiền chán.

Nhưng sau khi Tô Lưu Y vào phủ thì tâm tình của người nọ lại rất khó hiểu, mỗi ngày đều không chịu xuất hiện trước mặt hắn. Giang Thượng Phàm ngay từ đầu bồn chồn, nhưng rồi chậm rãi nhìn thấu tâm ý của đối phương, rõ ràng là lạt mềm buộc chặt, nghĩ rằng hắn khó quên tình cũ đối với người này cho nên ép hắn phải tự mình mở miệng muốn người này trước.

Đương nhiên suy nghĩ của Giang Thượng Phàm có thể nói là lòng dạ tiểu nhân. Tô Lưu Y bẩm sinh nhất gan, tính tình hiền hòa ôn nhu, đầu óc chỉ có thể dùng để đọc sách viết chữ cầm kỳ thư họa thì còn được, nếu luận về mưu mô chước quỷ thì hoàn toàn không làm được nửa điểm. Chẳng qua lúc này Giang Thượng Phàm bị thù hận làm cho hồ đồ, hắn đã vút Tô Lưu Y mà trước kia hắn hiểu rất rõ sang một bên, phàm là những gì đối phương làm ra thì liền nhin không được mà cứ áp đặt những suy nghĩ xấu xa vào người của đối phương.

Nghĩ như thế lại càng giận dữ không chịu gọi Tô Lưu Y đến gặp mặt, bởi vậy hai người đã nhiều ngày không nhìn thấy nhau. Hơn một tháng trôi qua, lúc này hắn ở tại Phi Hồng Hiên nhìn thấy Tô Lưu Y thì làm sao có thể buông tha, huống chi cho dù hắn muốn buông tha thì huynh đệ dưới hạ khổ đã sớm dựng lều trại cũng không chịu đáp ứng a.

Tô Lưu Y rớt cục bài trí xong mấy chục quả trái cây và điểm tâm, sau đó dùng ***g bàn che lại, rồi lui ra sau nhìn lại một lần nữa, cảm thấy đã ổn thỏa thì mới thở nhẹ ra một hơi.

Vừa mới xoay người thì lập tức nhìn thấy Giang Thượng Phàm với vẻ mặt nghiền ngẫm tươi cười nhìn hắn. Tô Lưu Y không khỏi hoảng sợ mà hét to một tiếng, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại phản ứng, vội vàng quỳ xuống tham kiến Giang Thượng Phàm.

Giang Thượng Phàm đi đến trước mặt Tô Lưu Y rồi thản nhiên nói, “Đứng lên đi. Ở trong này có được không?”

Tô Lưu Y đứng dậy, cúi đầu cung kính nói, “Bẩm Vương gia, rất tốt, đa tạ Vương gia đã thu nhận nô tài...”

Không đợi nói xong thì cằm đã bị Giang Thượng Phàm dùng hai ngón tay nâng lên, nghe hắn lỗ mãng cười nói, “Ta làm Vương gia được ba năm, nghe người ta tự xưng nô tài rất nhiều, cũng không cảm thấy có cái gì không quen, duy nhất chỉ có hai chữ này nói ra từ miệng của người thì lại có một chút mất tự nhiên.”

“Vương....Vương gia là....chưa.....chưa nghe nô tài xưng quen, nghe....nghe nhiều thì sẽ ổn thôi.” Trong lòng của Tô Lưu Y hoảng loạn, hắn khát vọng Giang Thượng Phàm ôm mình nhưng không dám cầu mong xa vời, bởi vậy phải liên tục lui về phía sau, nói năng lộn xộn để biện giải.

Giang Thượng Phàm cũng không chịu buông tha hắn, từng bước một ép sát, ép hắn vào gian phòng bên trong mà mình thường ngày hay nghỉ ngơi, một ngón tay đã đặt lên khuôn mặt của Tô Lưu Y, vừa cười ha ha vừa nói, “Không quen được. Ta nghĩ người cứ gọi ta là A Phàm vẫn hơn, trước kia chẳng phải người vẫn gọi ta như vậy hay sao?”

Một câu vừa nói ra liền chấn kinh thân hình của Tô Lưu Y, hắn si ngốc nhìn Giang Thượng Phàm, trong mắt lấp lánh thủy quang, sau một lúc lâu mới chần chờ nói, “Còn....còn có thể kêu như vậy hay sao? Gương vỡ khó lành, thời gian trôi qua không thể nào quay lại...” Chưa dứt lời mà ngữ thanh đã nghẹn ngào, hắn gục đầu xuống, lệ rơi xuống vạt sam y.

“Có thể quay lại hay không là do chúng ta định đoạt.” Giang Thượng Phàm nhẹ nhàng kéo Tô Lưu Y vào lòng của mình. Không biết vì sao giờ khắc này trong lòng lại trở dậy một cảm giác chua xót, hắn nghĩ rằng có lẽ Tô Lưu Y quả thật đã rất khổ sở, có lẽ người này thật sự yêu mình, chẳng qua người này quá nhất gan. Có lẽ mình căn bản không nên thi hành kế hoạch tàn khốc như vậy, không bằng...cứ như thế mà buông tay.

Trong lòng nghĩ đến việc buông tay nhưng cánh tay lại ôm chặt Tô Lưu Y vào lòng. Giang Thượng Phàm lập tức nở nụ cười, hắn cảm thấy chính mình nhất định là điên rồi, làm sao có thể nào buông tay, làm sao có thể nào tha thứ, làm sao có thể nào còn tin tưởng người này? Hiện tại chuyện mà hắn phải làm chính là đoạt lấy, đoạt lấy hết thấy vốn liếng vốn phải thuộc về hắn, đúng vậy, đều là do Tô Lưu Y nợ hắn, người này phải bồi thường cho hắn.

Nghĩ đến đây, Giang Thượng Phàm liền bế Tô Lưu Y lên rồi đi đến bên cạnh chiếc giường rộng lớn, vừa nhẹ nhàng hôn lên mặt của Tô Lưu Y vừa cười ha ha, “Hiện tại chúng ta ôn lại uyên ương mộng đi, yên tâm, ta sẽ làm cho người còn hạnh phúc hơn so với thời niên thiếu.” Vừa dứt lời liền đặt Tô Lưu Y lên giường, đưa tay cởi y phục của đối phương.

“Vương gia...” Tô Lưu Y không ngờ Giang Thượng Phàm lại động tình ngay lúc này, vội vàng đè lại tay của Giang Thượng Phàm rồi la lên, “Lúc này....lúc này vẫn là ban ngày ban mặt, Vương gia xin hãy cân nhắc, bị người ta nhìn thấy người và một nô tài.....chuyện này.....chuyện này không tốt cho thanh danh của người.”

“Nô tài thì sao, ngày đó ta dẫn người về, chẳng phải mọi người đều tự hiểu rồi hay sao?” Giang Thượng Phàm cười một cách xấu xa, vừa đưa tay tiến vào trong y phục của Tô Lưu Y để vuốt ve vừa nhẹ giọng nói, “Ta chưa bao giờ cùng bọn hạ nhân làm chuyện này, Lưu Y, người là người đầu tiên, mười năm trôi qua, không ngờ người vẫn làm cho ta không thể tự kiềm chế như vậy. Tuy là đang ở nơi này nhưng ta hằng ngày đều nhớ đến hình ảnh khi đó ở trong sơn động.”

Tô Lưu Y lập tức đỏ mặt, một câu của Giang Thượng Phàm gợi lên ký ức mười năm trước khi hắn cùng đối phương hoan ái. Khi đó hai người đúng là yêu nhau, ngày thường không dám xằng bậy trong học đường, vì vậy Giang Thượng Phàm thường xuyên dẫn hắn đi lên núi tìm sơn động, lót cỏ khô và áo choàng, hai người ở tại nơi bí mật tận hưởng phong nguyệt hoan ái.

“Nhìn xem, người cũng động tình đúng không? Ta biết mà, người đối với ta....cũng không thể kháng cự.” Một tay của Giang Thượng Phàm không biết từ khi nào đã sờ vào trong hạ y của Tô Lưu Y, nắm lấy ngọc hành tinh xảo rồi nhẹ nhàng khiêu khích, ngọc trụ khả ái đột nhiên đứng thẳng.

“A Phàm...” Trong đầu của Tô Lưu Y nổ oành một tiếng, chỉ cảm thấy hồn phách đều đã bay theo gió, không còn năng lực suy nghĩ. Mười năm sau bất thành linh diễn ra một màn tình ái, bởi vì đối tượng là người mà mình ngày nhớ đêm mong, giống như trong cơ thể bùng lên một trận đại hỏa, hoàn toàn thiêu đốt thân thể của hắn.

Không biết y phục đã bị cởi xuống từ khi nào, thân thể mảnh khảnh vẫn trắng nõn như trước, chẳng qua đã gầy hơn rất nhiều. Dưới cánh tay mạnh mẽ của Giang Thượng Phàm, đôi chân thon dài trắng như tuyết vẫn còn chống cự đang bị tách ra, hiển lộ nơi bí ẩn nhất ở chính giữa.

“A Phàm...” Hai tay tựa hồ có ý thức của riêng mình, giống như con rắn trườn lên cổ của Giang Thượng Phàm, hai thân thể xích lõa giao triền vào nhau, hồng anh trước ***g ngực bị khiêu khích, tạo nên cảm giác nhồn nhột làm cho Tô Lưu Y không khỏi rùng mình.

“Lưu Y....bảo bối...” Có lẽ là vì động tình nên Giang Thượng Phàm kim lòng không đậu mà hô lên tên gọi thân mật mười năm trước của hắn dành cho Tô Lưu Y. Hắn cúi đầu hôn môi của đối phương, đẩy ra hàm răng, đưa đầu lưỡi vói vào bên trong khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn rồi tận tình trêu đùa cắn mút. Một tay trượt từ bụng xuống nhụy hoa giữa hai bờ mông, đem một ngón tay chậm rãi luồn vào tiểu huyết đang co rút vì khẩn trương.

“A a a....A Phàm....đau...” Bất thành linh bị xâm nhập làm cho Tô Lưu Y mãi cảm trở nên căng thẳng, nhưng mà ngay sau đó hai chân của hắn đã bị gấp khúc lên trước ngực.

“A Phàm...” Tô Lưu Y sợ hãi kêu một tiếng, gian nang nâng thân mình lên để cầu xin, “Trước...trước tiên đừng, ta....để ta trước....để ta....bằng không đau lắm...”

Đôi mắt của Giang Thượng Phàm hoàn toàn lấp kín màu sắc ***, thấy Tô Lưu Y đáng thương đang nhìn mình, tuy rằng đối phương nói năng lộn xộn nhưng hắn lại hiểu được đối phương đang muốn nói cái gì.

“Sao? Mười năm không đụng đến nơi này vì vậy trở nên chật hẹp và rất chặt phải không?” Hắn xấu xa đưa thêm một ngón tay luồn vào trong.

“A...” Tô Lưu Y rùng mình một chút, có lẽ là vì muốn thoải mái một ít cho nên hắn nhịn không được mà vịn vẹo cái mông, nhưng lập tức liền tỉnh ngộ khi nhận ra động tác này phóng dăng như thế nào, khiến hắn cảm thấy vô cùng e thẹn, khuôn mặt đỏ bừng như muốn xuất huyết. Đôi mắt to tròn cũng nhắm lại, không dám nhìn Giang Thượng Phàm.

“Người không cần gấp gáp, muốn thổi tiêu thì còn rất nhiều dịp, chẳng phải hay sao? Lúc này ta cố tình muốn ném thử hương vị của người ở hậu hoa viên này, hai người chúng ta đã mười năm không làm, chẳng những ta muốn mà người nhất định cũng rất muốn.”

Giang Thượng Phàm vừa cười vừa cúi người xuống, hôn lên bờ môi của Tô Lưu Y, tiếp theo hần rút ngón tay ra, được cao ở trên bàn đã sớm được chuẩn bị, hần chấm một chút, sau đó lại đưa ngón tay lên vào tiểu huyết.

Tô Lưu Y nghe Giang Thượng Phàm nói đến hai chữ thổi tiêu liền đỏ bừng mặt, e thẹn đến mức không biết nên nhìn nơi nào, vì vậy lại càng nhắm chặt mắt, hần vừa mới nhìn thấy cự vật của Giang Thượng Phàm, chỉ cảm thấy nó lớn hơn thời thiếu niên khá nhiều, trong lòng e ngại đau đớn, bởi vậy muốn dùng miệng để thổi tiêu cho đối phương trước, rồi mới chậm rãi làm tiếp, chẳng qua hần không có cách nào nói ra những lời này, ai ngờ đối phương lại biết, còn trêu đùa hần, làm cho hần càng xấu hổ đến mức nói cũng không dám nói.

Giang Thượng Phàm từ lâu đã nhịn không được, giận cũng tốt, hận cũng tốt, hần không thể không thừa nhận đã nhiều năm như vậy nhưng chỉ có một mình Tô Lưu Y có thể làm cho hần mất khống chế. Lúc này nếu không hảo hảo hưởng thụ thì quả thật hần là một kẻ ngốc.

Tiểu huyết chật hẹp rất nhanh liền trở nên ẩm ướt và nhầy nhụa, Giang Thượng Phàm rút ba ngón tay ra, đục vọng nơi hạ khổ ngẩng cao đầu muốn xông vào, còn chưa đi được một nửa thì chợt nghe Tô Lưu Y lớn tiếng hô đau, đồng thời thân mình gầy yếu cũng trở nên run rẩy.

“Ngoan, đừng sợ, chỉ một chút nữa là ổn rồi.” Ngay lúc này ôn nhu trong lòng của Giang Thượng Phàm hoàn toàn mở ra, hần thậm chí không có thời gian và tâm tư để áp chế, hiện tại hần chỉ muốn làm theo bản năng, mặc sức trêu mến Tô Lưu Y, giống như mười năm trước mỗi khi bọn họ giao triền với nhau, theo đuổi cảnh giới cao nhất khi linh hồn hòa hợp, đục tiên đục tử.

“A Phàm...” Tô Lưu Y thở hổn hển, giống như một con cá bị mắc cạn, hần e lệ làm theo yêu cầu của Giang Thượng Phàm, tận lực thả lỏng tiểu huyết của mình, làm cho đục vọng trắng kiện rốt cục có thể tiến vào.

“Đau...đau quá.....A Phàm....chậm....chậm một chút.....nhẹ một chút...” Giang Thượng Phàm chỉ động hai cái thì Tô Lưu Y đã chịu không nổi đau đớn, văng trán toát đầy mồ hôi, không ngừng rên rỉ, nâng lên một đôi mắt nai long lanh đầy nước, nét mặt khẩn cầu van xin.

“Tiểu ngọc nghếch, lúc đầu chỉ đau một chút mà thôi, đợi một lúc nữa sẽ quen.” Giang Thượng Phàm chẳng những không nghe Tô Lưu Y mà ngược lại còn xấu xa đem đục vọng cứng rắn nơi hạ khổ đẩy mạnh vào trong, từng chút một, mỗi một lần đều chạm vào nơi sâu nhất ở trong thân thể của Tô Lưu Y.

“Đừng...” Tô Lưu Y lắc đầu, “Đau quá...” Đôi mắt rưng lệ, “A Phàm, van cầu người....đừng....làm mạnh như vậy....ta....ta chịu không nổi...”

“Chịu không nổi thì cứ kêu lên, không có ai sẽ nghe thấy.” Giang Thượng Phàm dùng ngón tay lau đi nước mắt cho người ở dưới thân, sau đó bàn tay dời xuống trước ngực, vẽ tròn một quả hồng anh, rồi thô bạo vuốt ve. Tô Lưu Y như vậy thật sự làm cho người ta nảy sinh nhục dục. Mười năm trước là như thế, không ngờ mười năm sau người này vẫn dùng bộ dáng điềm đạm khả ái để trêu chọc mình muốn ngừng mà không được.

“A...” Tô Lưu Y rốt cục khống chế không được, bắt đầu lớn tiếng rên rỉ, vì để giảm bớt đau đớn, hần không thể không nhẹ nhàng lay động cái móng để làm cho đục vọng đang ra vào bên dưới tiểu huyết có thể thuận lợi tiến xuất, như vậy mình cũng có thể giảm bớt đau đớn.

Dần dần cảm giác đau đớn biến mất, ngược lại là khoái cảm từ bên trong thân thể lần lượt dâng trào, Tô Lưu Y hoàn toàn vứt bỏ cảm giác thẹn thùng, hai cánh tay trắng như tuyết ôm lấy cổ của Giang Thượng Phàm, đôi chân thon dài quấn lấy thắt lưng cường tráng của đối phương, giống như một chiếc thuyền nhỏ, dập dềnh theo từng đợt va chạm của đối phương.

Màn hoan ái này kéo dài liên tục đến chạng vạng, càng về sau hai người càng nồng nàn. Ngày xưa tuy rằng Tô Lưu Y phản bội Giang Thượng Phàm nhưng sau đó hần vẫn thủ thân như ngọc, không để cho bất kỳ ai chạm vào thân thể của mình.

Còn Giang Thượng Phàm sau khi một bước lên mây, trở thành Vương gia, tuy rằng sẽ không tự ủy khuất chính mình nhưng mặc kệ hoa khôi hay mỹ nhân cỡ nào thì cũng không có ai có thể làm cho hắn cảm thấy sâu sắc và tinh tế như thế này, bởi vậy hôm nay một khi tận hứng thì làm sao có thể buông ra.

Thật vất vả mới chấm dứt tình sự, ngay cả Giang Thượng Phàm cũng không biết mình đã muốn Tô Lưu Y bao nhiêu lần, hai người làm bao nhiêu kiểu. Chỉ cảm thấy lần này hoan ái so với ngày xưa khi mây mưa không biết là thơm ngọt hơn bao nhiêu lần.

“A Phàm....Vương gia....ta....ta phải đi quét vườn.” Giang Thượng Phàm nằm trên giường, thoải mái nhắm mắt dưỡng thần, Tô Lưu Y vẫn còn nhớ thân phận của mình, hắn đứng dậy rồi nhẹ giọng nói một câu, chuẩn bị xuống giường để đi ra ngoài.

“Quét vườn cái gì a, hiện tại ngươi còn có thể đi lại hay sao?” Giang Thượng Phàm vươn tay kéo Tô Lưu Y nằm xuống bên cạnh mình, vừa nhắm mắt vừa nói, “Nếu ngươi còn có thể đi được thì chứng tỏ ta chưa vất sạch ngươi, ngươi còn muốn ta tiếp tục cố gắng thêm một lần nữa?”

“A....Không....” Tô Lưu Y hoảng sợ, liên tục xua tay, “Vương gia, nếu ngươi không dừng lại thì ta....nô tài sẽ bất tỉnh, lúc này làm sao còn có sức....không không không....”

“Nếu như thế thì nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ cho ngươi làm người hầu bên cạnh ta, về sau mỗi buổi tối đều ở cùng ngươi như vậy.” Giang Thượng Phàm mở mắt ra, nhìn về phía Tô Lưu Y, bàn tay lại không có quy củ mà xâm nhập vào trong tiểu huyết, nơi đó vẫn còn dịch thể của hắn, vừa ẩm ướt lại vừa nhầy nhụa.

Tô Lưu Y lập tức đỏ mặt, muốn đẩy Giang Thượng Phàm ra nhưng lại không dám, ngập ngừng nói, “Vương gia....Vương gia nói đùa, ta nay là nô tài, làm sao mà có tư cách....”

Không đợi Tô Lưu Y dứt lời thì thân mình đã bị Giang Thượng Phàm mạnh mẽ kéo vào ***g ngực cường tráng của đối phương, nghe hắn trên trêu tức, “Như thế nào lại không có tư cách, ngươi có thể hầu hạ ta thoải mái và cao hứng, những người khác làm sao có bản phận này, ngươi nói thử xem?”

Tô Lưu Y không lên tiếng. Tuy rằng Giang Thượng Phàm đã giữ hắn ở lại bên cạnh nhưng không biết vì sao hắn cảm thấy có một chút không thoải mái khi đối phương dùng loại giọng điệu này nói ra một câu như vậy. So với thời niên thiếu khi hai người yêu nhau, hiện tại Giang Thượng Phàm đã cao cao tại thượng, dùng khẩu khí bố thí để nói chuyện lại làm cho Tô Lưu Y cảm thấy có một chút bực xích.

“Suy nghĩ cái gì?” Giang Thượng Phàm dễ dàng đọc được tâm tư của Tô Lưu Y thông qua ánh mắt của người này, trong lòng không khỏi cười lạnh, thầm nghĩ quả nhiên là người tham lam, làm ra chuyện như vậy mà còn muốn ta sủng ái một cách chân thành như dĩ vãng hay sao? Bất quá ngươi cứ yên tâm, sủng ái thôi, chậm rãi sẽ có tất cả. Cái gì cũng có, sủng ái cho đến khi ngươi quên hết tất cả, nghĩ rằng mình đã lên đến tận mây xanh là lúc ta hoàn toàn rút ra cái gai trong lòng.

“Không có gì, chỉ đang nghĩ ngươi cũng nên đứng dậy, chẳng lẽ không dùng văn thiện hay sao?” Tô Lưu Y vẫn nhớ đến thân phận, bất đắc dĩ hai chân thật sự bủn rủn không có sức lực, chỉ mới ngồi dậy một nửa thì ngón tay của Giang Thượng Phàm lại ác ý nhẹ nhàng đâm vào một chút, hắn liền mềm nhũn mà ngã xuống.

“Dừng nào loạn.” Tô Lưu Y trừng to đôi mắt đen lúng liếng, cắn môi nhìn Giang Thượng Phàm, thần thái thờ hờn hển đầy khả ái làm cho Giang Thượng Phàm bất chợt thất thần, nhưng rất nhanh liền tỉnh ngộ, trong lòng phát ra một tiếng cười thâm: không có khả năng, kể từ lúc hắn vu tội cho mình thì người thiếu niên hồn nhiên ngây thơ kia đã không còn tồn tại.

“Được rồi, không nào loạn.” Ở mặt ngoài lại mỉm cười chiều chuộng, thậm chí còn nhéo lấy cái mũi nhỏ nhắn của Tô Lưu Y như trước kia, sau đó Giang Thượng Phàm ngồi dậy, “Lưu Y, ngươi cứ nằm ở đây đi, ta đi ra ngoài trước để bọn họ đem thức ăn vào đây, đêm nay ta ở nơi này qua đêm.”

“A, đừng.” Tô Lưu Y đột nhiên ngồi bật dậy, động tác bất thành linh làm cho phía sau của hắn đau đớn nhưng hắn cũng không bận tâm, sau khi hít sâu một hơi thì liền kiên quyết lắc đầu, “Không cần đưa thức ăn đến nơi này, ngươi đi ra ngoài dùng bữa đi, không cần bận tâm đến ta, thấy có người đi đến nơi này thì ngươi đừng để bọn họ lại đây, ta....ta sẽ nhanh chóng đứng dậy mặc y phục, chúng ta xem như chưa có gì xảy ra.”

“Vì sao? Chẳng lẽ ở bên cạnh ta làm cho người cảm thấy hổ thẹn?” Giang Thượng Phàm nghiêng ngẫm nhìn hần.

“Đúng vậy.” Cũng không ngờ Tô Lưu Y lại trịnh trọng gật đầu làm cho Giang Thượng Phàm ngẩn ngơ, theo bản năng lại hỏi, “Vì sao lại cảm thấy hổ thẹn? Ta có điểm nào không xứng với người?”

“Người làm sao lại không xứng với ta?” Tô Lưu Y cười khổ, sau đó gục đầu xuống rồi nói, “Vương gia, hiện tại chúng ta đã không còn như năm xưa, cũng không thể quay lại. Nhưng trong lòng ta...được rồi, ta biết bản thân mình đã sớm không còn tư cách nói như vậy, nhưng ta thật sự không thể buông xuống tình cảm của mình dành cho người, bởi vậy mới có chuyện như ngày hôm nay, nhưng những người khác sẽ không nghĩ như thế, cho dù người chê cười ta thì ta vẫn...vẫn muốn giữ lại một chút tự tôn cuối cùng.”

Giang Thượng Phàm nheo mắt lại, năm đó hần cũng bị mê hoặc bởi một Tô Lưu Y như vậy. Mà hiện tại Tô Lưu Y đến tột cùng là có khí chất thật sự hay là giả vờ để có khí chất, thế nhưng Giang Thượng Phàm lại không thể nào phân rõ.

“Được rồi.” Rõ ràng nên cười nhạo vài câu nhưng Giang Thượng Phàm chỉ nói ra hai chữ này. Hần mỉm cười, “Vậy người cứ ở tại nơi này hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi, ta đi trước.” Nói xong liền chấp tay ra sau lưng rồi bước ra khỏi cửa.

.....

4. Chương 4-1

Theo đường mòn đi ra khỏi hoa viên, dọc đường đi phủ kín lá rụng, nghỉ chân nhìn khắp xung quanh chỉ thấy ánh tà dương và cây cỏ, càng làm tăng ý thu, nghĩ đến thân thái phong tình vừa rồi khi cùng Tô Lưu Y nồng nhiệt, trong lúc nhất thời bỗng nhiên dâng lên trăm mối ngổn ngang, không còn là chính mình.

“Hôm nay Lưu Y đi đâu vậy? Tại sao lá rụng nhiều như vậy mà còn chưa đi thu dọn.” Bên kia hòn non bộ truyền đến tiếng nói chuyện, tiếp theo có hai nha hoàn đi ra, vừa thấy Giang Thượng Phàm thì bọn họ đều ngẩn ngơ, vội vàng khom mình hành lễ.

Giang Thượng Phàm phát tay, sau đó thân nhiên nói, “Thỉnh thoảng nhìn lá rụng kín lối đi cũng là một cảnh tượng rất thú vị. Hôm nay không cần quét vườn, ngày mai hần tính sau. Với lại hai người đêm nay không cần đi Phi Hồng Thiên.”

Hai nha hoàn dạ một tiếng, trong lòng đều cảm thấy có một chút kỳ quái, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Vương gia thì cũng không dám nhiều lời, bởi vậy liền vén xiêm y thì lễ rồi cáo lui.

Trong lúc Giang Thượng Phàm đi ra khỏi hoa viên thì các nha hoàn ở trong phòng ngủ của hần đang tìm hần khắp xung quanh, thấy hần đã quay lại thì lập tức vui vẻ ra mặt, liền phân phó dọn cơm.

Mấy chục món ăn được dâng lên. Nhưng Giang Thượng Phàm không có tâm tư động vào đôi đũa, nghĩ đến Tô Lưu Y lúc này nhất định đang gian nan đứng dậy mặc y phục ở Phi Hồng Thiên, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm xúc thương tiếc. Đành giận dữ tự nói với mình: Thôi thôi, nể tình hần mười năm không có phóng túng, cứ đối với hần tốt một chút đi, hưởng hồ chỉ có như thế thì hết thấy mới hợp tình hợp lý.

Nghĩ đến đây thì Giang Thượng Phàm lập tức đứng lên rồi thân nhiên nói, “Đêm nay không ăn ở nơi này, Phương Thảo, Băng Uyển, các người đem thực hạp lại đây, ta chọn mấy món ăn, các người theo ta đưa vào hoa viên.”

“Nếu như thế không bằng kêu người đem thức ăn đưa vào hoa viên.” Tĩnh Nguyệt vừa đề nghị vừa gọi người hầu mang thực hạp đến.

“Lúc này trời đã tối rồi, với lại bên ngoài đang mưa lác rác, dù sao cũng không nên vào hoa viên ăn, cũng không phải ban ngày ban mặt mà có hứng ngắm cảnh, tối như mực, đi đường mà gặp phải con thiên nga bay qua cũng bị dọa nhảy dựng.”

Băng Uyển cũng không quá tán thành đối với chủ ý của Giang Thượng Phàm, uyển chuyển khuyên nhủ một phen nhưng mà tâm ý của chủ tử đã định, các nàng làm nha hoàn cũng không thể làm trái.

Trong lúc nhất thời liền chuẩn bị thỏa đáng. Giang Thượng Phàm tự mình chọn mấy món ăn, đợi chọn xong thì trong lòng của hắn cũng cảm thấy có một chút thê lương, hóa ra những món hắn chọn đều là những món mà Tô Lưu Y thích ăn. Hắn tưởng rằng mình đã sớm quên nhưng lại phát hiện hết thấy những gì của người nọ đều đã khắc sâu vào tận xương tủy của mình.

Lập tức có hai người hầu cầm thực hạp, Tĩnh Nguyệt mang theo vài cái ô, Băng Uyển và Phương Thảo cầm hai chiếc đèn ***g thủy tinh xinh đẹp định tiến vào hậu hoa viên, chợt nghe Giang Thượng Phàm nói, “Các người quay về đi, không cần phải người hầu hạ, ta tự mình đi vào là được, đêm nay không trở về phòng, dù sao ngày mai không lâm triều, không cần dậy sớm.”

Đám người Tĩnh Nguyệt và Băng Uyển đều cảm thấy có một chút kinh ngạc, bất quá cũng đoán được Vương gia sẽ không giải thích rõ ràng, bởi vậy chỉ dạ một tiếng rồi lui xuống. Trước khi đi thì đem ô và đèn ***g đưa cho Giang Thượng Phàm, vì thế hắn phải cầm ô, thực hạp và đèn ***g hướng về phía Phi Hồng Hiên mà đi.

Hoa viên quả nhiên như lời của Băng Uyển, ban ngày xác thực rất đẹp, nhưng đến buổi tối thì khắp nơi chỉ còn bóng cây, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng cú mèo kêu, thật sự là dọa người.

Giang Thượng Phàm nhớ đến Tô Lưu Y rất nhát gan, lúc này không biết có còn ở trong Phi Hồng Hiên hay không, nếu thật sự còn ở lại nơi đó, không có ai ở cùng người nọ, không biết người nọ sẽ sợ hãi như thế nào nữa. Nghĩ đến đây, bất giác bước chân liền trở nên vội vã.

Tô Lưu Y quả nhiên vẫn còn ở Phi Hồng Hiên. Sau khi thấy Giang Thượng Phàm đi xa thì buông mình ngã xuống giường, thật sự là mệt mỏi, mười năm chưa từng trải qua hoan ái như vậy, nay bị Giang Thượng Phàm khát cầu đến tận chạng vạng, hắn là một người nho nhã yếu ớt, làm sao có thể thừa nhận cho được.

Mặt khác hắn cũng không ngờ Giang Thượng Phàm vẫn còn nhiệt tình với mình, trong lòng vừa vui mừng kinh ngạc lại vừa đau khổ thê lương. Nằm trên giường với trăm mối ngón ngang, mệt mỏi đến cực điểm khiến hắn chìm vào giấc ngủ khi nào cũng không hay, đến khi tỉnh lại chỉ thấy trong phòng tối đen như mực, không còn một chút ánh sáng.

Tô Lưu Y vốn nhát gan, thấy tình cảnh như vậy thì lập tức không khỏi hoảng sợ đến mức luống cuống, không tìm thấy đèn ***g ở xung quanh, hắn đành mò mẫm ra ngoài, nhưng đến khi bước ra Phi Hồng Hiên thì chỉ nhìn thấy tứ phía là một mảnh rậm rạp của cây cỏ, bóng cây lay động như muốn đập vào mặt, từng hạt mưa tí tách bên ngoài hiên càng làm cho bầu không khí trở nên âm trầm, bởi vậy hắn sợ đến mức không dám đi ra.

Cũng may trong Phi Hồng Hiên có nến, Tô Lưu Y ngày thường hay đến đây để chuẩn bị hoa quả điểm tâm, xem như cũng quen thuộc với nơi này, lập tức đi tìm nến rồi thắp lên, lúc này mới cảm thấy an tâm một ít. Chẳng qua ngọn nến chập chờn mờ昧, cộng thêm tiếng mưa rơi ở bên ngoài càng làm cho người ta cảm thấy vô cùng ghê rợn.

Lúc này Tô Lưu Y đã sợ đến mức không còn nhớ đến cái bụng đói meo của mình, hắn chỉ biết cầm lấy tấm chăn rồi trốn vào góc giường ngồi run rẩy, trong đầu cố gắng trấn an không cho bản thân suy nghĩ đến những thứ làm cho người ta sợ hãi, vì vậy liền nghĩ đến tình cảnh hoan ái mới hồi chiều của mình và Giang Thượng Phàm.

Nhưng mà đầu óc của con người rất kỳ quái, càng không cho nó nghĩ thì nó lại cố tình nghĩ về điều đó. Lúc này trong đầu của Tô Lưu Y chỉ toàn là những hình ảnh ma quái trong các cuốn tiểu thuyết liêu trai chí dị, không thể nào dung nạp hình ảnh hoan ái với Giang Thượng Phàm vào đầu, càng nghĩ càng sợ, càng sợ càng nhện không được mà suy nghĩ, cuối cùng sợ đến mức đem chăn phủ kín đầu, miệng không ngừng lẩm bẩm, đến tột cùng lẩm bẩm cái gì thì ngay cả hắn cũng không rõ.

Ngay lúc này chợt nghe bên ngoài cửa vang lên một tiếng kết, tiếp theo là tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên. Đáng lý với năng lực của Tô Lưu Y thì không thể nghe ra tiếng bước chân đã dùng khinh công của Giang Thượng Phàm, nhưng lúc này là lúc hắn sợ hãi nhất, cảm giác trên người lại trở nên mẫn cảm hơn bình thường rất nhiều, bởi vậy mới có thể nghe được. Lập tức sợ đến mức run cầm cập, thâm nghĩ đây không phải là quỷ thì còn có thể là cái gì? Có ai lại đi nhẹ như vậy?

“Lưu Y....”

Đang sợ đến mức ngay cả hít thở cũng không thông thì chợt nghe bên cạnh truyền đến một âm thanh quen thuộc, Tô Lưu Y làm sao tin tưởng đây là Giang Thượng Phàm, chỉ nghĩ là hồn ma giả thành giọng nói của Giang Thượng Phàm để mê hoặc mình, vì vậy toàn thân càng run cầm cập.

Giang Thượng Phàm đứng bên giường, nhìn nguyên một cục chần đang run lấy bầy, bất giác liền cảm thấy buồn cười, không ngờ nhiều năm như vậy mà lá gan của người này vẫn nhỏ như thế.

Một tay vạch chần lên, Giang Thượng Phàm định mở miệng thì đã thấy sắc mặt của Tô Lưu Y trắng bệch, thân mình run cầm cập, tình cảnh này có vẻ không bình thường. Giang Thượng Phàm vội vàng ngồi xuống, vỗ vỗ lên mặt của đối phương rồi lớn tiếng nói, “Lưu Y, ngươi làm sao vậy?”

Tô Lưu Y thấy Giang Thượng Phàm, cảm giác được bàn tay kia có nhiệt độ, không giống như hồn ma, nhưng mà lúc này hắn muốn nói lại nói không được, chỉ cảm thấy trong ngực vô cùng khó chịu, giống như lá phổi đang bị một bàn tay bóp chặt, bởi vậy ánh mắt chỉ nhìn thẳng vào Giang Thượng Phàm nhưng trên mặt không hề có biểu cảm.

Giang Thượng Phàm kinh hãi mất hồn, nhưng từ trước đến nay vẫn luôn trấn tĩnh nên hắn không luống cuống tay chân mà chỉ hét to một tiếng Tô Lưu Y, tiếp theo bàn tay lại ra sức chà xát hai tay của Tô Lưu Y.

“A...” Tô Lưu Y rớt cục kêu thành tiếng, thân mình yếu đuối ngã vào lòng của Giang Thượng Phàm, vừa khóc vừa nói, “Ta.....ta còn nghĩ....ta còn nghĩ là hồn ma đến tìm.....làm ta sợ muốn chết....Ồ ô ô....”

“Làm gì có ma a, hồn ma chỉ là do thể nhân tự mình lừa gạt chính mình mà thôi.” Giang Thượng Phàm rớt cục thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy buồn cười mà nâng Tô Lưu Y đứng dậy, “Ta biết ngay nếu ngươi vẫn còn ở chỗ này thì chắc chắn sẽ rất sợ cho nên chưa kịp ăn uống mà cố ý bảo bọn nha hoàn chuẩn bị cơm canh rồi mang đến đây. Được rồi, ngươi hít ra thở vào một chút cho thông khí, đợi lát nữa chúng ta sẽ dùng bữa.”

Tô Lưu Y cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều, chậm rãi ngồi dậy, cúi đầu ngượng ngùng nói, “Ta....ta vốn không muốn ở lại chỗ này, hoa viên nơi đây đến chiều tối ngay cả tiếng người cũng không có, đánh chết ta cũng không dám qua đêm ở trong này, nhưng không ngờ....không ngờ....chỉ nói là ở trong này nghỉ ngơi một chút, lại bắt cần ngủ quên, đến khi....đến khi tỉnh lại thì trời đã tối đen, ta thật sự không dám đi ra ngoài.”

Giang Thượng Phàm vừa cười vừa nói, “Đúng vậy, lá gan của ngươi cho đến bây giờ vẫn nhỏ như thế, trước kia mỗi khi chúng ta ra ngoài cười ngửa, ngươi chẳng bao giờ dám tự mình cười nó, rớt cục vẫn là ta ôm ngươi. Còn có một lần ở bên ngoài đi chơi về muộn, khi quay về học đường, trên sơn đạo bỗng nhiên có một con chim bay qua cũng làm cho ngươi sợ đến mức nhào thẳng vào lòng của ta.”

Tô Lưu Y bình tĩnh nhìn Giang Thượng Phàm, sau một lúc lâu mới nghẹn ngào vừa cười vừa nói: “Đúng vậy, khi ấy....ngẫm lại thật là đẹp, nhưng hiện tại lại không dám nghĩ, thỉnh thoảng đêm khuya tỉnh mộng mới phát hiện chỉ còn lại một mình, tránh không khỏi tan nát cõi lòng.”

Bàn tay đang duỗi ra ngoài để lấy thức ăn của Giang Thượng Phàm bỗng nhiên cứng đờ, trong lòng ảo não tự nói: Làm sao mà ta lại nhắc đến chuyện này? Tại sao....tại sao vẫn còn nhớ kỹ, chẳng phải đã sớm quên rồi hay sao?

Tô Lưu Y đại khái cũng hiểu được lời này có một chút bi thương, cũng vội vàng chuyển đề tài, “Đúng rồi, vừa mới nãy ta bị gì vậy? Ta thấy ngươi, biết ngươi là người không phải ma, nhưng ta lại không thể nói chuyện được, ***g ngực như thể bị một tảng đá đè ép...”

Giang Thượng Phàm cười ha ha, “Ngươi bị dọa đến mức ngừng thở. Thật sự chưa thấy ai như ngươi, người bình thường bị dọa đến mức này thì đã trực tiếp ngất xỉu rồi, ngươi thì lại ngừng thở, nếu cứ như vậy mà chết ngạt thì không biết là bị kịch thiên cổ hay là trò hề thiên cổ đây.”

“Cái gì....cái gì mà trò hề, mọi người sẽ thông cảm với ta. Người nào chê cười ta đều là những kẻ vô lương tâm.” Tô Lưu Y cắn môi, ai oán trừng mắt nhìn Giang Thượng Phàm. Chỉ liếc mắt một cái liền làm cho tâm tư của Giang Thượng Phàm rung động, nhẹn không được mà khiến đáy lòng nhẹ nhàng dâng lên từng đợt ôn nhu ngọt ngào.

“Được rồi, không cần mạnh miệng, mau đến đây dùng bữa.” Giang Thượng Phàm thấy Tô Lưu Y gian nan hoạt động thân mình ở trên giường, biết phía sau của đối phương vẫn còn đau đớn, vì vậy liền đi sang, cố ý

xoa nhẹ lên nơi cảm thấy e then của Tô Lưu Y, sau đó cười một cách tà khí, “Còn đau không? Rõ ràng khi làm cũng không tạo ra vết thương mà...”

Không đợi nói xong thì sắc mặt của Tô Lưu Y đã trở nên đỏ bừng, lắp bắp nói, “Người...người nói bậy cái gì đó? Phi lễ chớ ngôn, những lời như vậy....những lời như vậy mà người cũng nói ra được hay sao? Người là Vương gia mà.”

Giang Thượng Phàm hoàn toàn không bận tâm, “Thì sao, cái gì cũng đã nhìn hết rồi, còn sợ gì nữa? Ân, ta quay về có mang theo thanh thũng được, nơi đó chắc bị sưng đỏ, chờ dùng cơm nước xong thì ta sẽ thoa được cho người một chút, đến ngày mai là ổn rồi.” (thanh thũng được = được cao trị sưng)

Tô Lưu Y càng cảm thấy ngượng ngùng hơn, nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào, chẳng qua vẫn có một chút nghi hoặc, chỉ cảm thấy giống như đang nằm mơ, bằng không cả đời này làm sao còn có thể làm cho Giang Thượng Phàm đối đãi với hắn như vậy.

Cho dù là nằm mơ nhưng có thể mơ thấy cảnh như vậy thì hắn đã cảm thấy quá đủ. Tô Lưu Y bị Giang Thượng Phàm kéo tay chậm rãi đi đến, hắn ở phía sau si ngốc nhìn nét mặt nhìn nghiêng của Giang Thượng Phàm, chỉ mong giấc mộng này vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.

.....

5. Chương 4-2

Đi vào trước bàn, Giang Thượng Phàm cẩn thận cầm lấy một cái đệm mềm mại đặt lên ghế rồi đỡ Tô Lưu Y ngồi xuống, sau đó chỉ lên bàn thức ăn rồi vừa cười vừa nói, “Nhìn đi, món chính là bánh quẩy cơm nắm, đều là những món người thích: cá đù hấp, cà pháo rán, nấm hương, đậu giác sườn non...”

Hắn càng giới thiệu thì đôi mắt của Tô Lưu Y cũng bắt đầu trở nên ướt át. Lẩm bẩm nói, “Không thể ngờ được nhiều năm như vậy mà người vẫn nhớ ta thích ăn cái gì, mấy món này...đều là những thứ mà ta thích ăn...”

“Ta cũng tưởng là mình đã quên, không ngờ đêm nay khi chọn thức ăn, thậm chí trong đầu cũng không nghĩ đến mà cứ theo quán tính chọn những món này, khi đó ta mới biết hóa ra cho đến bây giờ ta vẫn chưa hề quên tất cả những gì liên quan đến người.”

Giang Thượng Phàm thản nhiên nói xong, Tô Lưu Y nâng lên đôi mắt đăm lệ nhìn về phía hắn, run giọng nói, “Ta nghĩ là...ta nghĩ là người hận ta đến tận xương tủy, dù sao năm đó...ta...ta tổn thương người nặng nề như vậy, ta nghĩ cả đời này cũng không thể làm cho người nhìn mặt ta hay nói với ta một câu nào nữa”

“Hận, đương nhiên là hận.”

Giang Thượng Phàm rút cục ngồi xuống ở phía đối diện với Tô Lưu Y, lập tức nhìn thấy khuôn mặt của đối phương vô cùng khấn trương, hắn cười khổ một tiếng, “Bất quá càng hận thì càng chứng tỏ ta không thể buông tay, không phải sao? Quên đi, ta cũng đã thông suốt, mặc dù bây giờ vẫn chưa thể hoàn toàn tha thứ cho người nhưng rốt cục ta cũng sẽ tha thứ cho người, dù sao yêu sâu nặng như vậy, ngoài người ra thì ta không thể yêu ai nhiều như thế.”

Bàn tay của Tô Lưu Y run rẩy kịch liệt, hắn muốn tận tay cầm lấy đôi đũa để che giấu sự thất thố của mình, nhưng cố cầm lấy đôi đũa vài lần mà vẫn không thể cầm nổi.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều, ăn cơm đi.” Giang Thượng Phàm nhìn bộ dáng kích động của Tô Lưu Y, hắn cười lạnh ở trong lòng: Tốt, người cứ chịu nhiều sủng ái một chút, nhiều thâm tình một chút, nhiều hy vọng một chút, chờ đến lúc người có tất cả trong tay thì sẽ cho người rơi xuống, đến lúc ấy người sẽ hiểu được cảm thụ trong lòng của ta khi rời khỏi học đường năm đó.

“Tay nghề của đầu bếp trong Vương phủ của ta như thế nào?” Gấp một quả cà pháo rán cho Tô Lưu Y. Tô Lưu Y trước kia không thích ăn thịt, thậm chí những thứ có dầu mỡ cũng không thích ăn, nhưng duy nhất lại thích ăn cà pháo rán. Hơn nữa rất thích ăn thịt băm trộn tôm bóc vỏ hấp với họ.

“Hảo, rất ngon...” Đôi tay của Tô Lưu Y vẫn đang run rẩy, yên lặng cúi đầu dùng cơm, nuốt vào một trái cà pháo.

Giang Thượng Phàm nâng mặt hấn lên rồi nhìn thoáng qua, nhin không được mà mỉm cười, “Không phải chứ? Tay nghề giỏi mà lại khiến người ăn đến mức lệ rơi đầy mặt, nếu tay nghề không giỏi có phải là trực tiếp thuốc chết hai người chúng ta rồi hay không?”

Tô Lưu Y giương mắt mê muội nhìn hấn, bất giác sờ soạng lên mặt của mình, không khỏi giật mình rồi lẩm bẩm nói, “Ta làm sao....làm sao lại khóc? Đôi mắt này....đôi mắt này thật sự không biết điều.”

“Trước kia người rất thích khóc, cũng không phải hiện tại mới học khóc. Ta nhớ rõ ngày xưa đám môn sinh đều thích lên lút đọc sách cấm, ai cũng thích xem những tình tiết đông cung và phong nguyệt, chỉ có người lại làm như không thấy, chẳng qua lại nhớ mãi không quên những kết cục trong tiểu thuyết, nếu là tốt thì người sẽ vui vẻ ra mặt, nếu không tốt thì người sẽ nhin không được mà rơi lệ vì những đôi nam nữ trong sách, lúc ấy chúng ta đều cười người, muốn nói con một sách, người mà nhận làm đệ nhị thiên hạ thì chẳng ai dám nhận làm đệ nhất.”

“Nhắc lại chuyện cũ làm gì?” Tô Lưu Y buông đôi đũa, tự mình cũng cảm thấy ngượng ngùng, nói một cách giận dữ, “Mặc dù ta thích khóc nhưng mấy năm nay trải qua nhiều chuyện, đã lâu rồi ta không có khóc, chẳng qua kể từ lần gặp người ở Thái Bạch Lâu thì nước mắt này không biết vì sao lại....không thể kiềm chế được.”

Giang Thượng Phàm thu hồi ý cười, tỉ mỉ nghiền ngẫm tư vị của những lời này, tuy rằng Tô Lưu Y nói rất hờ hững nhưng nhớ đến những năm tháng gần đây, không biết người này đã chịu bao nhiêu tra tấn, cho đến khi mọi đau đớn đều đã chết lặng, vì vậy nước mắt đương nhiên cũng không còn.

Trong lòng tự nói hết thấy đều là do Tô Lưu Y gieo gió gặt bão, là người này xứng đáng bị như thế, nhưng hấn lại cảm thấy có vài phần chua xót, hấn đứng dậy rồi đi đến bên cạnh Tô Lưu Y, sau đó ngồi xuống, đồng thời ôm người này ngồi lên đùi của mình, vừa cười vừa nói, “Người ăn không vô thì để ta đút người ăn. Nào, ném thử mùi vị của miếng nấm hương này xem sao.”

Tô Lưu Y lau đi nước mắt trên mặt, e lệ cúi đầu, nhưng khi nấm hương đưa đến bên miệng thì hấn vẫn mở ra khuôn miệng nhỏ nhắn rồi cắn một ngụm. Hấn cúi đầu cho nên Giang Thượng Phàm không nhìn thấy vẻ mặt của hấn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy khóe miệng của Tô Lưu Y hiện lên ý cười ngọt ngào hạnh phúc.

Quên đi, trước khi tiến hành kế hoạch thì cứ hảo hảo đối đãi hấn, bồi thường cho hấn mấy năm nay đã chịu nhiều cực khổ. Giang Thượng Phàm thở dài trong lòng, không biết vì sao đối mặt với Tô Lưu Y như vậy thì lại nhin không được mà có một chút mềm lòng.

Chỉ dùng bữa một chút nhưng thật ra lại vô cùng ngọt ngào và nồng nàn. Vì vậy Tô Lưu Y liền nhớ đến thời thiếu niên của mình, nhin không được mà nhìn cách bài trí trong căn phòng vài lần, chỉ cảm thấy không biết từ khi nào thì Phi Hồng Hiên tinh xảo lại trở thành thư viện trên núi Giang Hà, khi đó Giang Thượng Phàm là nhân vật hô phong hoán vũ văn võ song toàn trong học đường, còn mình vẫn là một tiểu tử ngốc nấp dưới cánh chim của hấn mà đùa gió trời trăng.

“Được rồi, cũng đã muộn, chuẩn bị nghỉ ngơi đi, mấy thứ này cứ để bọn nha hoàn sáng mai đến dọn.” Đút Tô Lưu Y ăn xong, Giang Thượng Phàm tùy tiện ăn vài món rồi để thực hạp cùng thức ăn thừa trên bàn, sau đó kéo Tô Lưu Y đi vào bên trong.

“A, phải....phải đi sao? Vậy dẫn ta đi ra ngoài với.” Tô Lưu Y nghĩ rằng Giang Thượng Phàm muốn rời đi, sợ đến mức vội vàng túm lấy y mẹ của hấn, tiếp theo lại giật mình nhận thấy những gì mình vừa nói có hơi chút làm càn, hấn ngáp ngừng hạ thấp giọng, “Ta....ta không phải muốn quẩn lấy người, ta....ta chỉ muốn người dẫn ta ra khỏi hoa viên rồi ta tự quay về phòng hạ nhân của mình.”

“Đi cái gì mà đi? Bên ngoài còn mưa kia. Trong Phi Hồng Hiên cái gì cũng có, với lại hôm nay cả buổi chiều chúng ta đã lăn lộn trên giường, cũng không cần phải ngại ngùng khi đồng giường cộng chằm, đến, để ta ôm người ngủ ở nơi này một đêm.”

Giang Thượng Phàm vừa dứt lời thì liền kéo Tô Lưu Y nằm xuống bên cạnh mình, mặc kệ thế nào thì đã điên cuồng cả một buổi chiều, hấn cũng hơi mệt mỏi, chẳng qua suy nghĩ trong đầu vẫn cuốn cuộn, cho dù

mí mắt sụp xuống nhưng vẫn khó có thể đi vào giấc ngủ.

Thật vất vả mới khiến đầu óc trở nên mơ hồ, sắp sửa đi vào giấc ngủ thì chợt nghe Tô Lưu Y thì thào một câu ở bên tai, “Nếu đây là mộng thì để cho ta tiếp tục ở trong mộng đi, ta tình nguyện chết đói, chết cồng cũng không muốn tỉnh lại.”

Đồ ngốc. Giang Thượng Phàm cười nhạo một tiếng dưới đáy lòng, trong mông lung lại cảm thấy tâm can trở nên đau xót, nhưng trong khoảnh khắc liền bị cơn buồn ngủ hoàn toàn xâm chiếm.

Giấc ngủ này vô cùng ngọt ngào, cũng không biết ngủ bao lâu, đến khi hẳn cảm giác được Tô Lưu Y ở bên cạnh hình như ngồi dậy xuống giường, hẳn mơ hồ lẩm bẫm một câu rồi mở to mắt thì liền nhìn thấy bóng dáng của Tô Lưu Y đi ra ngoài.

Rốt cục hoàn toàn thanh tỉnh. Giang Thượng Phàm ngồi dậy, xoa xoa cái trán, sau đó dựa vào vách tường mà thất thần suy nghĩ.

Một lát sau lại nghe thấy tiếng bước chân vang lên bên ngoài, tiếp theo là tiếng cười nói của vài nha hoàn, “Người còn nói người không qua đêm ở nơi này, không ở nơi này thì làm sao biết Vương gia chưa đi? Nếu người không ở nơi này, chẳng lẽ tối hôm qua Vương gia bị hồ đồ hay sao? Cứ nằng nặc đòi ra hoa viên dùng bữa.”

Sau đó Tô Lưu Y lấp bắp nói, “Không...không phải....các tỷ chớ nói đùa, như vậy....đối với thanh danh của....của Vương gia cũng không tốt, ta.....ta chỉ đến để quét tước....”

Giang Thượng Phàm đã nghe ra người vừa rồi lên tiếng là Băng Uyển, biết ngay bọn nha hoàn của mình thế nào cũng đến đây để tra xét tình huống, hẳn hiểu rất rõ đám nữ hài tử bướng bỉnh này. Ngày thường Giang Thượng Phàm cũng không cảm đoán các nàng, vì vậy càng ngày càng khiến các nàng vô pháp vô thiên ở trong Vương phủ.

Quả nhiên chợt nghe Tĩnh Nguyệt nói, “Quét tước? Làm gì có ai sớm như vậy mà đã đi quét tước? Hiện tại trời vẫn chưa sáng mà, Vương phủ của chúng ta cũng không phải lột da hút máu người, hạ nhân từ trước đến nay đều ngủ đến canh ba giờ mẹo mới rời giường.”

Tô Lưu Y vốn không phải người giỏi ăn nói, bị bọn nha hoàn lần lượt người một câu ta một câu thì không còn lời nào để nói. Giang Thượng Phàm ở trong phòng nghe Tô Lưu Y cố gắng biện giải, nhưng giấu đầu thì lại lộ đuôi, không khỏi hiểu ý mà mỉm cười rồi đứng dậy, cất cao giọng nói, “Đều đi vào đi, các người lú rú giống chim chích chòe quá, ở trong hoa viên mà cũng không được ngủ yên.”

Tĩnh Nguyệt và Băng Uyển đều đi vào rồi cười hì hì, “Gia dậy sớm thế, chúng ta còn chưa nói đủ với Lưu Y mà người đã đau lòng.”

“Người còn mặt mũi nói ta dậy sớm hay sao? Ta phải hỏi các người mới đúng, rõ ràng tối hôm qua ta đã nói hôm nay không vào triều, hôm nay trời chưa sáng mà các người đã chạy đến đây làm gì?”

“A, Hóa ra hôm nay không vào triều à? Đúng rồi, hình như tối hôm qua Vương gia có nói, dạo này trí nhớ kém, thế mà chúng ta đều đã quên mất.” Tĩnh Nguyệt vỗ ót, giả vờ bưng tỉnh đại ngộ.

“Trí nhớ kém? Nếu đưa dư bạc tiêu vật hằng tháng cho các người thì các người có thối lại ta bạc dư hay không?” Giang Thượng Phàm hừ một tiếng, “Hơn nữa người trí nhớ kém, chẳng lẽ Băng Uyển cũng trí nhớ kém? Như vậy có phải cũng nên thay người cai quản sổ sách hay không?”

Tĩnh Nguyệt mím môi mỉm cười, không dám nói tiếp. Kỳ thật các nàng chỉ muốn đến để nhìn lén xem tối hôm qua Vương gia rốt cục qua đêm với ai. Dù sao ở trong Vương phủ vốn không có cái gì để tiêu khiển, nay khó khăn lắm mới có được một chuyện vui, có thể dễ dàng buông tha hay sao? Cho nên ngay cả Băng Uyển trầm ổn chính chắn nhất cũng bị các nàng kéo đến đây.

Ai ngờ vừa tiến vào Phi Hồng Hiên thì liền nhìn thấy Tô Lưu Y từ bên trong đi ra, các nàng đều bị mất hồn, Tô Lưu Y lại sợ đến mức muốn chui vào cái lỗ nào đó. Đám nha hoàn này đều rất tinh ranh, vừa thấy điệu bộ của hắn thì làm sao còn e ngại nữa, lập tức mỗi người một câu ép Tô Lưu Y toàn thân toát mồ hôi lạnh.

May mắn Giang Thượng Phàm đúng lúc lên tiếng, xem như giải vây cho Tô Lưu Y, hắn vừa thấy bọn nha hoàn đi vào thì liền nhanh như chớp chạy về phòng của mình, khi đi đường vẫn có chút thốn thốn nhưng cũng đành phải mặc kệ.

Nơi này Giang Thượng Phàm rửa mặt chải đầu xong, khi quay người lại thì phát hiện Tô Lưu Y đã sớm chạy mất bóng, chậm rãi ngẫm nghĩ thì quả thật đó là tính cách của người nọ.

Vì thế hắn đành cùng bọn nha hoàn ra khỏi hoa viên, sau khi ăn xong điểm tâm thì liền gọi Giang Vĩnh tiến đến, “Bên cạnh ta thiếu một người hầu, người bảo Tô Lưu Y lại đây, trong vườn cứ an bài một người nào đó là được. Nếu thiếu người thì cứ mua thêm vài hạ nhân về phủ.”

Giang Vĩnh nghĩ: Vương gia a, nô tài đã sớm đoán được sẽ có ngày này mà. Trên mặt lại nhoẻn miệng cười, “Vương gia, làm gì mà thiếu người a, lúc trước ta chỉ nghe Vương gia phân phó nên tùy tiện phân công cho hần một công việc, nếu Vương gia muốn dùng thì để ta gọi hần lại đây.”

Giang Thượng Phàm gật đầu, Giang Vĩnh liền đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền dẫn theo Tô Lưu Y tiến vào, sau đó hần cười hi hi rồi cáo lui, khi đi đến trước cửa thì nhẹ giọng kê sát vào người của Tô Lưu Y mà nói một câu, “Lời ta nói rốt cục đã ứng nghiệm đúng không? Hảo hảo hầu hạ.”

Tô Lưu Y cúi đầu, nghe thấy Giang Thượng Phàm gọi hần thì mới ngậm ngừng lê bước, lắp bắp nói, “Làm sao bây giờ? Bọn họ...hình như bọn họ đều biết cả rồi...”

“Biết thì biết, có gì đâu.” Giang Thượng Phàm cười ha ha, “Sáng nay chạy nhanh như vậy làm gì? Ta vừa quay đầu lại thì đã thấy người mất tăm.”

Tô Lưu Y ngẩng đầu, bĩu môi nói nhỏ, “Đám nha hoàn của người thật lợi hại, người nào cũng học theo người miệng lưỡi mềm mại, ta không biết nói dối, khó khăn lắm mới nói lại được một câu thì đã bị các nàng trách móc nhiều như vậy, ta làm sao còn dám ở lại nơi đó. Vậy mà mới có một chút thì người đã kêu ta lại đây, người không thể chờ ta thu dọn lá cây xong không được hay sao, người ta sẽ cho là ta lười biếng.”

Giang Thượng Phàm vừa cười vừa nói, “Ta lo lắng cho vết thương của người thôi, rõ ràng sáng nay định thoa dược cho người, kết quả là người tỉnh dậy sớm như vậy, còn chạy nhanh như thế, ta cũng hồ đồ, đáng lý nên thoa dược cho người tối hôm qua, chỉ là quá mệt nhọc, lại có một chút lộn xộn nên đã quên mất.”

Tô Lưu Y không lưu ý thì đã bị hần kéo vào lòng, vội vàng sợ đến mức kêu lên: “Không...không được, làm sao...làm sao có thể ở trong này? Đây là thư phòng a, A Phàm, người...người điên rồi hay sao? Nơi này không phải là Phi Hồng Hiên, ngày thường ngoại trừ người ra thì không có người nào khác, ở trong này ngộ nhỡ bị người ta bắt gặp...”

Hắn nói đến câu bị người ta bắt gặp, trên mặt liền lộ ra thần sắc vô cùng sợ hãi, Giang Thượng Phàm biết hần đang nhớ đến quá khứ. Sau một lúc lâu trầm mặc thì Giang Thượng Phàm mới mỉm cười, “Được rồi, vậy nghe lời người, còn về phần bị bắt gặp thì còn có ta đây mà. Nhớ đến lúc trước ở trên núi tại học đường hay sao? Lưu Y, ta không còn là môn sinh, hiện tại ta là Vương gia, là chủ tử của Vương phủ này, nếu ta làm gì thì cũng không có ai dám nói lung tung.”

Tô Lưu Y rơi xuống vài giọt lệ, hần vội vàng xoay người sang chỗ khác mà lau đi, đồng thời nói ra những lời hồ đồ, “Ta...ta đi lấy khăn lau bàn, người...người có muốn ăn điểm tâm gì hay không? Để ta vào trù phòng lấy cho người.”

Giang Thượng Phàm vừa cười vừa nói, “Không cần, người cứ thu dọn rồi đến đây, ta cho người hai quyển sách để đọc, chẳng phải người thích kết cục viên mãn hay sao? Hai quyển sách kia không tệ, khi đọc nó thì ta đã nhớ đến người, nghĩ là người nhất định thích xem, vì vậy mới giữ cho đến bây giờ.”

“Hảo, ta...ta đi trước đây.” Tô Lưu Y quay đầu lại, nước mắt dường như rơm rớm trên mặt, miễn cưỡng trưng ra bộ dáng tươi cười, sau đó thấp giọng nói, “Đa tạ người, A Phàm.” Sau đó liền đi ra ngoài.

Giang Thượng Phàm nhìn bóng lưng của Tô Lưu Y, nâng tay lên rồi chậm rãi che ngực, thì thào lẩm bẩm, “Làm sao bây giờ? Giang Thượng Phàm, người thật sự không có tiền đồ, hiện tại lại đau lòng, làm sao có thể tiếp tục tiến hành kế hoạch? Người...cũng không thể bỏ dỡ nửa chừng, người này...vừa nhát gan yếu đuối lại ti bỉ đáng hổ thẹn, người sẽ không đại đột muốn cùng hần tiếp tục dây dưa, đúng không?”

Nửa tháng thời gian chợt lóe mà qua, trong nửa tháng này thái độ của Giang Thượng Phàm đối với Tô Lưu Y ngay cả kẻ mù cũng nhìn ra. Hạ nhân trong Vương phủ đều là người tốt, chỉ cảm thấy Tô Lưu Y hiểu biết lễ nghĩa, khiêm tốn ân cần, lại tàn tật. Vương gia thích hắn thì là do hắn đã tu mấy đời, đa số mọi người đều mừng thay cho hắn, cũng không cảm thấy ghen tị.

Đương nhiên cũng có một chút nô tài đồ mắt đồ ky, ở sau lưng nói này nói nọ. Chẳng qua những lời này đương nhiên đều không đến tai của Tô Lưu Y.

Nhiều người nghị luận về chuyện Vương gia vô cùng sủng ái Tô Lưu Y nhưng chẳng ai biết nguyên nhân là vì cái gì. Cần thận quan sát Tô Lưu Y, diện mạo giản dị thanh tú tao nhã, dung mạo tuy rằng dễ nhìn nhưng cũng không phải xuất sắc. Ngẫm lại Vân Anh công chúa được xưng là đệ nhất mỹ nhân Bắc quốc, Tô Lưu Y hoàn toàn kém xa nàng, nhưng Vương gia lại không hề để ý đến Vân Anh công chúa, như vậy làm sao lại có thể coi trọng Tô Lưu Y?

Đương nhiên cũng có một loại giải thích, gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi. Hơn nữa ngoại trừ giải thích như vậy thì tựa hồ cũng không còn cách giải thích nào khác. Nhưng mà Giang Vĩnh lại hiểu rất rõ, cho dù hóa Tây Thi như thế nào thì Vương gia cũng không thể ở trên tửu lâu mà nhất kiến chung tình đối với một người tàn tật.

Con người một khi hiểu kỳ thì thật sự sẽ đặc biệt nhiệt tình, Giang Vĩnh nương cơ hội ra ngoài thu mua vài thứ thì tự mình viếng thăm hơn mười tửu lâu, cuối cùng rút ra một kết luận: Vương gia và Tô Lưu Y là bằng hữu cũ, cho dù không phải quá thân mật nhưng cũng là quen biết. Hắn chỉ không rõ vì sao Vương gia đối xử tàn nhẫn với Tô Lưu Y ở tửu lâu nhưng hiện tại lại sủng người nọ lên tận trời như vậy.

Vấn đề này đương nhiên hắn không dám hỏi Giang Thượng Phàm, vì thế bọn nha hoàn cứ dò xét Tô Lưu Y, cố tình nhắc đến chuyện này, trong khi Tô Lưu Y vốn ăn nói dè dặt, vả lại thần sắc cũng bị thương, thường xuyên đi lại với hắn làm cho bọn nha hoàn cũng không dám hỏi nhiều, rất sợ làm cho Tô Lưu Y bị tổn thương, nếu Vương gia biết chuyện thì sẽ trách tội bọn họ. Ngày thường Vương gia dung túng cho các nàng làm càn, nhưng đến lúc cần thiết thì rất uy nghiêm, nha hoàn như các nàng thật sự chịu không nổi.

.....

6. Chương 5-1

Thời gian thoi đưa, lại trôi qua một tháng, thời tiết sắp sửa vào đông, trên trời lác rác vài hạt bông tuyết, bọn hạ nhân đều vô cùng cao hứng, “Nhìn sắc trời hôm nay, chắc chắn ban đêm sẽ có gió Bắc, sáng mai tuyết sẽ không nhỏ.” Vì thế đều quét tước sạch sẽ ở trong hoa viên, biết Giang Thượng Phàm thích nhất là ngắm tuyết tìm mai.

Quả nhiên đến chạng vạng thì gió Bắc ùn ùn kéo đến giống như đang gào khóc thảm thiết, khiến cho lòng người kinh sợ.

Giang Thượng Phàm nằm trên giường đọc một quyển binh thư. Chỉ chốc lát sau thì nhìn thấy Tô Lưu Y vén rèm lên rồi tiến vào, trong tay bưng khay trà, hắn ngồi dậy, vừa cười vừa nói, “Trời lạnh như thế, người bảo người nào đó bưng trà là được, không nên tự mình đi, chẳng lẽ người không biết thân thể của mình như thế nào hay sao?”

Vừa nói xong liền kéo Tô Lưu Y lên giường, lại rót một tách trà nóng rồi đặt vào tay của đối phương, sau đó nói, “Tay lạnh quá.” Nói xong liền cầm lấy đôi tay thon dài kia, giận dữ nói, “Vì sao vẫn không béo lên được một chút nào, rõ ràng mấy ngày nay đã ép người ăn không ít đồ bổ rồi cơ mà.”

Sắc mặt của Tô Lưu Y trở nên tái nhợt, ho khan hai tiếng, “Người đừng nhắc đến đồ bổ với ta, nghe thấy hai chữ này mà ta chỉ muốn nôn.” Nói xong, hắn lại nhìn ra ngoài cửa sổ, “Gió lớn quá, sắp có bão tuyết rồi, ai...lúc này chúng ta ở nơi ẩm áp như vậy, không biết có bao nhiêu người nghèo phải chết cóng.”

“Đã bao nhiêu năm mà người vẫn không sửa được bản tính trác ẩu của mình.” Giang Thượng Phàm ôm hắn vào lòng rồi mỉm cười, “Nếu như thế thì vì sao năm đó không tội nghiệp cho ta, bắt ta chịu tội oan, rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt mà lại bắt ta một mình gánh chịu tội danh của người...”

Không đợi nói xong thì đã thấy sắc mặt của Tô Lưu Y hoàn toàn tái nhợt, Giang Thượng Phàm vội vàng nói, “Được rồi được rồi, ta chỉ nói vậy thôi, người không cần phải như vậy. Nếu ta còn hận người thì ta sẽ không đối đãi với người thế này, nhìn xem hiện tại chúng ta chẳng phải là rất tốt hay sao? Nếu chỉ nhớ đến cừu hận thì làm sao còn có thể sống an ổn hòa thuận.”

Tô Lưu Y cúi đầu im lặng, lại nghe Giang Thượng Phàm nói tiếp, “Lưu Y, sở dĩ hôm nay ta nói ra chính là vì không muốn người tiếp tục nhớ đến chuyện đó. Nếu người cứ nhớ mãi chuyện xưa thì vĩnh viễn sẽ không dám đối mặt với ta. Chuyện khi đó vẫn là cái gai đâm sâu trong lòng của ta, cho nên ta mới đối xử với người như vậy ở tửu lâu. Nay nghĩ đến thì mới hiểu chuyện này cũng là cái gai trong lòng của người, chẳng qua của ta đã nhỏ ra, của người cũng nên nhỏ ra theo! Chỉ có như vậy thì hai chúng ta mới có thể chân chính quay lại thời gian hạnh phúc như trước kia, người nói có phải hay không?”

Tô Lưu Y ngẩng đầu, run rẩy nói, “Người....người thật sự có thể nhỏ ra cái gai đó? A Phàm, người....người thật sự có thể quên hay sao? Hay là vì ta có lỗi với người nên chuyện tha thứ đối với người rất dễ dàng, nhưng còn ta, đối với ta mà nói thì việc này....vĩnh viễn không thể nào quên. Ta thường xuyên suy nghĩ, nếu thời gian có thể quay lại thì ta.....ta tuyệt đối sẽ không yếu đuối mà lùi bước, đem hết thảy sai lầm đều đổ lên đầu của người như vậy.”

Giang Thượng Phàm nhìn thấy nước mắt của Tô Lưu Y lại chảy xuống, trong lòng không khỏi run lên, vươn tay thay hấn lau đi hai hàng lệ. “Được rồi, thời gian không thể nào quay lại, cho nên chúng ta cũng chỉ có thể học cách tha thứ, bằng không cứ gánh trên lưng cả đời như vậy thì sẽ rất mệt mỏi.”

Hấn nói xong liền đỡ Tô Lưu Y ngồi dậy, kéo ngăn tủ dưới cái bàn ở cạnh giường rồi lấy ra một bàn cờ và quân cờ, vẽ mặt bừa bừa phấn phấn, “Đã lâu không chơi cờ, trước kia chơi cờ với người mà chưa bao giờ thắng được người, nay thử lại xem, dù sao ta làm tướng quân đã vài năm, bày binh bố trận tất nhiên phải hơn người một bậc.”

Tô Lưu Y thấy hấn hào hứng thì cũng vui mừng mà tháp tùng hấn. Hai người chọn cờ xong, Tô Lưu Y ổn định tâm trạng rồi cười khổ một chút, “Nhiều năm không chạm vào quân cờ, kỳ nghệ xác thực đã giảm đi rất nhiều, chỉ sợ người sẽ thắng ta liên tiếp ba ván.”

Tô Lưu Y vừa dứt lời thì Giang Thượng Phàm đã hạ một quân cờ xuống góc Tây Bắc. Hai người cứ người tới ta đi, không ngừng sát phạt. Thời gian trôi qua chưa đến một tách trà nhỏ thì Giang Thượng Phàm liền phát hiện tình huống bất ổn, không khỏi lớn tiếng nói, “A, Lưu Y, người xấu lắm, người....kỳ nghệ của người rõ ràng không hề lui bước, người....thế mà người còn nói là giảm đi rất nhiều.”

Tô Lưu Y dở khóc dở cười mà nói, “Vương gia, người....rõ ràng là kỳ nghệ của người không hề có tiến bộ, tại sao lại đổ thừa cho ta? Thật sự là từ khi người rời khỏi học đường thì ta không hề đánh cờ với ai.”

Hóa ra khi còn trẻ hai người vẫn thường xuyên đánh cờ với nhau, Giang Thượng Phàm chơi cờ dở tệ, nhưng lại rất hào hứng khi đánh cờ với Tô Lưu Y, mỗi khi thua sẽ nghĩ đủ mọi biện pháp chơi xấu, Tô Lưu Y thường xuyên không để ý, chỉ cười trừ cho qua. Lúc này nhớ đến thì trong lòng cũng không khỏi thổn thức, chỉ vì khoảng thời gian trước kia thật sự quá mức tốt đẹp.

“Có hạ cờ hay không? Tới phiên người rồi.” Lời nói của Giang Thượng Phàm kéo Tô Lưu Y quay lại thực tại, hấn cầm lấy một quân cờ rồi chuẩn bị đặt xuống thì lại phát hiện nước cờ của mình hình như bị thiếu vài quân cờ, hơi cân nhắc một chút thì lập tức hiểu được người này nhất định lại thừa dịp mình xuất thần mà chơi xấu.

Tô Lưu Y bắt đắc dĩ lắc đầu, than thở nói, “Đã sắp ba mươi tuổi đầu, ngày thường trông cũng rất lão luyện thành thục, huống hồ nay lại là Vương gia, vậy mà mà vẫn cứ giữ bản tính như thế.” Vừa dứt lời thì đã hạ quân cờ xuống một chỗ khác.

Giang Thượng Phàm cũng không nói chuyện mà chỉ khấn trương nhìn bàn cờ, nặn óc suy nghĩ, quân cờ xoay vòng trong tay, do dự mãi mà không dám đặt xuống. Tô Lưu Y cũng không nói mà chỉ kiên nhẫn nhìn Giang Thượng Phàm, thần nhiên nhovn miệng cười, đã nhiều năm như vậy mà người này thật sự không hề có gì thay đổi.

Khó khăn lắm mới hạ quân cờ, Giang Thượng Phàm lại tiếp tục vênh váo tự đắc, buộc Tô Lưu Y mau hạ cờ, Tô Lưu Y cũng không suy nghĩ nhiều, trong nháy mắt liền đặt xuống một quân cờ.

Một lát sau nước cờ đang bị uy hiếp lại hoàn toàn đảo ngược. Giang Thượng Phàm rất hận a. Lén lút nhìn Tô Lưu Y một cái, thấy ánh mắt long lanh nước của người nọ chỉ chăm chú nhìn lên bàn cờ, căn bản không cho mình có cơ hội ăn gian.

Nhưng hiện tại mình đã là Vương gia, dân gian còn lưu truyền Giang Thượng Phàm mình là chiến tướng bách thắng, tuy thật sự là như thế, nhưng bởi vì như vậy mà hẳn càng không thể bại bởi Tô Lưu Y. (ranh con xỏ lá)

Giang Thượng Phàm vừa chơi cờ vừa bắt đầu vắt óc suy nghĩ, người không biết còn tưởng rằng hẳn đang khổ tâm nghĩ kế đối địch, lại không biết hẳn đang nghĩ kế chơi xấu.

“Lưu Y, biết trong phủ đang đồn đãi cái gì hay chưa? Hình như mọi người đều đã biết quan hệ của ta và người.” Rốt cục nghĩ ra được một biện pháp, nếu muốn làm cho Tô Lưu Y phân tâm thì đây sẽ là đề tài tốt nhất. Giang Thượng Phàm vừa ti bỉ mà cười một cách điên cuồng đắc ý ở trong lòng, vừa dùng khước mắt để quan sát phản ứng của Tô Lưu Y.

Quả nhiên liền thấy đôi tay của Tô Lưu Y run lên, một quân cờ liền dừng xuống ở góc Đông Bắc, sau đó đối phương mạnh mẽ ngẩng đầu lên, thất thanh nói, “Làm sao.....làm sao có thể? Ta.....ta nhớ rõ là mình rất cẩn thận cơ mà.”

“Ừm, làm sao lại không thể, tuy rằng người rất cẩn thận nhưng ta lại bắt cẩn thì sao.” Giang Thượng Phàm quả thật không biết xấu hổ mà nói như vậy, thấy Tô Lưu Y toàn thân đều hóa thạch, chỉ ngơ ngác nhìn mình chăm chăm, vì thế vội vàng trộm vài quân cờ đặt bên ngoài bàn cờ của đối phương.

“Cũng.....cũng không có khả năng, tuy rằng người bắt cẩn nhưng.....nhưng bọn hạ nhân cũng không dám tùy tiện suy đoán. A Phàm, bọn họ....làm sao mà người biết bọn họ đã biết chuyện của chúng ta? Chẳng lẽ có người nói với người hay sao?”

“Ừm, thường xuyên ở trong hoa viên nghe thấy có người ám chỉ người cùng ta như thế này như thế kia, tóm lại chính là chuyện phong nguyệt. Chuyện gì trong Vương phủ cũng đều là một truyền mười, mười truyền trăm, cho nên ta nghĩ nếu bọn hạ nhân ở hoa viên cũng biết thì trong phủ này ắt hẳn không còn người nào không biết.” Hắc hắc, lại trộm vài quân cờ, hẳn nói đúng mà, Lưu Y nhất định sẽ bị phân tâm bởi những lời này.

Quả nhiên sắc mặt của Tô Lưu Y hết trắng lại đỏ, không thể suy nghĩ được gì hơn, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói, “Nếu....nếu như thế thì....chúng ta....chúng ta tốt nhất là cắt đứt đi, Vương gia, người hãy cho ta quay về hoa viên làm việc, tóm lại....tóm lại không thể để tin đồn như vậy hủy hoại thanh danh của người.”

Hàng lông mi của Tô Lưu Y run rẩy, hẳn thật sự rất muốn khóc. Khó khăn lắm mới có thể gặp lại Giang Thượng Phàm, hẳn thật sự không có lòng tham, trong lòng chỉ muốn nhìn thấy người nọ hạnh phúc vui vẻ là tốt rồi. Sự tình âm ỉ đến mức này cũng không phải là điều mà hẳn muốn nhìn thấy.

Nhưng mà....nhưng mà hẳn không thể cự tuyệt Giang Thượng Phàm, hẳn thật sự tham luyến sự ấm áp và sủng ái của đối phương, có lẽ hẳn thật là một người tham lam, bằng không vì sao khi nói ra những lời này thì tim của hẳn lại bị bóp nghẹn như thế? Rõ ràng chỉ là quay trở về như cũ thôi mà.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, mau, đến lượt người rồi.” Giang Thượng Phàm cười trộm giống như một con hồ ly gian ác vừa ăn trộm một con gà trống phì, nhìn thấy mấy nước cờ của Tô Lưu Y đều bị mình uy hiếp, hẳn vô cùng đắc ý, chờ xem đối phương sẽ đi như thế nào.

“Ta....lòng ta loạn như ma, làm sao có thể đánh cờ.” Tô Lưu Y cúi đầu khổ sở, ai ngờ vừa cúi đầu thì liền nhìn thấy bàn cờ hoàn toàn thay đổi nước đi. Hơi suy nghĩ một chút thì lập tức biết tại sao lại như thế. Không khỏi ngẩng đầu lên, căn môi ai oán nhìn chăm chăm Giang Thượng Phàm.

“Người....người xấu lắm, lại....lại dùng vấn đề này để làm tổn thương ta.” Tô Lưu Y giận tái mặt, chỉ là một chút thân sắc mà đã khiến Giang Thượng Phàm cảm thấy vô cùng mỹ lệ.

Trong lòng của hẳn lập tức rung động, nhịn không được mà nắm lấy tay của Tô Lưu Y rồi cười hắc hắc, “Ai chơi xấu đâu, người cũng đừng ăn gian nha, tóm lại vấn đề này ta nhất định phải thắng người.”

Tô Lưu Y bất đắc dĩ, vừa giận vừa tức lại vừa buồn cười, vì thế liền cắn răng nói, “Hảo, chờ xem, ván này ta nhất định sẽ nghĩ cách thắng ngươi.” Nói xong thì liền ngưng thần trong chốc lát, bỗng nhiên hạ xuống một quân cờ ngay trung lộ.

Giang Thượng Phàm không rõ ý đồ của hắn, đành phải cẩn thận ứng phó, ai ngờ nước cờ mới vừa rồi của Tô Lưu Y vô cùng kỳ diệu, sau đó Tô Lưu Y lại hạ tiếp vài quân cờ, liên tiếp không dứt, chỉ chốc lát sau thì ưu thế của Giang Thượng Phàm hoàn toàn không còn sót lại một chút gì.

Giang Thượng Phàm nôn nóng, đã đến nước này mà hắn còn thua thì mặt mũi đâu mà làm Vương gia, chỉ bằng mua một khối đậu phụ rồi đâm đầu vào tự sát là vừa. Nghĩ đến đây thì hắn liền làm liều, thầm nghĩ phải tung ra đòn sát thủ, bằng không chắc chắn sẽ bại dưới tay Tô Lưu Y, cho dù chơi xấu cỡ nào cũng không thể xoay chuyển tình thế.

Vừa nghĩ đến đây, còn chưa chờ hắn mở miệng thì đã nghe Tô Lưu Y chậm rãi nói, “Không cần phải nói nhiều, ngươi nói cái gì đi nữa thì ta cũng sẽ không tin tưởng, ngươi chơi cờ xấu lắm.”

“Lưu Y, ngươi thích giá y kiểu nào?” Giang Thượng Phàm không hề đem lời nói của Tô Lưu Y đặt vào lòng, trước kia cũng thế, cho dù Tô Lưu Y có thể nhìn thấu ý đồ của hắn nhưng cuối cùng thì như thế nào? Chẳng phải rốt cục vẫn để cho hắn làm càn hay sao, đến tột cùng vẫn bại dưới tay hắn. (giá y = áo cưới)

Quả nhiên lời kia vừa thốt lên thì Tô Lưu Y liền sững sốt, ngẩng đầu kinh ngạc, lập tức hỏi, “Cái gì...cái gì?”

“Không nghe rõ hay sao? Ta hỏi ngươi thích giá y kiểu gì.” Giang Thượng Phàm ngẩng đầu mỉm cười, nhất thời cố gắng tỏ ra mỉa mai để mê hoặc Tô Lưu Y.

“Cái gì...giá y gì? Ta...ta là nam nhân, hưởng hờ cả đời này ta cũng không tính thú thê sinh con, cho nên...cho nên cũng không cần phải...chuẩn bị cái gì cả...”

Tô Lưu Y nói xong thì trong lòng cũng không thể không chế mà đập thình thịch, ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào bàn cờ, nhưng căn bản không còn nhìn thấy nước cờ, chỉ cảm thấy hết thảy mọi thứ ở xung quanh đều đã rời xa.

“Liên quan gì đến chuyện ngươi thú thê sinh con? Cho dù là ngươi muốn thú thê sinh con thì ngươi nghĩ là ta đồng ý hay sao? Ngươi cũng biết rõ ta là một người nam nhân bá đạo mà. Được rồi, không cần suy nghĩ nhiều như thế, ta chỉ muốn hỏi một chút, ngươi thích giá y kiểu nào?”

Tô Lưu Y cắn răng suy nghĩ, đầu phải hắn không nghĩ đến, nhưng mà...dù sao ngươi cũng là Vương gia, chưa tính đến chuyện ta có lỗi với ngươi, cho dù ta và ngươi lưỡng tình tương duyệt, nhưng ta lại là kẻ tàn tật, ta làm sao có thể trở thành Vương phi của ngươi? Chỉ sợ cũng là nói nhảm mà thôi. Có lẽ là hắn muốn thú thê, cho nên mới hỏi ta, trước kia ở học đường có chuyện gì thì hắn cũng đều hỏi ta.

Nghĩ đến đây, Tô Lưu Y cố sức lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói, “Nói như thế nào đây? Không bằng chờ ta trở về rồi vẽ cho ngươi một bức họa, ngươi tham khảo một chút. Ngươi là Vương gia, chuyện thành thân đương nhiên không thể qua loa.”

Giang Thượng Phàm cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ vì sao lại như thế? Dường như Tô Lưu Y không hề bị ảnh hưởng. Không có khả năng a, người nọ làm sao có thể không có hứng thú? Vừa suy nghĩ thì liền hiểu được, biết Tô Lưu Y không thể tin tưởng chuyện này.

Trong lòng than nhỏ một tiếng rồi thầm nghĩ: nếu ngươi vẫn không chịu tin tưởng, sau này mặc dù ta không đạt được mục đích thì cũng là tạo hóa trên ngươi, ta nhất định sẽ không làm khó dễ ngươi. Nếu ngươi tin tưởng thì đó là lão thiên gia muốn ta nói ra những lời đó, nhưng không trách được ta. Nghĩ đến đây thì ***g ngược lại trở nên đau nhói.

Hắn vội vàng áp chế cảm giác này, giả vờ không hề để ý, “Àn, ta không tính cử hành hôn lễ quá mức long trọng, ngươi cũng biết ta không thích phiền toái, ngươi lại là người giản dị, sở dĩ ta quyết định chủ ý này bất quá là muốn cho ngươi một cái danh phận ở trước mặt bọn hạ nhân, ngươi theo ta một thời gian dài như vậy mà ta vẫn chưa thể cho ngươi đường đường chính chính đi theo ta a.”

Vừa nói xong thì lập tức thấy Tô Lưu Y đột nhiên ngừng đầu, ngỡ ngàng nhìn Giang Thượng Phàm, đôi môi run rẩy sau một lúc lâu mới cất tiếng, “Người....người đang nói ta? A Phàm, đừng nói đùa, nếu người muốn thắng ván này thì ta có thể nhường người, chỉ xin người đừng tiếp tục trêu đùa ta.”

Giang Thượng Phàm sớm lạnh tay lạnh mắt mà trộm lấy một đồng cờ trên bàn rồi cười ha ha, “Nói đùa cái gì đâu, người phải chờ đến ngày nào thì mới tin tưởng ta, được rồi, vậy cứ chờ đi, ta còn ước gì sẽ làm cho người kinh ngạc. Nào, đến lượt của người.”

Tô Lưu Y cố gắng nói với mình không thể xem chuyện này là sự thật, chẳng qua là Giang Thượng Phàm viện cớ để chơi xấu mà thôi. Thế nhưng không biết vì sao nhịp tim lại đập loạn nhịp, thật vất vả mới định thần, cúi đầu nhìn xuống thì hết thấy gân xanh trên trán đều nổi lên, oán hận nói, “Người còn muốn ta chơi cái gì nữa? Nguyên một bàn cờ không có nổi một con cờ trắng, rõ ràng là người thắng rồi.”

“A, đây chính là người nói, không phải ta nói, ha ha ha, rốt cục lão thiên gia không phụ lòng người, rốt cục ta cũng có một ngày thắng người.” Giang Thượng Phàm reo hò nhảy nhót, trong lúc nhất thời bừng bừng hưng phấn mà dọn xong bàn cờ, tất cả quân cờ đều được đặt vào trong hai cái bát rồi cười hắc hắc, “Chúng ta đánh thêm một ván nữa.”

Tô Lưu Y bị Giang Thượng Phàm tra tấn đến mức toàn thân đều mềm nhũn, ngồi phịch trên giường, vừa thở hổn hển vừa oán giận nói, “Không được, người chơi xấu như vậy thì ai chịu cho nổi, người muốn chơi thì tìm người khác đi.”

Giang Thượng Phàm thấy bộ dáng vừa tức giận vừa bất đắc dĩ của Tô Lưu Y thật sự là quá khả ái, vì thế liền đem nguyên bàn cờ cất vào trong ngăn kéo, sau đó đi qua rồi ôm lấy Tô Lưu Y mà cười hắc hắc, “Nếu người không chịu chơi cờ thì cùng ta làm chuyện khác, thế nào?” Vừa nói vừa đặt Tô Lưu Y xuống giường.

“Đừng....còn có đám nha hoàn ở bên ngoài.” Tô Lưu Y vội vàng lên tiếng, cố gắng chống đỡ Giang Thượng Phàm.

“Sợ cái gì, các nàng đều rất thức thời, lúc này thấy ta và người ở trong phòng thì sẽ biết mà trốn ra ngoài, làm sao còn dám ở đây để chứng mắt ta.” Giang Thượng Phàm nói xong, cũng không bận tâm Tô Lưu Y đang giãy dụa, hắn liền tục hôn lên mặt của đối phương, trong nháy mắt thì y phục của Tô Lưu Y đã bị hắn thoát hạ sạch sẽ.

Tô Lưu Y chỉ từ chối trong chốc lát rồi cũng yếu lòng, để mặc Giang Thượng Phàm tận tình làm càn trên người mình. Hai người hoan ái thật lâu, đến khi mây mưa xong thì trời đã tối muộn, bọn nha hoàn ở bên ngoài nghe thấy mọi động tĩnh bên trong đã yên lặng thì mới nhẹ nhàng đi ra ngoài, gỡ xuống trâm cài và ngoại sam rồi đều lên giường nghỉ ngơi ở gian ngoài.

.....

7. Chương 5-2

Ngủ thẳng một giấc đến bình minh, Tô Lưu Y đã sớm có kinh nghiệm, trước canh tư đã tỉnh dậy, sau khi thu dọn thỏa đáng thì liền đi ra ngoài, đám nha hoàn kỳ thật cũng biết rõ, chỉ là nhắm mắt làm ngơ như không biết. Đợi gần đến canh năm thì hắn mới giả vờ đi vào hầu hạ Giang Thượng Phàm rửa mặt chải đầu thay y phục để vào triều sớm.

Trong lúc nhất thời đợi Giang Thượng Phàm đi thì vài nha hoàn liền đưa đến điểm tâm, đám nha hoàn này lập tức giữ lại Tô Lưu Y cùng ăn với bọn họ, vừa dùng bữa vừa nói chuyện phiếm

Tĩnh Nguyệt mở miệng trước, “Lưu Y, người hầu hạ bên cạnh gia cả ngày, có nghe về chuyện của Vân Anh công chúa hay không?”

Tô Lưu Y run rẩy một chút, lẩm bẩm nói, “Vân....Vân Anh công chúa?”

“Đúng vậy” Một nha hoàn gọi là Phương Thảo cũng xen vào, “Chính là Vân Anh công chúa, ai nha, người không biết vị công chúa này có tình ý với Vương gia của chúng ta hay sao, nàng là công chúa Bắc quốc, nhưng một năm đều chạy đến nước của chúng ta hai ba lần, mùa hạ năm nay nàng mới cùng ca ca đến đây. Nay tiết trời đã vào đông, nghe nói là muốn đến nữa.”

Đôi tay của Tô Lưu Y run rẩy, chén cơm suýt nữa đã rơi xuống đất, vội vàng cúi đầu ho khan một tiếng để che giấu, bất quá đám nha hoàn cũng không bận tâm, chỉ nghe Băng Uyển nói, “Các người đừng xuyên tạc, gia chưa bao giờ có tình ý với Vân Anh công chúa, đều là do công chúa đơn phương tình nguyện.”

Tĩnh Nguyệt giận dữ nói, “Đúng vậy, gia của chúng ta thật sự là không biết thương hương tiếc ngọc, công chúa người ta chủ động nhiệt tình như thế mà gia lại không thêm liếc mắt dù chỉ một cái, mỗi lần người ta vào phủ thì trên mặt của hắn đều thờ ơ, chỉ tiếc là Vân Anh công chúa thật sự là đẹp như tiên a.”

Một tiểu nha hoàn khác gọi là Xuân Ny cũng cười nói, “Cũng không phải đâu, theo ta thấy thì gia luôn lạnh lùng với vị công chúa kia, cũng như gia đối xử với chúng ta, muốn nói đến người mà gia đặc biệt đối đãi thì chỉ có Lưu Y ca ca.”

Tô Lưu Y đột nhiên nghẹn họng, bắt đầu không ngừng ho khan, tiếp theo lại đỏ mặt mà tranh cãi, “Xuân Ny, người....người nói bậy cái gì đó....khụ khụ khụ....đợi gia trở về mà nghe được thì sẽ tổng cổ người ra ngoài.”

Xuân Ny thè lưỡi làm mặt quỷ, lại nghe Phương Thảo cười nói, “Xuân Ny thật ra nói rất đúng. Lưu Y, nếu người không chột dạ thì tại sao người lại bị sặc? Chúng ta đều biết vị trí Vương phi trong phủ nhất định là dành cho người rồi.”

“Phương Thảo cô nương, tiểu hài tử người ta không hiểu chuyện, nói năng lung tung, vì sao người cũng dung túng nàng? Những lời này mà truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh của Vương gia, ta có chết trăm lần cũng khó có thể đền tội.”

Băng Uyển, Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo đều nhìn thoáng qua nhau, Băng Uyển kinh ngạc nói: “Làm sao có thể? Lưu Y người....người làm sao có thể nói như vậy? Chẳng lẽ gia không nói với người hay sao?”

“Nói cái gì?” Tô Lưu Y có một dự cảm bất hảo ở trong lòng, nhưng hắn bắt buộc chính mình phải nghe tiếp.

Lại nghe Phương Thảo và Tĩnh Nguyệt cùng nhau cười ha hả, cười giữa đến giữa lui mà nói, “Đương nhiên là nói muốn thú người. Gia đi Khâm Thiên Giám, đã chọn ngày lành tháng tốt, còn bảo chúng ta chuẩn bị trước, cũng chính là trong hai tháng này, lúc ấy Băng Uyển còn ngờ nghịch hỏi gia tân nương là ai, làm cho gia liếc mắt một cái, bảo nàng nghĩ xem đó sẽ là ai? Nhiều năm như vậy bên cạnh Vương gia chỉ có một mình người là vừa ý ngài, không là người thì còn là ai vào đây.”

Rầm! Tô Lưu Y đập mạnh chén xuống bàn rồi đứng lên hét lớn, “Các người đừng nói lung tung, dù có như thế nào đi nữa thì gia cũng sẽ không thú ta, các người....các người cần bản không biết chuyện gì hết.” Vẫn chưa dứt lời thì hắn liền đứng lên rồi xoay người hăm hăm khắp khiêng chạy ra ngoài.

Băng Uyển, Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo nhìn nhau, Tĩnh Nguyệt cảm thấy kỳ quái, “Người này....người này bị bệnh hay sao? Nghe thấy Vương gia muốn thú hắn mà lại mất hứng, thậm chí còn tức giận.”

Băng Uyển nhíu mày rồi lẩm bẩm nói, “Xem ra quả thật là có khúc mắc, lúc trước ta còn tưởng là mình nhạy cảm. Nhưng mà, Tĩnh Nguyệt, Phương Thảo, các người cần thận suy nghĩ một chút xem, với tính cách của gia, người có cảm thấy hắn sẽ qua loa quyết định hôn sự này hay không?”

Một câu nói làm cho Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo cũng trở nên trầm mặc, chợt nghe Băng Uyển nói, “Quên đi quên đi, chuyện của Vương gia thì chúng ta chỉ có thể lén lút nói một chút, chứ chúng ta cũng không có cách nào quản được.”

Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo cũng thở dài gật đầu, Tĩnh Nguyệt vốn có tính tình ngay thẳng, nàng lập tức nói, “Mặc kệ như thế nào thì ta thấy Vương gia đối với Lưu Y vẫn rất đặc biệt, chẳng qua rốt cục trong đó có nguyên nhân gì thì thật sự đoán không ra.”

Tô Lưu Y chạy thẳng về phòng mình, hai tay chống xuống bàn, không ngừng há mồm thở dốc, trong lòng không biết là do kinh sợ hay là do chạy quá nhanh mà cảm thấy nhịp tim đập thành thịch, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ***g ngực.

Hắn dùng một tay ôm ngực, chậm rãi ngồi xuống ghế rồi nhắm mắt lại, chuyện xưa như thủy triều cuộn cuộn dâng lên trong lòng.

Ổ sấm động khô ráo ẩm áp, hai thiếu niên ôm nhau mà ngủ sau một trận mây mưa, bỗng nhiên có người tiến đến, lão tiên sinh tức giận đến phát run, các môn sinh khiếp sợ, còn có vài người lại đặc ý ra mặt.

Tô Lưu Y chậm rãi rơi lệ, đây vẫn là cơn ác mộng mà hắn không bao giờ muốn hồi tưởng, nhưng giờ khắc này nó lại hiện diện trong đầu của hắn, hắn ôm lấy đầu, cố gắng vứt bỏ nó đi nhưng cảnh tượng kia lại càng hiện rõ mồn một.

Hắn vẫn nhớ khi đó Giang Thượng Phàm lập tức nhảy dựng lên rồi che chắn ở trước người cho hắn, vẻ mặt hung ác nhìn đám môn sinh kia.

Hắn vẫn nhớ lão tiên sinh run rẩy hỏi rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Sau đó hắn đã ngẩng đầu trả lời, nói hết thấy đều là A Phàm làm, không liên quan đến mình, hắn là bị A Phàm ép buộc. Khi đó vẻ mặt của hắn giống như cho dù trời có sập xuống thì hắn cũng sẽ không làm cho mình bị tổn thương dù chỉ nửa điểm.

Hắn nhớ rõ khi đó mình lạnh run lui ra sau lưng A Phàm, lúc này nhớ lại, hắn thật sự là một kẻ vô sỉ hèn nhát, hắn thậm chí không rõ vì sao A Phàm lại thích hắn.

Cuối cùng lão tiên sinh hỏi hắn, hắn nhớ bản thân mình đã nhát gan sợ hãi đến mức ti bỉ thừa nhận A Phàm cưỡng bạo hắn.

Hắn nhớ rõ vẻ mặt tức giận của lão tiên sinh cùng với vẻ mặt khiếp sợ của A Phàm, còn nhớ rõ những ánh mắt chán ghét hèn mọn của đám môn sinh nhìn về phía A Phàm, còn đau đớn hơn so với bị kim châm đâm vào tim. Vẫn nhớ rõ lão tiên sinh tức giận mà thẳng tay trục xuất A Phàm khỏi học đường.

Đó là một buổi chiều mưa dầm liên miên, hắn trốn sau vách núi nhìn Giang Thượng Phàm bị đám môn sinh dùng những ánh mắt hèn mọn và những tiếng cười chế giễu mà từng bước vừa quay đầu lại vừa xuống núi, có lẽ đến cuối cùng người nợ vẫn hy vọng hắn có thể xuất hiện trong tầm mắt của người nợ, nhưng mà hắn hèn nhát cho nên vài lần muốn lao ra lại không thể làm được.

Từ đó về sau hắn rốt cục không còn nhìn thấy Giang Thượng Phàm, chỉ nghe nói Giang Lão gia đánh người nợ thừa sống thiếu chết, sau đó còn trục xuất Giang Thượng Phàm khỏi gia môn, ở trước mặt mọi người nói rõ từ nay về sau Giang Thượng Phàm không còn là con cháu Giang gia, cắt đứt mọi quan hệ với Giang Thượng Phàm.

Hoàn toàn đối lập với vận mệnh của Giang Thượng Phàm là vận mệnh của Tô Lưu Y, tất cả mọi người đều đồng tình với hắn, Giang lão gia còn cố ý phái người đưa tới vàng bạc để bồi thường, không ai biết suốt ngày hắn khóc sưng mắt là vì hối hận và áy náy, mọi người đều nghĩ là hắn vì bị tổn thương mà đau lòng.

Nhoáng một cái, ba năm trôi qua, chính vì sự kiện kia mà hắn không thể chuyên tâm học hành, vì vậy không hề ngoài ý muốn, bị rớt kỳ thi hương, sau đó trở thành kẻ nghèo túng lưu lạc đầu đường xó chợ. Mà đúng lúc này hắn nghe nói về trận chiến chống Lương Tử quốc có xuất hiện một vị tướng quân kiêu dũng thiện chiến, được xưng là chiến tướng bách thắng, người nợ có tên là Giang Thượng Phàm.

Tiếp qua vài năm, vì chiến tướng bách thắng trong truyền kỳ được phong là Vương gia khác họ, bắt giặc trở nên vinh quang, mà Tô Lưu Y lúc này lại bị tàn tật, không biết đã gây ra chuyện gì mà rốt cục lại bị tàn phế một chân, đi ăn xin dọc đường được hai năm thì vào đến kinh thành.

Khi ở kinh thành thì Tô Lưu Y mới rốt cục dám đối diện với nguyện vọng chân chính của mình, đúng vậy, đó là nguyện vọng duy nhất của hắn: Sinh thời hắn muốn nhìn thấy người mình yêu nhất, cho dù chỉ là nhìn một chút. Mặc dù lúc này hắn không biết vị Vương gia kia có phải là người mình yêu, là thiếu niên tên Giang Thượng Phàm xưa kia hay không.

Ký ức như dòng suối chảy róc rách xuyên qua não bộ, Tô Lưu Y thu hồi tầm nhìn bên ngoài cửa sổ, hắn cúi đầu, không ngừng cười khổ.

Giang Thượng Phàm và bọn nha hoàn đều cố ý để lộ tin tức muốn hắn làm Vương phi, nhưng một kẻ ti tiện hèn nhát lại yếu đuối như hắn thì có tư cách gì mà làm Vương phi? Hiện tại hắn chỉ có thể ở trong phủ mỗi ngày nhìn thấy người mà hắn yêu, có thể cùng người nợ chạm vành tai và tóc mai, có thể hưởng thụ sự ôn nhu và trân trọng của người nợ, thật sự đã là niềm hạnh phúc vượt quá sức tưởng tượng của hắn, hắn làm sao lại có thể ngông cuồng tham vọng.

Bất quá Giang Thượng Phàm lại không nghĩ như vậy, mắt thấy sắp đến tất niên, mừng tám tháng chạp là hôn kỳ mà hắn đã định ra, mà càng gần đến ngày này thì hắn càng nhịn không được mà cảm thấy hưng phấn.

“Người thật sự muốn trả thù hắn như vậy hay sao? Hình như hơi quá tàn nhẫn.” Đám người Phượng Thừa, Long Sở và Long Tích ngồi cùng nhau, Phượng Thừa có một chút lo lắng khi nhìn về phía Giang Thượng Phàm.

Long Tích vỗ vai của Phượng Thừa, “Quên đi, cái gì nên khuyên thì ta đều đã khuyên, hắn không nghe thì người cũng không cần phải tốn hơi thừa lời.”

Trong khi Vân Anh công chúa ngồi bên cạnh lại hừ một tiếng, “Ta cảm thấy Giang đại ca không làm gì sai a, cái tên Tô Lưu Y kia lúc trước hèn hạ như vậy, người yêu đã thừa nhận hết thảy cho hắn, khi bị đuổi xuống núi mà hắn cũng chẳng dám lộ mặt ra, đề tiện như thế thì phải hung hăng trả thù một chút, dù sao các người nói cái gì cũng vô dụng, lần này ta đã quyết định giúp Giang đại ca một tay.”

“Người sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao, nơi nào có náo nhiệt thì lại chạy đến nơi đó.” Phượng Thừa tức giận trừng mắt liếc nhìn muội muội một cái, “Người có nghĩ đến hay không, nếu người giúp hắn thì sau này coi chừng không gả được cho ai nữa.”

Vân Anh công chúa nhẹ nhàng mỉm cười nhìn về phía Giang Thượng Phàm, “Không thành vấn đề, dù sao nếu Giang đại ca không thương ta thì ta đây cũng không thể yêu người khác, giúp Giang đại ca xong thì ta có thể tiêu diêu tự tại.”

“Người thì tiêu diêu tự tại, chỉ sợ phụ hoàng và mẫu hậu mà biết thì ta sẽ chết.” Phượng Thừa vỗ trán, sau đó lôi kéo y mẹ của Giang Thượng Phàm, “Huynh đệ, việc giữ bí mật sẽ ổn thỏa chứ? Chuyện này sẽ không có khả năng truyền ra ngoài đúng không?”

“Người cứ yên tâm, ngày đó phụ hoàng và mẫu hậu đều phải đến Đại Long tự dâng hương ba ngày, thái tử ca ca chấp chưởng, đến lúc đó sẽ phong tỏa toàn bộ đường phố, ngoại trừ chúng ta và bọn hạ nhân của Vương phủ thì cam đoan sẽ không có một chút phong phanh lọt ra ngoài.” Long Sở vuốt cằm, lộ ra bộ dáng nghĩ sâu tính kỹ.

Thái tử nhìn Giang Thượng Phàm, “Người đã nghĩ kỹ hay chưa? Người nên biết một khi trả thù thì hết thảy sẽ không thể trở lại như trước, người thật sự có thể hoàn toàn buông tay Tô Lưu Y?”

Giang Thượng Phàm thản nhiên nói, “Không có gì là không thể. Cho đến nay hắn vẫn là cái gai trong lòng ta, chỉ có nhổ ra cái gai này thì mới có thể làm cho ta thoát khỏi cơn ghen mười năm qua, nửa đời sau của ta mới có thể thoải mái mà sống.”

Thấy hắn nói như vậy thì thái tử cũng không có gì để nói, đành phải gật đầu, “Được rồi, chỉ mong hết thảy đều như người mong muốn.”

Tin tức Tô Lưu Y sắp được gả cho Vương gia nhanh chóng lan truyền trong phủ, đương nhiên Vương gia không nói thẳng với bọn họ mà chỉ ẩn ý nói là muốn làm hi sự, thú tân nương, chẳng qua vì ngại rườm rà quy củ cho nên hết thảy đều được giản lược.

Một trận tuyết lớn lại ập xuống, gió lạnh thấu xương thổi tung những hạt bông tuyết, trong đình viện hoàn toàn không nhìn thấy bóng người tới lui.

Tô Lưu Y đứng trước cửa sổ phòng ngủ, chờ đợi nhìn màn tuyết trắng xóa, chợt nghe phía sau cất lên tiếng cười, “Tuyết lớn quá, chỉ mong đến ngày thành hôn của chúng ta sẽ đẹp trời.”

Quay đầu lại thì liền nhìn thấy Giang Thượng Phàm đang đứng ở phía sau, người nọ cởi xuống áo choàng, Tô Lưu Y bước lên giúp hắn phủ xuống bông tuyết trên người, hạ thấp giọng mà nói một cách do dự, “Vương gia, bằng không chúng ta đừng thành hôn, thân phận của ta sẽ làm cho người trở thành trò cười.”

“Trò cười cái gì, chỉ cần ta thích thì ai dám chê cười.” Giang Thượng Phàm ôm chầm lấy Tô Lưu Y rồi hôn một cái lên mặt của đối phương, “Người yên tâm đi, ta sẽ nghe lời người, không phô trương, chỉ thỉnh vài hảo hữu đến đây. Sau khi thành hôn thì người chính là Vương phi, có thể quang minh chính đại ở bên cạnh ta, người mất hứng hay sao?”

Ba chữ ở bên cạnh làm cho đáy lòng của Tô Lưu Y cảm thấy ngọt ngào. Hấn khe khẽ thở dài, dựa vào lòng của Giang Thượng Phàm mà nhẹ giọng nói, “A Phàm, ta không phải là mất hứng, nhưng ta quả thật không xứng với thân phận Vương phi. Chẳng lẽ ngươi đã quên chuyện trước kia rồi hay sao?”

Sắc mặt của Giang Thượng Phàm trầm xuống, nhưng chỉ trong khoảnh khắc liền khôi phục như trước, hấn khẽ cười, “Đồ ngốc, nghĩ đến chuyện quá khứ làm gì? Con người phải nhìn về phía trước. Kể từ ngày ta dẫn ngươi về thì cũng đã hạ quyết tâm sẽ quên đi những ngày tháng không vui trước kia, Lưu Y, chẳng lẽ ngươi không muốn ta vực dậy hay sao?”

Tô Lưu Y vội vàng lắc đầu, Giang Thượng Phàm thấy sắc mặt của hấn trắng bệch, liền nhẹ nhàng vuốt mặt hấn để trấn an, “Nếu như vậy thì ngươi đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, ngoan ngoãn mặc vào giá y để làm tân nương của ta là được rồi.”

Tô Lưu Y liên tục gật đầu, sau một lúc lâu lại do dự nói, “Chẳng qua....Giang lão gia lúc trước bởi vì chuyện này mà....”

Không đợi hấn dứt lời thì chợt nghe Giang Thượng Phàm lạnh lùng nói, “Nhắc đến chuyện này làm gì? Năm đó bọn họ vì chuyện này mà đuổi ta ra khỏi gia môn, không chịu thừa nhận ta là con cháu của bọn họ, kể từ giờ khắc đó thì ta đã là cô nhi, bọn họ cũng không còn là thân nhân của ta, Lưu Y, ngươi cảm thấy ta có cần phải đi thương nhớ bọn họ hay không?”

Trong giọng nói lộ ra một loại cảm giác vô cùng lạnh lùng, làm cho Tô Lưu Y kim lòng không đậu mà lập tức rùng mình. Trong lòng dâng lên một chút nghi vấn, ngay cả phụ mẫu thân sinh mà Giang Thượng Phàm còn thống hận như thế thì làm sao người này có thể dễ dàng thứ thứ cho mình, còn muốn thú mình làm Vương phi. Chẳng qua Tô Lưu Y không dám nghĩ nhiều, bởi vì nếu nghĩ đến đáp án ở phía sau thì tất nhiên hấn sẽ không thể chịu nổi.

.....

8. Chương 6

Hôn kỳ sắp đến, bất ngờ chính là dân chúng không hề biết chuyện Vương gia nạp phi. Chỉ có Vương phủ vẫn bài trí náo nhiệt, đám nha hoàn vui sướng treo ***g đèn đỏ, quét tước thu dọn đình viện, chuẩn bị pháo hoa, hỉ bính và đủ loại vật phẩm dùng cho hôn lễ.

Cả Vương phủ chỉ có những người ở trừu phòng cảm thấy nghi hoặc, nếu hôm nay Vương gia thành thân, cho dù hôn lễ không phô trương thì dù sao cũng phải chuẩn bị mấy bàn yến tiệc a, không thỉnh những người khác nhưng cũng phải thỉnh bá quan văn võ chứ?

Nhưng Vương gia đích thân đến đây chỉ thị, nói rõ hôm nay chỉ cần chuẩn bị một bàn yến tiệc thượng đẳng là đủ rồi, như vậy làm sao mà giống một lễ thành hôn, nhưng nếu Vương gia không cho bọn họ hé mồm thì bọn họ nào dám đi hỏi đám nha hoàn, một khi để cho Vương gia biết hoặc là làm hư chuyện của Vương gia thì không biết cái mạng nhỏ của bọn họ có thể giữ lại hay không?

Sáng sớm Tô Lưu Y thức dậy, trong lòng có một chút bất an, Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo tiến vào thúc giục hấn rửa mặt chải đầu, thấy vẻ mặt của hấn ngẩn ngơ thì bọn họ đều kinh ngạc, vừa cười vừa nói, “Hôm nay sẽ thành thân, vì sao tân nương tử lại bày ra bộ dáng này? Có phải ngày hôm qua không được gặp Vương gia nên trong lòng đã bắt đầu nhớ nhung rồi hay không? Không sao, sau khi thành hôn là có khối thời gian ở bên nhau.”

“Thật sự là có thể ở bên nhau hay sao?” Tô Lưu Y rửa mặt, sau đó ngồi trước bàn trang điểm, ngơ ngác nhìn Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo ở trong kính, vừa lẩm bẩm nói, “Tĩnh Nguyệt cô nương, tối hôm qua ta....ta mơ thấy một giấc mộng rất đáng sợ, ta....ta mơ thấy Vương gia và ta càng ngày càng xa cách, ta muốn giữ lấy hấn nhưng hấn chỉ cười lạnh đối với ta, cứ như vậy mà cách ta càng ngày càng xa. Cô nương nghĩ xem, đây có phải là điềm xấu hay không?”

“Phi phi phi, tiểu hài tử đồng ngôn vô ky, cái gì mà điềm xấu ở đây.” Tĩnh Nguyệt dùng lược gõ đầu của Tô Lưu Y một chút, hai người đều rất thân thiết, cho dù Tô Lưu Y sắp trở thành Vương phi thì nàng cũng không cảm thấy kính sợ, vẫn đối xử như trước kia.

“Người không biết sao Lưu Y, các giấc mơ đều là trái ngược với thực tại, nếu người nằm mơ thấy Vương gia càng ngày càng rời xa người thì trong hiện thức chính là càng ngày càng gần người, không phải hay sao, từ hôm nay trở đi người sẽ làm Vương phi, sau này còn có ai có thể gần Vương gia hơn người?”

Phương Thảo mỉm cười giải thích, quả nhiên làm cho Tô Lưu Y vô cùng vui sướng, hần quay sang rồi hỏi một cách nghiêm túc, “Là thật sao Phương Thảo cô nương? Người không lừa ta đúng không?”

“Đương nhiên không, dân gian đều nói như vậy, chẳng lẽ người chưa từng nghe qua?” Phương Thảo mỉm cười, sau đó quay người lại rồi kêu, “Đem giá y vào đây.” Vừa dứt lời thì lập tức có mười mấy nha hoàn tiến vào, trên tay đều cầm những cái khay trum vải đỏ, phía trên đều là trang sức, y phục.

Tô Lưu Y quay đầu lại, nhớ đến lúc trước quả thật có nghe dân gian thường nói như vậy. Vì thế mới ổn định tâm tư, nghĩ đến một lúc sau là có thể cùng Giang Thượng Phàm nắm tay đi vào hỉ đường, tam bái thiên địa, từ nay về sau có thể ở bên nhau suốt đời, trong lòng vừa kích động vui sướng vừa chua xót cảm kích, đó là một loại tư vị khó có thể diễn tả thành lời, suýt tí nữa đã khiến hần rơi lệ.

Nhưng hần không dám rơi lệ trong ngày này, e sợ sẽ dẫn đến điềm xấu. Trong nháy mắt, Phương Thảo và Tĩnh Nguyệt đã giúp hần ăn mặc chỉnh tề, tuy là thành thân nhưng cũng không giống nữ tử, hần chỉ vấn tóc, phía trên cài một cây kim trâm rồi phủ thêm khăn voan.

Trong khoảnh khắc tiếng cổ nhạc chậm chậm vang lên, quả nhiên chỉ chốc lát sau thì kiệu hoa liền dừng ngoài phòng, bởi vì thân phận của Giang Thượng Phàm cho nên không đích thân đến đón mà muốn Tô Lưu Y ngồi kiệu hoa tiến đến thành thân.

Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo thắp tùng hai bên kiệu, hai người vừa đi ra thì liền nghi hoặc nhìn kiệu phu, Tĩnh Nguyệt tiến đến trước mặt Phương Thảo rồi thấp giọng nói, “Ồ? Sao lại thế này? Mấy gã kiệu phu này là ai? Vì sao chúng ta cũng không biết?”

Chợt thấy Giang Vĩnh ở phía trước quay đầu lại, nháy mắt ra hiệu cho các nàng, ý là đừng nói nữa. Hai người đột nhiên có một chút dự cảm bất lành, vội vàng đuổi theo, chỉ thấy Giang Vĩnh cũng tỏ vẻ đau khổ rồi nói với các nàng, “Hai vị cô nương đừng hỏi ta, ta cũng không biết gì cả, đây...đây đều là ý của Vương gia.”

Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo quay đầu nhìn nhau, đều nhìn thấy thần sắc hoảng sợ ở trên mặt của đối phương, đang định nói cái gì đó thì đã thấy phía trước là đại sảnh, cũng là hỉ đường ngày hôm nay.

Cỗ kiệu cố ý làm ra bộ dáng đi từ giữa đại môn, dọc theo đường đi vào trước hỉ đường, Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo thấy Băng Uyển đang đứng bên cạnh Giang Thượng Phàm lặng lẽ đi đến, hai người vội vàng đón đường, định hỏi thì chợt nghe Băng Uyển nói, “Sự tình không thích hợp, ta thấy vẻ mặt của các vị Vương gia đều giống như pha trò. Vương gia bảo ta nói với các người, nếu Vương gia nói bất luận cái gì thì hai người các người cứ nghe lệnh là được, không biện bạch cũng không cãi lời, sau này sẽ hảo hảo đền bù cho các người.”

“Đội đã, chuyện này...chuyện này là sao?” Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo cả kinh đến mức nói cũng nói không được, lúc này đã thấy Băng Uyển vội vàng thốt lên, “Ta cũng không rõ, nhưng nhất định không phải chuyện nhỏ, mau quay về vị trí đi, Vương gia nhìn kia.” Dứt lời thì lập tức xoay người quay lại bên cạnh Giang Thượng Phàm.

Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo không thể không nghe lời mà đi đến hai bên cỗ kiệu, lúc này Giang Thượng Phàm tiến đến đá cửa kiệu, Tĩnh Nguyệt liền vén lên rèm che, Tô Lưu Y đầu đội khăn voan chậm rãi bước ra, hai người nghĩ đến phía bên dưới lớp khăn voan là một khuôn mặt trần ngập hạnh phúc và khát khao, nhìn không được mà trong lòng trở nên run rẩy.

Tô Lưu Y chậm rãi đi về phía trước, hần có thể cảm giác được có rất nhiều tầm mắt đang chăm chú nhìn vào mình. Trong lòng của hần trần ngập hạnh phúc và khát khao, còn có một chút hồi hộp, nhưng khi trong đầu của hần hiện lên đôi mắt ôn nhu kia, nghĩ rằng người nọ lúc này nhất định đang dùng ánh mắt trìu mến thương yêu mà nhìn mình thì sự hoang mang ở trong lòng lập tức biến mất.

Khóe miệng của Giang Thượng Phàm nhếch lên, hần nhìn Tô Lưu Y chậm rãi bước đến, hần nghĩ đến việc rốt cục có thể trút được nỗi hận đã ghen bậy nhiều năm trong lòng. Năm đó đối phương bán đứng mình,

hôm nay mình sẽ trả lại cho đối phương gấp bội thậm chí là gấp trăm lần, hấn lập tức cảm thấy trong lòng hưng phấn đến mức dường như không thể thở nổi.

Chẳng qua sự hưng phấn này đã hoàn toàn che khuất cảm giác thương hại và do dự, còn có sự lo lắng sợ hãi cho tương lai, vì vậy Giang Thượng Phàm không hề phát hiện tận sâu trong nội tâm của mình vẫn còn cất giấu những cảm xúc vương bận.

Tô Lưu Y rút cục đi đến trước mặt Giang Thượng Phàm, hấn run rẩy vươn tay, sau đó một đôi tay ấm áp to lớn nắm lấy tay hấn, giờ khắc này hấn không thể kìm nén hai hàng lệ đang thấm ướt hỉ khăn và xiêm y.

“Đợi một chút, vì sao ta cảm thấy....đôi tay này có một chút không thích hợp?” Giọng nói lạnh như băng vang lên làm cho Tô Lưu Y lập tức dừng chân tại chỗ, thân thể của hấn bỗng nhiên trở nên cứng ngắc, nỗi sợ hãi cuộn cuộn dâng lên, cơ hồ chỉ trong nháy mắt liền bao trùm lấy hấn.

“Tay của Vân Anh công chúa làm sao lại thô ráp như vậy.” Giọng nói lạnh như băng vẫn đang tiếp tục, tiếp theo là chiếc khăn voan màu đỏ đột nhiên bị xốc lên, ánh mặt trời chói chang làm cho Tô Lưu Y cơ hồ không thể mở mắt ra.

Đến khi hai tầm mắt giao nhau thì Tô Lưu Y vô cùng khiếp sợ, toàn thân của hấn run rẩy, vẻ mặt kinh ngạc không dám tin, trong khi Giang Thượng Phàm lại lãnh khốc như băng.

“Người thật to gan, dám giả mạo tân nương của bốn Vương. Tô Lưu Y, hay là đến bây giờ người vẫn chưa hết hy vọng, nghĩ rằng bốn Vương còn có thể nhớ đến tình cảm ngày xưa hay sao? Người dựa vào cái gì?”

Giang Thượng Phàm khoái trá mà điên cuồng nở nụ cười, giọng điệu lạnh như băng, vẻ mặt không hề có gì gọi là kinh ngạc làm cho mọi người lập tức hiểu được, đây là Vương gia tự mình diễn trò.

“Chuyện này....là như thế nào? A Phàm....người....có phải người đang....trêu đùa ta hay không....” Tô Lưu Y cố gắng áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, hấn run rẩy nói không nên lời.

“Chẳng phải chuyện này nên hỏi người hay sao?” Giang Thượng Phàm cười lạnh một tiếng, “Ngày đại hôn của bốn Vương mà người lại ăn mặc như vậy rồi chạy đến đây làm cái gì? Chẳng lẽ người cho là phồng tay trên của Vân Anh công chúa, cùng bốn Vương bái đường thì thành chim cưu chiếm tổ chim khách hay sao? Tô Lưu Y, người bị mộng du? Muốn trèo cao thưởng vinh hoa phú quý, chẳng lẽ quên mất đây là tử tội hay sao?”

Tô Lưu Y nắm chặt y mẹ, hết thấy những gì ở trước mắt đều sụp đổ, hấn cố gắng thở hổn hển, bình tĩnh nhìn Giang Thượng Phàm, nhưng rút cục cũng không nói nên lời.

Lại một tiếng cổ nhạc vang trời từ xa truyền đến. Giang Thượng Phàm cũng không thèm liếc nhìn ngoài cửa mà chỉ lớn tiếng quát Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo ở bên cạnh Tô Lưu Y, “Còn hai người nô tỳ các người, các người quả thật dám một tay che trời, dám giúp đỡ tên nô tài này phạm tội lừa trên gạt dưới, không muốn sống nữa hay sao?”

Phương Thảo và Tĩnh Nguyệt đồng loạt quỳ xuống, hai người cắn môi, trong lòng khó chịu, nước mắt đảo quanh tròn mắt, cũng không dám khóc thành tiếng.

“Giang đại ca, có phải ta vừa bỏ lỡ trò gì vui rồi hay không?” Bỗng nhiên một âm thanh nũng nịu từ phía sau Tô Lưu Y truyền đến, tiếp theo là một tân nương được bà mối nâng xuống kiệu rồi đi đến bên cạnh Giang Thượng Phàm.

Tô Lưu Y nhìn tân nương kia, chỉ thấy một đôi tay như ngọc được nâng lên, sau đó tháo xuống khăn voan, hé ra một gương mặt chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn. Cho dù là ở trong thời khắc này thì dung nhan mỹ lệ của tân nương vẫn làm cho hết thấy mọi người đang vây xem đều hít sâu một hơi.

“Giang đại ca, người kia là ai a? Chẳng lẽ người gạt ta muốn thú tiểu thiếp?” Vân Anh công chúa lắc lắc cánh tay của Giang Thượng Phàm, khe cấu gắt, phảng phất lộ ra nét yêu kiều mị hoặc.

“Làm sao có khả năng? Hết thấy đều là do người này tự mình bày trò khôi hài mà thôi.” Giang Thượng Phàm lại cười lạnh một tiếng, nhưng trong lòng lại cảm thấy kinh ngạc, hấn không ngờ đến lúc này mà Tô Lưu Y vẫn có thể đứng ở ngay nơi đó.

“A, chính là người mà người đã nói đúng không? Vốn là người mà người yêu nhất nhưng hẳn lại vô sỉ bán đứng người, rõ ràng là hẳn tự nguyện cùng người đã hợp mà lại vu oan cho người, bảo là người cường bức hẳn, chính là người này hay sao?”

Vân Anh công chúa giả vờ hỏi, thấy Giang Thượng Phàm gật đầu, nàng liền dùng ánh mắt khinh miệt mà liếc nhìn Tô Lưu Y, sau đó lại hừ một tiếng, “Thật sự là không biết trời cao đất rộng, Giang đại ca lấy ơn báo oán, đã lưu hẳn lại trong phủ, cho hẳn miếng cơm manh áo, thế nhưng hẳn còn không biết cảm kích, còn ti bỉ muốn trèo cao, quả nhiên là cực kỳ vô sỉ a.”

Nếu dựa theo tình huống đã tập luyện trước kia thì Giang Thượng Phàm hẳn là nên nói tiếp, dùng loại ngôn ngữ khinh miệt ác độc nhất để giáng một đòn cuối cùng cho Tô Lưu Y, từ nay về sau có thể hoàn toàn rút ra cái gai mà đối phương đã đâm sâu vào lòng của hẳn, như vậy chuyện trước kia sẽ không bao giờ có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của hẳn.

Nhưng không biết vì sao khi đối mặt với một Tô Lưu Y bỗng nhiên bình tĩnh như vậy thì hẳn lại không thể nào nói nên lời.

“A Phàm, chúng ta không phải đã hợp, khi đó chúng ta đều yêu đối phương.”

Tô Lưu Y bỗng nhiên mở miệng, giọng điệu của hẳn rất nhẹ rất nhạt, nhẹ nhàng như thể chỉ cần một trận gió thổi qua là có thể biến mất, hẳn ôn nhu nhìn Giang Thượng Phàm rồi chậm rãi nói, “A Phàm, người hạ thấp ta cũng không sao, bởi vì ta quả thật vừa ti tiện nhất gan lại vô sỉ, nhưng đừng tự hạ thấp chính mình, người có biết hay không? Hiện tại người đã là Vương gia.”

Giang Thượng Phàm lập tức cảm thấy cổ họng như có cái gì nghẹn cứng, cổ nuốt cũng không thể nuốt xuống, đôi tay của hẳn chậm rãi nắm chặt, ánh mắt lại bình tĩnh, thậm chí là mang theo một chút hung ác khi nhìn Tô Lưu Y.

“Ta đã sớm biết chuyện này chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng rất đẹp rất đẹp. Ta làm sao còn tư cách có được hạnh phúc? Nay bất quá ta đã tỉnh mộng.”

Giọng nói của Tô Lưu Y vẫn nhẹ nhàng như cũ, sau đó hẳn chậm rãi tháo bỏ hỉ sam đỏ thẫm ở bên ngoài, trong miệng lẩm bẩm, “Tỉnh mộng, trời đã sáng, ta cũng nên đi làm việc, đêm nay nói không chừng ta còn có thể mơ thấy A Phàm, mơ thấy A Phàm của ta.”

“Lưu Y...” Hết thấy đều lệch khỏi quỹ đạo, Giang Thượng Phàm bắt giác gọi tên của Tô Lưu Y, hẳn tiến lên, muốn kéo tay của Tô Lưu Y.

Nhưng Tô Lưu Y lại lui ra sau vài bước, hẳn lắc đầu, khom người hành lễ rồi nhẹ nhàng nói, “Ta phải đi làm việc, Vương gia, người đừng gọi tên của nô tài, tên của nô tài chỉ có A Phàm của ta có thể gọi.”

“Chẳng lẽ ta không phải là A Phàm của người hay sao?” Giang Thượng Phàm lại bước bình tiến lên, hẳn hung hăng nhìn Tô Lưu Y, “Có phải người cũng đã nếm được mùi vị bị phản bội đúng không? Người cũng nếm được mùi vị đau đớn như bị kim đâm vào tim đúng không? Người cũng hiểu được cảm giác cô đơn thê lương khi ta xuống núi, từng bước quay đầu lại nhưng rốt cục cũng không thể nhìn thấy người đúng không?”

Tô Lưu Y lặng lẽ rơi lệ, hẳn nhẹ giọng nói, “Đúng vậy, A Phàm..... Kể từ ngày hẳn bước đi thì đã vĩnh viễn rời xa ta, thần thái của hẳn lúc nào cũng phần chần hăng hái, hẳn cười ngửa có thể vượt qua khe núi hơn mười thước, nhưng ngày đó hẳn lại bị tảng đá làm vấp chân. Ta biết kể từ ngày đó hẳn đã vĩnh viễn rời xa ta.”

Thân mình của Giang Thượng Phàm đột nhiên chấn động, hẳn bước đến trước mặt Tô Lưu Y rồi bắt lấy y mẹ của đối phương, sau đó hét lớn, “Hóa ra ngày đó người đều biết, nhưng người ở nơi nào? Ngày đó người trốn ở đâu để nhìn ta? Vì sao người không đi ra? Người biết rõ là ta muốn gặp người nhiều như thế nào mà...”

Tô Lưu Y nhìn Giang Thượng Phàm, trong mắt tràn ngập thương xót, sau đó hẳn bỗng nhiên cười thầm một tiếng rồi nhẹ nhàng giãy khỏi tay của Giang Thượng Phàm, chậm rãi nói, “Vương gia, người không phải A Phàm, A Phàm biết lá gan của ta rất nhỏ, bởi vì A Phàm biết ta nhất gan cho nên hẳn sẽ che chở trước người của ta dưới ánh mắt như hổ rình mồi của mọi người. Nhưng mà A Phàm đã đi rồi, ta biết hẳn

đã biến mất khỏi cuộc đời của ta. Vương gia....chính là Vương gia, không phải là A Phàm của ta. Ta đã tỉnh mộng, ta nên đi làm việc.”

Hắn nói xong câu đó rồi chậm rãi quay người lại, khắp khiêng lê từng bước ra ngoài. Trên mặt của hắn không hề có một chút cảm xúc mà chỉ còn thần thái thờ ơ, đi xuyên qua những gương mặt thương tiếc hoặc trào phúng hoặc bất đắc dĩ hoặc đồng tình, dần dần càng ngày càng đi xa.

“Giang đại ca...”

Vân Anh công chúa gãi đầu, đây là thói quen của nàng, nhưng hôm nay bởi vì đội mũ phượng cho nên chỉ có thể chạm được vào hạt châu trên mũ phượng.

“Hình như....không hề giống với kết cục trong dự đoán.” Nàng quay lại nhìn Giang Thượng Phàm, “Giang đại ca, ngươi cảm thấy cái gai trong lòng đã được rút ra hay chưa?”

Giang Thượng Phàm mờ mịt nhìn ra đằng xa đã không còn bóng người, trong khoảnh khắc hần cơ hồ không thể chống đỡ chính mình, hắn ôm ngực, bỗng nhiên trưng ra một nụ cười còn khó coi hơn so với khóc rồi lẩm bẩm nói, “Hắn là....đã rút ra? Bằng không.....bằng không vì sao lại đau như thế?”

“Chắc, rút ra thì chẳng phải toàn thân đều rất sáng khoái hay sao?” Long Lãm vốn là một người thẳng tính, lập tức đứng lên rồi cho ngay một câu.

“Cái gai lớn như vậy lại sâu như vậy khi rút ra thì nhất định sẽ hơi đau một chút, sau khi hết đau thì sẽ ổn thôi.” Vân Anh công chúa khoe khoang đầu óc siêu thông minh của mình, sau đó khoác tay của Giang Thượng Phàm, “Được rồi, trình diễn xong rồi, cũng không cần phải bái đường, nhưng dù sao cũng phải đi dùng bữa chứ.”

Giang Thượng Phàm gật đầu, bỗng nhiên thấy Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo vẫn còn quỳ dưới đất, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh mới vừa rồi Tô Lưu Y còn chậm rãi đi về phía mình, khi đó trong lòng của người nọ nhất định là tràn ngập hạnh phúc, lại không ngờ mộng đẹp bỗng nhiên trở thành ác mộng. Nghĩ đến đây thì hắn chỉ cảm thấy khóe mắt cay xè.

“Hai người các ngươi đứng lên đi. Băng Uyển, dìu các nàng quay về phòng đi.” Giang Thượng Phàm nhẹ giọng ra lệnh, hắn hơi do dự một chút, vốn định bảo các nàng đi xem Tô Lưu Y thế nào, nhưng rốt cục lại không thể mở miệng.

Bữa tiệc này căn bản chẳng còn mùi vị gì cả, thậm chí Giang Thượng Phàm cũng không biết là mình có động vào đôi đũa hay không. Đám người Long Sở Long Tích thấy hắn như vậy thì cũng ngậm miệng không nói lời nào, sau khi ăn một chút thì đều cáo từ.

Hoàng hôn nhanh chóng buông xuống, sắc trời hôm đó rất âm trầm, ***g đèn đỏ và các vật bài trí đều được tháo xuống, Vương phủ lại khôi phục yên tĩnh giống như xưa.

Giang Thượng Phàm đi ra khỏi phòng, vốn định tản bộ nhưng sắc trời âm trầm làm cho hắn thở không nổi, trong lòng vô cùng phiền muộn, đành phải quay về phòng.

Trong căn phòng trống trải, Băng Uyển cùng vài nha hoàn người ngời người đứng, có người thêu thùa, có người đang nhìn túi hương, vừa thấy hắn tiến vào thì đều đứng lên thi lễ.

Giang Thượng Phàm không để ý đến bọn họ, hắn đi thẳng vào buồng trong, sau đó ngã xuống giường rồi kéo chăn lên, nhắm mắt lại mà nhẹ nhàng xoa mi tâm.

Không biết qua bao lâu thì chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, trong lòng không khỏi vui vẻ mà vội vàng mở mắt vừa cười vừa nói, “Lưu Y, ngươi đi đâu vậy? Lúc này mới trở về, bên ngoài trời đã...”

Lời nói còn lại bị nghẹn ngay cổ họng, hắn thấy Băng Uyển bưng đến một khay thức ăn, đang ngạc nhiên nhìn mình.

“A, hóa ra là ngươi, ta còn tưởng là Lưu Y. Trong chén là cái gì?” Giang Thượng Phàm cười cười rồi chuyển đề tài, hắn nhìn vào cái chén.

“Là canh ngân nhĩ hạt sen.” Bằng Uyển đưa cái chén nhỏ sang cho Giang Thượng Phàm, “Nô tỳ thấy gia bữa trưa cũng chưa ăn gì, trong khi bữa tối còn phải chốc lát nữa mới có, vì vậy lấy vội một chút cho gia nếm trước.”

“Ân, đặt ở đó đi. Lưu Y thích ăn thứ này, ta không thích ăn ngọt.” Giang Thượng Phàm tiếp nhận cái chén, tùy tiện đặt trên bàn.

Trong lòng của Bằng Uyển nhẹ nhàng run lên, nàng cúi đầu hạ thấp giọng, “Vương gia, Lưu Y hẳn... Lưu Y hôm nay e rằng không thể hầu hạ Vương gia, chuyện buổi sáng...” Nàng không nói tiếp, Vương gia cũng chưa bị mất trí, nhắc đến đây ắt hẳn là đã quá đủ.

“Ta biết, ta chỉ nói đùa với người mà thôi.” Giang Thượng Phàm cười cười, hẳn cầm lấy cái thìa rồi bắt đầu múc từng muỗng canh hạt sen, vừa ăn vừa cười ha ha, “Mùi vị rất ngon, ta cũng không biết hóa ra thứ này ngon như vậy, thảo nào Lưu Y rất thích ăn.”

Bằng Uyển thấy tay của hắn vẫn đang run rẩy, nước canh trên thìa văng ra ngoài một chút, đôi môi của hắn đang lắp bắp, khiến cho nàng vô cùng lo lắng, lập tức nói một cách ân cần, “Bằng không Vương gia để nô tỳ đi gọi Lưu Y đến hầu hạ ngài.”

Nhân thần của Giang Thượng Phàm lập tức bừng sáng nhưng cũng nhanh chóng chìm xuống, thần nhiên nói, “Không cần, hẳn vẫn là người hầu bên cạnh ta, hẳn sẽ trở về, đêm nay cứ để cho hắn nghỉ ngơi một chút, sáng sớm mai hẳn sẽ quay lại.”

Bằng Uyển chỉ đành dạ một tiếng, trong khi Giang Thượng Phàm cũng không thể tiếp tục nuốt trôi. Hắn cầm chén đưa cho nàng rồi thở dài, “Tại sao càng ăn lại càng đắng thế này, đem xuống đi.”

Bằng Uyển đành phải lui ra, Giang Thượng Phàm lại nằm xuống, chẳng qua không thể nào ngủ được, mỗi khi nhắm mắt thì trong đầu lại hiện lên hình ảnh ngày hôm nay, hẳn nhớ Tô Lưu Y đã nói về tình cảnh khi hắn rời đi. Một giọt nước mắt chợt chợt rơi xuống.

Trong đầu xuất hiện một thiếu niên mỏng manh xinh đẹp trốn trong một sơn động vô danh, lặng lẽ rơi lệ nhìn ái nhân vừa xuống núi vừa quay đầu nhìn lại. Hẳn nhớ đến Tô Lưu Y rất nhát gan, chắc chắn không dám ở một mình trên núi, người nọ sợ rắn, cũng sợ sâu, nếu không phải là vì mình thì người nọ tuyệt đối sẽ không lên núi.

Sợ hãi ly biệt, khi đó Tô Lưu Y rốt cục có tâm trạng như thế nào? Có phải cũng khóc ướt sam y hay không? Trong khi mình từ đó về sau có thể rong ruổi trên sa trường mà lãng quên cừu hận, còn người nọ mấy năm nay đã sinh sống như thế nào.

Hắn nhớ Tô Lưu Y đã nói, “A Phàm biết lá gan của ta rất nhỏ, bởi vì A Phàm biết ta nhát gan cho nên hẳn sẽ che chở trước người của ta dưới ánh mắt như hổ rình mồi của mọi người.”

Trong lòng lại trở dậy một cơn đau đến chết lịm. Lúc trước chính mình không hề do dự mà thay Tô Lưu Y ngăn cản hết thấy ánh mắt cười nhạo và phẫn nộ của mọi người, nhưng hôm nay cũng chính là hắn đã làm cho người mà mình yêu nhất bị lăng trì dưới những ánh mắt khinh miệt chế giễu.

Giang Thượng Phàm đột nhiên nhắm mắt lại, lau đi giọt nước trên mặt, sau đó đứng dậy rồi bước xuống giường, phủ thêm áo choàng định đi ra ngoài.

Chợt thấy Bằng Uyển vội vã đi vào, thấp giọng nói, “Vương gia, Hạ công công trong cung đến đây, nói là có quân tình khẩn cấp, Hoàng Thượng triệu Vương gia lập tức yết kiến.”

Trong lòng của Giang Thượng Phàm bỗng nhiên nhảy dựng, bất thành linh dâng lên dự cảm bất lành, đành phải tạm thời kiềm chế cơn xúc động muốn đi tìm Tô Lưu Y, hẳn xoay người đi ra sảnh đường, quả nhiên là khẩu dụ của Hoàng Thượng truyền hắn lập tức tiến cung.

Hóa ra biên ải bị Liên Y quốc đánh lén, quân phòng thủ lại bất cẩn bị phá thành, quân của Liên Y quốc với khí thế như chẻ tre, chỉ trong năm ngày đã chiếm được ba thành trì, nhiều người truyền tin từ biên ải về kinh thành đều bị lính gác ngầm của Liên Y quốc hại chết ở dọc đường, chỉ có hai người vào được kinh thành để tiến cung báo tin.

Tình hình chiến sự vô cùng khẩn cấp, Giang Thượng Phàm thậm chí không có thời gian để về phủ, hấn lập tức cùng hai vị hoàng tử Long Tích và Long Dã đem theo mười vạn tinh binh hành quân ngày đêm đến biên cương.

Lần này ra đi mất nửa năm, nhưng cho dù Liên Y quốc bị đánh bại thì vẫn chọc giận đến thiên tử, Hoàng Thượng hạ lệnh cho Giang Thượng Phàm, Long Tích và Long Dã liên tục đoạt hơn mười tòa thành của đối phương, lúc này Hoàng đế của Liên Y quốc nhìn thấy quốc gia đang lâm nguy nên đệ thư xin hàng, tuyên bố nguyện ý xưng thần cống nạp.

Hiệp ước được ký kết, Hoàng Thượng hài lòng, hạ thánh chỉ đến biên cương, Long Tích Long Dã và Giang Thượng Phàm cùng ba quân tướng sĩ đều được phong thưởng, sau đó lệnh cho bọn họ khởi hoàn hồi kinh.

Lại trải qua hơn một tháng mới về đến kinh thành. Sau khi tiếp kiến Hoàng Thượng thì lại là đám bá quan văn võ ăn mừng nịnh hót, tiếp theo là yến tiệc khánh công, mãi cho đến khi Giang Thượng Phàm nóng lòng chạy về Vương phủ thì đã là chiều muộn.

Lúc này là giữa hạ, kỳ hoa dị thảo trong Vương phủ đua nhau nở rộ, một lần nữa người được hương hoa quen thuộc khiến Giang Thượng Phàm không khỏi âm thầm cảm khái.

Nhưng mà trong lòng luôn thấp thỏm nhớ mong Tô Lưu Y. Tối hôm đó hấn muốn đi tìm người nọ, tuy rằng hấn cũng không biết hấn sẽ nói cái gì nhưng hấn biết rất rõ bản thân hấn cũng không muốn cứ như vậy mà chấm dứt tình cảm với Tô Lưu Y.

Đáng tiếc tạo hóa trêu người, lão thiên gia lại không cho hấn cơ hội này. Ở trên chiến trường nửa năm hơn, trong lòng tưởng niệm càng ngày càng nhiều, nay rốt cục có thể nhìn thấy người trong lòng, Giang Thượng Phàm vô cùng vui sướng và chờ mong.

Có lẽ Lưu Y vẫn giận hấn, ngày đó hấn thật sự rất quá đáng.

Thật kỳ lạ, khi ấy hấn giống như bị mộng du, vậy mà vẫn có thể cảm thấy vô cùng hưng phấn. Càng không ngờ sau khi trả thù xong thì hết thấy hưng phấn đều biến mất, còn lại chỉ là đau lòng và chua xót.

Có lẽ khi là thiếu niên đã thật sự yêu đến khắc cốt ghi tâm cho nên có như thế nào thì hấn cũng không thể buông tay, hiện tại nghĩ đến mỗi hận trước kia thì kỳ thật cũng là vì không thể vứt bỏ được tình cảm của hấn đối với Tô Lưu Y.

Bất quá cũng may cuối cùng mình đã trở lại, sau cơn mưa trời sẽ sáng, Lưu Y có lẽ sẽ oán hận hấn nhưng chỉ cần hấn bồi thường thì có lẽ sẽ ổn thỏa, dù sao người nọ cũng từng bán đứng hấn, đến lúc này xem như là huề nhau.

Giang Thượng Phàm tràn đầy khát khao và hy vọng tốt đẹp đối với tương lai, hấn tiến vào Vương phủ, nghĩ đến việc có thể nhìn thấy Tô Lưu Y trong đám hạ nhân, ai ngờ tất cả mọi người đều có mặt, chỉ duy nhất không có người mà hấn muốn nhìn thấy.

Trong lòng của Giang Thượng Phàm đột nhiên trầm xuống, trực giác có một chút dự cảm bất lành, vội vàng gọi Băng Uyển và Tĩnh Nguyệt, sau đó lạnh lùng nói, “Lưu Y đâu? Hấn không ở trong Vương phủ hay sao? Ai cả gan như vậy, ta chưa nói là muốn đuổi hấn đi, là ai tự chủ trương như thế?”

Băng Uyển mở to đôi mắt rồi lắc đầu nói, “Vương gia, không có ai đuổi Lưu Y đi cả, có ai dám bịa đặt trước mặt ngài đâu?”

“Vậy...chẳng lẽ là hấn tự mình đi?” Giang Thượng Phàm bỗng nhiên trở nên khẩn trương, niềm lạc quan trong lòng lập tức bị sự thất thố và sợ hãi thay thế.

“Vương gia, Lưu Y không có đi, hấn vẫn còn ở trong phủ mà.” Tĩnh Nguyệt thật sự nhịn không được. Khi Vương gia ở trên chiến trường, nàng ngày đêm lo lắng, nhưng hôm nay thấy hấn phấn chấn háng hái trở về trong khải hoàn thì nàng lại nhớ đến chuyện ngày ấy, nhịn không được mà cảm thấy tức giận, bởi vậy trong lời nói cũng tỏ vẻ khó chịu.

“Vẫn ở trong phủ, vậy tại sao hấn không đi ra nghênh đón ta? Chẳng lẽ hấn còn giận ta hay sao?” Giang Thượng Phàm chậm rãi thở ra một hơi, mặc kệ như thế nào thì Lưu Y vẫn còn ở đây, như vậy là tốt rồi, hết thấy đều có cơ hội để vấn hồi.

“Vương gia.....Lưu Y hần...” Bằng Uyển chỉ nói năm chữ, tựa hồ cũng không biết phải nói tiếp như thế nào, nàng chậm rãi cúi đầu.

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Giang Thượng Phàm cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng âm, vừa vội lại vừa hoảng, hần giữ chặt tay của Phương Thảo rồi lớn tiếng rống to, “Phương Thảo, người nói mau.”

“Vương gia, Lưu Y hần...” Phương Thảo cũng chỉ nói năm chữ, rốt cục Tĩnh Nguyệt thở dài một cách chán nản rồi tiếp lời, “Quên đi, cứ để Vương gia tự mình xem, cứ đi xem thì sẽ biết.”

“Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Các người...các người đừng đùa với ta.” Giang Thượng Phàm thì thào gạn hỏi, tuy rằng nói như vậy nhưng trong lòng của hần lại thật sự hy vọng hết thấy đều là âm mưu, hy vọng khi hần đi theo Phương Thảo và Tĩnh Nguyệt vào hoa viên thì sẽ nhìn thấy một Tô Lưu Y đang dựa vào cột đình, trên môi là nụ cười mỏng manh trong trẻo, cũng giống như khi còn thiếu niên, mỗi khi hần từ nhà quay về học đường thì Tô Lưu Y đều ngồi ở lương đình giữa sườn núi Thái Bạch mà đón hần.

Đám người Bằng Uyển đều không nói tiếp, chỉ lặng lẽ dẫn Giang Thượng Phàm vào hoa viên.

.....

9. Chương 7

Bước trên con đường mòn quen thuộc, vòng vo vài ngã rẽ, rốt cục cũng xuất hiện một thân ảnh đập vào mắt, mặc y phục bằng vải thô, cầm cái chổi mà cẩn thận quét bụi bậm trên bậc tam cấp ở Phi Hồng Hiên.

“Các người.....vì sao còn bắt hần làm việc này?” Giang Thượng Phàm rốt cục thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo, đó chính là Lưu Y của hần, người nọ vẫn khỏe, không bị bệnh tật, càng không bỏ đi. Hần ở trong lòng chấp tay cảm tạ chư thiên thần phật, rốt cục...rốt cục mình trở về vẫn chưa muộn.

Tĩnh Nguyệt thấy Vương gia thở phào nhẹ nhõm lại lộ ra bộ dáng vui sướng thì nhin không được mà rơi lệ, nàng quay đầu cắn môi, cố gắng không cho tiếng khóc của mình bật ra ngoài.

“Lưu Y không phải rất khỏe hay sao? Đám nha đầu ngốc các người khóc làm gì?” Giang Thượng Phàm cũng thấy không thích hợp, nhưng hần không dám tin là Tô Lưu Y gặp chuyện gì bất trắc, giống như đang tự an ủi chính mình, cho dù đôi phương có cái gì bất ổn thì từ từ cũng sẽ giải quyết được.

Hần rốt cục chậm rãi tiến lên phía trước, cuối cùng dừng lại ở sau lưng Tô Lưu Y, nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Lưu Y.”

Vừa dứt lời thì hơi thở liền nghẹn đến cổ họng, không biết Tô Lưu Y nghe thấy giọng nói của mình thì sẽ có biểu tình gì, vì sao Tĩnh Nguyệt lại khóc? Có phải bởi vì Lưu Y bị tổn thương quá nặng hay không cho nên vẫn chưa chịu tha thứ cho mình

Nhưng người nọ không hề lộ ra tức giận trào phúng hay lạnh lùng như trong dự đoán của hần, Tô Lưu Y gần trong gang tấc lại giống như không hề nghe thấy lời nói của hần, người nọ vẫn tiếp tục quét tước, tựa hồ cũng không biết phía sau có một người khác.

“Lưu Y.” Giang Thượng Phàm bước lên phía trước rồi bắt lấy cánh tay của Tô Lưu Y, hần chịu không nổi, hần rốt cục chịu không nổi những suy đoán lung tung trong lòng, sự sợ hãi dâng lên làm cho hần muốn phát cuồng, hần phải đích thân xác định một chút, hần muốn biết Lưu Y rốt cục bị cái gì.

Tô Lưu Y ngẩng đầu, ánh mắt đại ra nhìn Giang Thượng Phàm. Đúng vậy, là đại ra, nơi đó không hề có một chút kinh ngạc vui sướng châm chọc hay phẫn nộ, thậm chí cả hờ hững lạnh lùng cũng không có. Đáng lý là một đôi mắt linh động ôn hòa, lúc này lại như một cái đầm ngàn năm tịch mịch, chỉ có đồng tử và tròng mắt.

“Lưu Y, người làm sao vậy?” Giang Thượng Phàm quát to một tiếng, trên tay không kìm được mà dùng lực, lập tức nghe một tiếng giòn tan, khi hần tỉnh ngộ thì đã muộn, bàn tay gầy trơ xương của Tô Lưu Y trở nên mềm nhũn.

“A...” Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo quát to một tiếng rồi vội vàng chạy lại, đã thấy Tô Lưu Y dường như không hề biết đau, vẫn muốn dùng cái tay kia để nắm cán chổi, tuy nhiên có lẽ hần cảm thấy kỳ lạ vì sao

bàn tay này lại đột nhiên không thể dùng lực? Nhưng hắn thậm chí cũng không đưa tay lên để xem xét mà chỉ thờ thần cố gắng nắm lấy cán chổi.

“Lưu Y...” Trong nháy mắt tâm can của Giang Thượng Phàm giống như bị xé làm đôi, hắn nhìn thấy bộ dáng gầy gò của Tô Lưu Y, từ trước cho đến nay vẫn là gương mặt nhã nhặn thanh tú lại xuất hiện vài nếp nhăn, thân mình trước kia cũng gầy yếu nhưng hiện tại lại giống như gậy trúc, hắn không dám tưởng tượng nửa năm qua Tô Lưu Y đã sống như thế nào, chẳng lẽ người này không chịu ăn uống hay sao? Chỉ biết ở nơi này quét tước, từng chút từng chút một?

“Vương gia, chúng ta đã thỉnh Ngự y để chẩn bệnh cho Lưu Y, nhưng hắn không có bệnh, rốt cục các Ngự y đều bảo hắn bị tâm bệnh, tâm bệnh là khó chữa nhất, hết thầy chỉ có thể chờ Vương gia trở về, nếu bị kích động thì hắn có thể hồi phục. Cho nên mấy ngày nay chúng ta cũng không dám nghịch ý hắn, cũng may hắn còn biết ăn cơm đi ngủ, chẳng qua mỗi buổi sáng và hoàng hôn đều đến nơi này để quét tước.”

“Khi hắn vừa tiến vào phủ thì được phân công làm việc này.” Bằng Uyển nhẹ giọng nói, “Lưu Y giống như phong bế chính mình, hiện tại hắn tựa như sống ở thời điểm trước kia, hắn không có cách nào chấp nhận đối với hết thầy mọi việc ở xung quanh.”

Nàng lắc đầu, “Các Ngự Y đều nói rất khó để cứu trở về, nhưng....Nhưng nếu Vương gia là người mà hắn yêu thì cũng chưa đến mức thúc thủ vô sách. Vương gia, trước tiên dẫn Lưu Y trở về phòng, cổ tay của hắn rất yếu, vừa rồi ngài lại bắt cần, hình như bị gãy xương.”

Nếu không phải từ trước đến nay luôn bình tĩnh và quyết đoán thì Giang Thượng Phàm có lẽ đã bị hôn mê ngay lập tức. Hắn chẳng thể ngờ trong lòng tràn đầy vui sướng khi trở về thì Tô Lưu Y lại trở thành như vậy, hắn rõ ràng...rõ ràng đã âm thầm luyện tập những lời nhận tội vài lần, nghĩ rằng chỉ cần có thể trở lại như trước thì bảo hắn làm cái gì hắn cũng sẽ làm, nhưng hắn lại không ngờ Tô Lưu Y không còn cơ hội để lắng nghe.

Bằng Uyển lập tức nhẹ nhàng rút ra cây chổi trong tay của Tô Lưu Y, bảo với hắn việc hôm nay đã xong rồi. Nhưng đối phương cũng không chịu buông tay, rốt cục Tĩnh Nguyệt nhìn không được mà đoạt lấy cây chổi, thế nhưng Tô Lưu Y giống như hóa điên, liều mạng đoạt lấy cây chổi.

Tĩnh Nguyệt sợ đến mức vội vàng đưa cây chổi cho hắn, hắn cứ như vậy mà dùng một tay nắm cán chổi, tay kia vốn đã buông thõng xuống dưới nhưng hắn vẫn bướng bỉnh dùng cổ tay đặt lên cán chổi, cứ như vậy mà lần lượt quét từng bậc thang trước mặt mọi người.

Lần này không còn ai dám ngăn cản hắn. Trước mắt của Giang Thượng Phàm đã mơ hồ, chỉ vì hắn quyết tâm trả thù, chỉ vì mối hận vô nghĩa mà hắn đã hủy diệt hạnh phúc mà hắn và Lưu Y đáng được hưởng. Làm sao có thể tin nổi khúc gỗ ở trước mặt chính là ái nhân nhất gan hay nguyệt ngục, lại dịu dàng ân cần của hắn.

Cứ như vậy mà một người quét một người đi theo, cũng không biết qua bao lâu, rốt cục nhìn thấy Tô Lưu Y quét đến bậc thang cuối cùng, lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, Giang Thượng Phàm nhớ đến trước kia, nếu là Tô Lưu Y của dĩ vãng thì hiện tại đã sợ tới mức mà nhào vào lòng của mình.

Nhưng hiện tại người nọ lại hoàn toàn không có biểu cảm, chỉ lặng lẽ buông chổi xuống rồi chờ dẫn xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẫm cái gì đó.

Giang Thượng Phàm cùng Bằng Uyển, Phương Thảo và Tĩnh Nguyệt vội vàng đuổi theo, cơ hồ là dán sát vào thân mình của Tô Lưu Y thì mới nghe thấy người này lẩm bẫm một câu, “Ngủ, đi tìm A Phàm.”

“Lưu Y...” Giang Thượng Phàm nhìn không được mà liền gọi một tiếng, nhưng vừa kêu xong thì hắn lại không biết nên nói cái gì.

Hắn muốn nói, “Lưu Y, ta chính là A Phàm, là A Phàm của ngươi đây.” Nhưng hắn lại nhớ đến ngày đó khi Tô Lưu Y chậm rãi cởi bỏ bộ hỉ phục đồ thẩm đã thì thào nói một câu, “Vương gia chính là Vương gia, không phải là A Phàm của ta.”

Giang Thượng Phàm biết kể từ ngày Vân Anh lấy danh phận tân nương chính thức xuất hiện, kể từ ngày kế hoạch trả thù hoàn mỹ của mình bắt đầu thì ở trong mắt của Tô Lưu Y, Giang Thượng Phàm được yêu quý trân trọng cũng đã biến mất. Hiện tại hắn đối với Tô Lưu Y chỉ là Vương gia, có lẽ lúc này ở trong

mắt của Tô Lưu Y thì hẳn cũng chẳng là gì, bao gồm Băng Uyển, Tinh Nguyệt, Phương Thảo, hết thấy mọi người ở đây ở trong mắt của đối phương đều là vô nghĩa.

Giang Thượng Phàm cứ như vậy mà đi theo Tô Lưu Y nửa tỉnh nửa mê, lần đầu tiên hẳn phát hiện Tô Lưu Y hiện tại lại đững cảm như thế, không sợ tối, không sợ có người đi theo, cũng không sợ tiếng cú mèo kêu ban đêm. Rõ ràng trước kia hẳn sợ nhất mấy thứ này.

Người nhất gan lại trở thành Giang Thượng Phàm, mỗi một bước đi của Tô Lưu Y lại làm cho tim của hẳn loạn một nhịp. Giang Thượng Phàm biết mình đang sợ hãi, không, không phải sợ hãi mà là kinh hoàng, hẳn sợ Tô Lưu Y vĩnh viễn sẽ bị phong bế trong thể xác này, không bao giờ có thể tỉnh lại. Hẳn sợ Tô Lưu Y một khi tỉnh lại sẽ kiên quyết rời xa hẳn. Hẳn sợ hạnh phúc từ nay về sau sẽ tuột khỏi tay mình.

Không biết đi được bao lâu thì rốt cục Tô Lưu Y rẽ vào một gian phòng, Giang Thượng Phàm khôi phục tinh thần thì mới phát hiện đây là phòng của hạ nhân, chính là gian phòng mà trước kia khi Tô Lưu Y vừa vào phủ thì hẳn đã phân cho người này ở.

“Vương gia, bữa tối ăn ở đây đi.” Tinh Nguyệt hiểu tâm tình của chủ tử, Giang Thượng Phàm gật đầu, nàng liền cùng Băng Uyển và Phương Thảo đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau có vài chục nha hoàn nâng một cái bàn tiến vào, phía trên bày rất nhiều thực hạp lớn, vì thế có thể giữ nóng thức ăn.

Cũng may Vương phủ đối đãi hạ nhân cũng không tệ, gian phòng này không nhỏ, bằng không với cái bàn quá khổ như vậy thì thật khó đặt vào trong một gian phòng có diện tích chật hẹp. Vì Giang Thượng Phàm chiến thắng trở về nên trừ phòng chuẩn bị bữa tối quá phong phú như thế này là điều rất dễ hiểu.

“Lưu Y, đi dùng bữa đi.” Giang Thượng Phàm bước qua, nhẹ nhàng nâng dậy Tô Lưu Y đang ngồi ngơ ngác trên ghế, sau đó quay sang hỏi Tinh Nguyệt, “Phái người đi thỉnh Ngự y hay chưa?”

“Giang Vĩnh tự mình đi thỉnh, có lẽ cũng sắp đến.” Tinh Nguyệt nói xong, trong mắt của nàng trở nên đỏ ửng, mở miệng một cách khổ sở, “Như thế nào...như thế nào mà lại trở thành như vậy? Như thế nào mà ngay cả đau cũng không có cảm giác?”

Giang Thượng Phàm đau xót, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của Tô Lưu Y, “Lưu Y Lưu Y, người...người đau lòng đến mức nào mà mới trở thành như vậy? Sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước ta...ta không nên ngu muội như vậy...”

Vừa dứt lời thì một giọt nước liền rơi xuống, dừng trên tóc của Tô Lưu Y, ngọn nến lấp lánh trong đêm, chợt nghe Băng Uyển nói, “Vương gia, Ngự y đến.”

Giang Thượng Phàm lau mắt, bảo Ngự y tiến vào. Kỳ thật Tô Lưu Y chỉ bị gãy xương, bởi vậy kê một đơn thuốc rồi dặn dò những gì cần chú ý, sau đó dùng hai miếng nẹp gỗ kẹp vào cổ tay rồi Ngự y mới cáo lui.

Giang Thượng Phàm kéo Tô Lưu Y đi dùng bữa, vượt ngoài dự đoán chính là Tô Lưu Y hoàn toàn ngồi im bất động, thật vất vả mới kéo được đến trước bàn rồi ấn hẳn ngồi xuống ghế, nhưng hẳn lại giống như một con dã thú bị rơi vào cạm bẫy, gằm rú một cách kinh hoàng. Giang Thượng Phàm liên tục hỏi hẳn bị cái gì nhưng hẳn không hề nói mà chỉ liếc mạng giấy dựa, rốt cục rời khỏi bàn ăn, đến khi ngồi trở lại bàn của mình thì mới chịu yên tĩnh.

Không có ngôn ngữ nào có thể hình dung tâm tình của Giang Thượng Phàm vào giờ khắc này, hẳn nhìn Tô Lưu Y bình tĩnh trở lại, một kẻ luôn thâm trầm lãnh khốc như hẳn lại rơi lệ như một tiểu hài tử. Hẳn chẳng thể ngờ lần trả thù lần đó lại làm cho Tô Lưu Y bị tổn thương nặng nề như thế. Người nọ phong bế chính mình, thậm chí không hề nói chuyện mà chỉ có thể kêu a a

“Vương gia, Lưu Y vẫn cứ như vậy, cũng may....cũng may là vẫn còn sống, vẫn còn hy vọng.” Băng Uyển cũng rơi lệ, ngoại trừ một câu an ủi trống rỗng thì nàng thật sự không thể nghĩ ra thêm được điều gì.

“Nhưng Lưu Y không chịu ăn cơm.” Giang Thượng Phàm bất lực nhìn Băng Uyển, “Làm sao bây giờ? Có phải vì ta trở về nên hẳn không chịu ăn hay không?”

Băng Uyển thở dài, “Bình thường hẳn ăn cũng không nhiều, nhưng chỉ ăn thức ăn của bọn hạ nhân, có một ngày lễ, thức ăn có vài món là thượng đẳng, kết quả hẳn chỉ ăn phần thức ăn dành cho hạ nhân, còn mấy món hảo hạng đều chừa lại. Hiện tại chúng ta không ai biết rốt cục Lưu Y đang nghĩ cái gì, nhưng lúc này

Vương gia đã trở lại, khúc mắc của Lưu Y là do Vương gia dựng lên, nô tỳ tin tưởng một ngày nào đó khúc mắc này cũng sẽ vì Vương gia mà được cởi bỏ.”

Giang Thượng Phàm cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, bằng không hẳn sợ mình sẽ bị hóa điên, đến lúc đó ai sẽ chăm sóc cho Lưu Y của hắn? Nghĩ như vậy thì đành phải áp chế sự hoang mang và thống khổ xuống đáy lòng.

Cũng may sau khi bọn nha hoàn đưa đến thức ăn của hạ nhân thì Tô Lưu Y quả nhiên ngồi ăn. Trong mắt của Tô Lưu Y căn bản không có bất luận kẻ nào, hết thấy động tác đều được tiến hành một cách cứng nhắc, giống như một khúc gỗ có cơ quan, chỉ biết dựa theo chế độ đã định sẵn mà thi hành hết thấy mọi việc.

Buổi tối Giang Thượng Phàm ở ngay phòng hạ nhân để ngủ cùng Tô Lưu Y, tuy rằng có thêm một người nhưng Tô Lưu Y cũng không để ý, cơm nước xong xuôi thì hắn đi ra ngoài sân rồi đứng bên cạnh giếng múc nước.

Băng Uyển, Tình Nguyệt và Phương Thảo đều bị Giang Thượng Phàm cho lui xuống dùng bữa, cho nên lúc này Giang Thượng Phàm cũng không biết Tô Lưu Y muốn làm cái gì. Nhìn thấy đối phương dùng bàn tay bị gãy xương, hẳn liền vội vàng tiến lên hỗ trợ, mức lên một thùng nước.

Tô Lưu Y đứng ở đó, nhìn chăm chăm thùng nước, bỗng nhiên lại ngẩng đầu nhìn Giang Thượng Phàm rồi liếc mắt một cái, sau đó nhú mày.

Đây là biểu cảm đầu tiên của Tô Lưu Y mà Giang Thượng Phàm nhìn thấy sau khi trở về, không khỏi mừng rỡ như điên, nhưng trong nháy mắt hắn liền phát hiện Tô Lưu Y không phải khôi phục lại bình thường, hình như đối phương có chuyện gì đó, muốn hắn phải rời đi.

“Lưu Y, sao vậy?” Giang Thượng Phàm chần chờ nắm lấy tay Tô Lưu Y nhưng đối phương cũng nhanh chóng rút tay về, sau đó lại liếc mắt nhìn thùng nước một cái, lại liếc mắt nhìn Giang Thượng Phàm.

Lúc này Giang Thượng Phàm rốt cục hiểu được ra là Tô Lưu Y muốn tắm rửa, vì vậy mới muốn mình rời đi.

Giang Thượng Phàm yên lặng nhìn Tô Lưu Y, đối phương cứ như vậy mà cố chấp đứng yên bất động. Vì thế hắn đành thở dài, nỗi đau trong lòng khó có thể diễn tả thành lời, nhưng rốt cục hắn vẫn lựa chọn thối lui.

Đứng ở vách tường bên ngoài sân, Giang Thượng Phàm nhớ đến nửa năm trước kia hắn vẫn còn ôm Tô Lưu Y, nhuyễn ngọc ôn hương, người nọ sẽ ngưỡng ngưỡng nhưng yên tâm mà mở rộng thân thể, chậm rãi giao hết thấy cho hắn. Nhưng hiện tại ngay cả tắm rửa cũng không chịu để cho hắn nhìn dù chỉ một chút. Có lẽ ở trong lòng của người nọ thì hắn đã hoàn toàn trở thành một kẻ xa lạ.

Nghĩ đến đây thì sóng mũi liền chua xót, Giang Thượng Phàm rốt cục hiểu được vì sao Tô Lưu Y lại rơi lệ nhiều như thế sau khi tiến vào Vương phủ, đó là phải cần bao nhiêu chua xót và áy náy mới có thể bức ra bấy nhiêu nước mắt. Nhưng hắn lại bị cừu hận làm hồ đồ, căn bản không chịu lý giải mà chỉ nghĩ là người nọ giả vờ, nghĩ đến đây thì hắn thật sự hận không thể đâm đầu vào tường mà chết quách cho rồi.

Vì sao con người luôn mất đi cái gì đó thì mới chịu quý trọng nó. Vì sao luôn trả thù xong thì mới hiểu được cừu hận là ngu xuẩn. Giang Thượng Phàm ôm ngực, ngồi bất động ở bên vách tường ngoài sân, nhìn lên vầng trăng khuyết lặng lẽ xuất hiện cuối chân trời.

Đến khi trở về thì Tô Lưu Y đã ngủ. Giang Thượng Phàm để ý đầu của đối phương hoàn toàn ướt sũng, nhưng y phục lại được thay sạch sẽ. May mắn đây là mùa hạ, bằng không với thân mình gầy yếu như Tô Lưu Y thì nhất định sẽ bị phong hàn.

Giang Thượng Phàm tìm kiếm xung quanh, rốt cục tìm thấy hai chiếc khăn lớn đặt trên sào tre, rất sạch sẽ, chắc là do các nha hoàn của hắn mang đến.

Hắn đi qua rồi cầm lấy hai chiếc khăn, sau đó quay trở lại giường rồi ngồi xuống bên cạnh Tô Lưu Y, nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của đối phương, biết Tô Lưu Y đã ngủ say, vì thế hắn cẩn thận gom lại mái tóc đen xoa dài trên gối, nhẹ nhàng nắm vào trong tay rồi chậm rãi lau khô.

Ánh sáng của ngọn nến nhỏ như hạt đậu, bốn phía đã không còn tiếng người mà chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rít.

Dưới ánh nến, Giang Thượng Phàm nhẹ nhàng lau khô mái tóc ướt sũng của ái nhân, từng lọn tóc như hóa thành tình ý, dẫn hẳn trở lại dĩ vãng đã qua.

Sau khi rời khỏi học đường, Giang Thượng Phàm chưa từng hồi tưởng về thời niên thiếu, trong lòng của hắn chỉ có hận, chỉ có đau khổ vì bị phản bội. Chiến trường vô tình, mỗi ngày đều vắt óc để tác chiến đối đầu với quân địch, đấu trí đấu dũng, vì vậy cũng không có thời gian nhàn hạ mà nghĩ lại hết thảy mọi chuyện trước kia.

Nhưng đêm nay, trước mặt chính là người mình yêu đang ngủ say, xung quanh đều trở nên yên lặng. Vì thế quá khứ trước kia như dòng suối chậm rãi chảy qua đáy lòng. Trong đầu dần dần hiện lên hình ảnh hai người vừa truy đuổi vừa cười đùa, hoan ái trong sơn động, đọc sách nơi thư viện, trò chuyện trên thảm cỏ, vừa quay đầu lại vừa chăm sóc nhau trên phố phường.

Hết thảy đều chậm rãi hiện ra, ký ức thật tốt đẹp, đến khi Giang Thượng Phàm chậm rãi lau xong mái tóc đen kia thì lại phát hiện mái tóc vẫn chưa được lau khô, bởi vì phía trên đều là nước mắt của hắn.

Nhớ đến cổ nhân từng nói một câu: Nam nhi không rơi lệ là vì chưa chạm đến chỗ thương tâm. Giang Thượng Phàm đều cho rằng nam tử hán đại trượng phu cho dù chạm đến chỗ thương tâm thì cũng chỉ có thể đổ máu chứ không thể rơi lệ, nhưng hôm nay hắn mới hiểu được loại suy nghĩ này rất nông cạn, đến khi chân chính lĩnh hội được thì đã không thể nào kiềm chế nước mắt.

Cho dù vô cùng thương tâm nhưng vẫn phải tiếp tục sống. Cũng may Tô Lưu Y tuy rằng không bận tâm đến những người khác nhưng cũng không có hành động tự hại mình, tuy thờ ơ với Giang Thượng Phàm nhưng cũng không sợ hãi hay xa lánh.

Sau khi bãi triều, Giang Thượng Phàm lại đi ngang một con phố náo nhiệt, hẳn thường ngày vẫn ngồi trên kiệu để về đến Vương phủ, nhưng hôm nay lại bị đám người của Long Sở rủ rê trò chuyện, vì vậy để cho kiệu phu về trước, hắn ở nơi này chậm rãi tản bộ về phủ.

Chẳng qua đang đi thì bất chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc ở phía sau, “Được rồi, chân đã sưng đến mức như vậy mà còn ý mạnh làm cái gì? Nào, để ta công ngươi. Có ai nhìn đâu? Còn ai muốn nhìn thì cứ nhìn, ta cũng không tin đệ đệ công ca ca mà cũng bị cười nhạo.”

Giang Thượng Phàm nhin không được mà quay đầu lại, chỉ thấy một thanh niên anh tuấn khẳng khẳng đòi công một nam tử thanh tú, hẳn nhận ra đó chính là nhất phẩm đại đao hộ vệ của Hoàng Thượng, bởi vì nhất phẩm Hồng Quân tướng quân cứu Thái tử nên Hoàng Thượng đã khâm phong là Cẩm Y Hầu Gia.

Không ngờ người lạnh lùng, con mắt cao hơn đỉnh đầu như Cẩm Y Hầu lại coi trọng ca ca của mình như vậy. Giang Thượng Phàm nhìn thấy Cẩm Y Hầu công nam tử với sắc mặt đỏ bừng mà hiên ngang thoải mái đi trên đường, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một cảnh tượng quen thuộc.

Còn nhớ mùa thu năm trước, Tô Lưu Y suýt nữa đã bị khi dễ trong tửu quán, trong cơn tức giận hắn đã thẳng tay chém chết vài tên vô lại. Sau khi ra khỏi tửu quán, Tô Lưu Y cũng đi đường bất tiện, vì thế hắn đã công người nọ trên lưng.

Hắn nhớ khi đo Tô Lưu Y gục mặt vào vai của mình mà khóc rồi nói, “A Phàm, để cho ta gọi ngươi một lần, A Phàm, ngươi hãy để cho ta chết đi, cứ như vậy để cho ta chết, có được hay không? Làm cho ta chết trong thời khắc hạnh phúc như vậy, A Phàm, kiếp sau ta có làm trâu làm ngựa thì ta cũng sẽ báo đáp ân tình của ngươi.”

Hiện tại nghĩ đến, khi đó Tô Lưu Y ắt hẳn rất hạnh phúc cho nên không thể tin được hạnh phúc kia là thuộc về mình, thậm chí tình nguyện được chết trong niềm hạnh phúc mỏng manh kia. Người nọ khóc ướt vai hắn, chỉ tiếc khi đó hắn lại khẳng khẳng cho là Tô Lưu Y giả vờ, lại xem những giọt nước mắt chảy ra từ dưới đáy lòng của đối phương không đáng một xu.

Cẩm Y Hầu không nhìn thấy Giang Thượng Phàm, nhanh chóng biến mất trong dòng người đông đúc trên phố. Giang Thượng Phàm chậm rãi quay đầu, từ từ bước đi. Hắn thật hối hận, rất hối hận, vì sao cái ngõ

nhỏ kia không dài thêm một chút, nếu dài thêm một chút thì hẳn có thể công Lưu Y đi dài thêm một đoạn, sẽ làm cho ký ức hạnh phúc của mình cũng lâu thêm vài phần.

Nhưng mà thời gian đã trôi qua thì sẽ không thể quay trở lại. Giang Thượng Phàm bước nhanh hơn, muốn về phủ mau một chút, như vậy có thể sớm nhìn thấy Tô Lưu Y, không biết hôm nay người nọ như thế nào, có phải vẫn còn quét bậc thang trong hoa viên hay không, cổ tay có đỡ hơn hay chưa.

“Này, Lạc Tử Vô Vũ, người mà cứ như vậy thì ta sẽ không chơi với người nữa.” Ở góc đường truyền đến giọng nói của tiểu hài tử, Giang Thượng Phàm quay đầu thì liền thấy một đám choai choai, ở giữa có hai đứa nhỏ đang đánh cờ vây, trong đó có một đứa đang cười hì hì, nhất định là chơi ăn gian, đứa còn lại cần môi nghiêm mặt, đôi mắt dài khe xếch lên, hiển lộ một chút phong tình.

Giang Thượng Phàm cười khổ một chút, thâm nghĩ vì sao hôm nay lại như vậy, dọc đường đi đều gặp phải những chuyện gợi lại ký ức xưa khiến cõi lòng của hắn như bị hung hăng đâm nát, chẳng lẽ lão thiên gia rốt cục nhìn thấy kết cục bi thảm của Tô Lưu Y nên muốn tra tấn ngược lại hắn hay sao?

Hắn không dám tiếp tục nhìn mấy đứa nhỏ, chỉ cúi đầu rồi cố gắng bước nhanh, nhưng bước chân cho dù có nhanh hơn thì cũng không thể nào xóa bỏ ký ức đã khắc sâu trong đầu.

Chính là đêm hôm đó khi hắn cùng Lưu Y chơi cờ, vì muốn thắng Lưu Y nên hắn liên tục dùng những lời mà Lưu Y để ý nhất để nhiễu loạn tâm tư của người nọ, đồng thời cũng chuẩn bị sẵn cho kế hoạch trả thù của mình. Hiện tại ngẫm lại nét mặt lúc ấy của Lưu Y, nếu....nếu không có kế hoạch trả thù kia thì thật là tốt.

Nếu hết thấy đều là sự thật, nếu Lưu Y trở thành tân nương của mình, làm Vương phi của mình thì hiện tại hắn và người nọ nhất định đang dọn giường, ngồi chơi cờ với nhau, sau đó hẳn sẽ tìm cơ chơi xấu, còn Lưu Y thì sao, người nọ sẽ thế nào? Sẽ trù mền dung túng hắn? Hay là trừng lên đôi mắt khe xếch, không hề nề tình mà xuyên thủng mánh khoe của hắn?

Có một số việc một khi nhớ lại thì không thể xua ra khỏi đầu, Giang Thượng Phàm đau lòng đến mức khuôn mặt cũng vặn vẹo. Hắn chạy vội về phủ, còn chưa kịp thở thì đã thấy Băng Uyển chảy ra nghênh đón, “Vương gia, có vị Giản đại nhân ghé thăm, đang đợi ngài ở trong sảnh đường.”

“Giản đại nhân?” Giang Thượng Phàm tạm thời bị dời khỏi suy nghĩ của mình, hơi cau mày một chút, “Hình như ta không biết người này.”

“Hắn tự xưng là môn sinh cùng trường với Vương gia, cho nên chúng nô tỳ cũng không dám thất lễ, nếu đã có gan chờ Vương gia thì hẳn cũng không phải lừa gạt, có bao nhiêu người có lá gan lớn như vậy, dám lừa gạt ngài?”

Băng Uyển vừa nói vừa cùng Giang Thượng Phàm vào sảnh đường. Giang Thượng Phàm vừa đi vào thì người đang ngồi cầm tách trà một cách xuất thần lập tức ngẩng đầu lên, sau đó vội vàng đứng dậy rồi đặt tách trà lên bàn, hắn chấp tay đối với Giang Thượng Phàm, “Hạ quan tham kiến Vương gia, không biết Vương gia còn nhớ Giản Nhan Uyên ở Giang Hà thư viện ngày xưa hay không?”

Cái tên Giản Nhan Uyên làm cho ký ức của Giang Thượng Phàm như bị hồng thủy trút xuống. Hắn giật mình nhìn đối phương, sau một lúc lâu mới lên tiếng, “Thật sự...thật sự là Giản huynh, mau, mau an tọa.”

Băng Uyển rất kinh ngạc, nàng ở trong Vương phủ vài năm nhưng chưa bao giờ nghe Vương gia xưng ai là huynh trưởng, cho dù là các Vương gia khác thì bọn họ đều xưng thẳng tên của nhau.

Bởi vậy nàng vội vàng đi xuống phân phó người chuẩn bị thức ăn ngon, lại lệnh đám nha hoàn pha một bình trà thượng hạng rồi tự mình bưng vào.

Lại nghe thấy Giản Nhan Uyên đi thẳng vào vấn đề, “Vương gia, hạ quan hiện tại đảm nhiệm chức vụ tại Lại Bộ, làm quan viên tứ phẩm, ngày thường mặc dù cũng có thấy ngài nhưng ngài là quý nhân lại bề bộn nhiều chuyện cho nên e rằng đã sớm không nhớ rõ hạ quan, bởi vậy cũng chưa bao giờ tiến đến để quấy rầy, hôm nay mặt dày tiến đến cũng là vì có một việc muốn nhờ.”

“Giản huynh cần gì phải khách khí như thế, có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng, phàm là ta có thể làm được thì chắc chắn sẽ không thoái thác.” Giang Thượng Phàm mỉm cười, hồi còn ở học đường, hắn xem như có

ấn tượng tốt nhất đối với Giản Nhan Uyên trong tất cả các môn sinh, bởi vì người này thật thà lại ngay thẳng, dám môn sinh chơi bởi trác táng làm sao có thể sánh bằng, không chỉ có Giang Thượng Phàm mà ngay cả Tô Lưu Y cũng rất kính trọng người này.

Hiện tại lại thấy trên mặt của Giản Nhan Uyên lộ ra một chút thần sắc khó xử, sau một lúc trầm ngâm thì mới nói, “Vương gia, thật không dám giấu diếm, lần này hạ quan đến đây là để đích thân mời ngài tham dự đại thọ lần thứ bảy mươi của lão tiên sinh, ai...”

Hắn nói tới đây, tựa hồ không biết nên tìm từ nào để nói tiếp. Trong khi Giang Thượng Phàm lại vô cùng kinh ngạc, “Đại thọ lần thứ bảy mươi của lão tiên sinh? A, đúng rồi, ngày mà ta bị đuổi khỏi học đường thì lão tiên sinh vẫn chưa đến sáu mươi tuổi, không ngờ đã từ biệt được mười một năm rồi. Lão tiên sinh hiện tại đang ở nơi nào, hay là vẫn còn ở Giang Hà thư viện?”

Giản Nhan Uyên nghe hắn nói như thế thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm rồi mỉm cười, “Đương nhiên không phải, thân thể của lão tiên sinh làm sao có thể chịu được thời tiết ở trên núi. Sáu năm trước ta đã đưa lão tiên sinh về phủ của ta, thê tử của ta ôn nhu thiện lương, nàng hầu hạ hắn giống như thân phụ. Mấy năm nay ta nhậm chức ở nơi nào thì lão tiên sinh cũng đi theo ta đến đó, khó khăn lắm mới thăng quan vào ba năm trước, từ đó về sau mới có cuộc sống yên ổn.”

Giang Thượng Phàm gật đầu, lẩm bẩm nói, “Thì ra là thế, đa tạ Giản huynh có lòng. Xin hãy yên tâm, ta đương nhiên sẽ đích thân đến mừng đại thọ lần thứ bảy mươi của lão tiên sinh.”

Giản Nhan Uyên vui mừng đứng dậy khom người cảm tạ, Giang Thượng Phàm lại tiến lên nâng đôi phương đứng thẳng, chỉ nghe Giản Nhan Uyên kiêu ngạo cười nói, “Tiên sinh cả đời dạy học, có thể nói là môn sinh khắp thiên hạ, nay cho dù phân tán tứ phương nhưng phần lớn đều không phải người tầm thường, ta đã cố hết sức để thỉnh đám môn sinh mà bao nhiêu năm qua lão tiên sinh đã dạy dỗ, chẳng qua...ai, lão tiên sinh thường xuyên nhắc đi nhắc lại một người, nhưng ta tìm kiếm khắp nơi cũng không gặp, thật sự là thẹn với lão nhân gia.”

Giang Thượng Phàm ngạc nhiên hỏi, “Lão tiên sinh còn nhớ mong người nào hay sao? Không biết là ai, Giản huynh cứ nói ra thử, có lẽ ta cũng có thể giúp được đôi chút.”

Giản Nhan Uyên lắc đầu cười khỏ, “Tuy rằng lão tiên sinh đã bảy mươi nhưng tinh thần vẫn minh mẫn. Sau khi hắn tiến vào phủ của ta thì thường xuyên thở dài mà nhắc đến người và...ai, tiên sinh thường xuyên nhắc đến người và Lưu Y, có lẽ lão nhân gia đã lớn tuổi nên thấu hiểu nhiều chuyện hơn, hắn rất hối hận vì đã đuổi người xuống núi năm đó, cũng lo lắng cho Lưu Y, chẳng qua tìm được người xem như dễ dàng, nhưng ta biết đi đâu để tìm Lưu Y đây?”

Trong đầu của Giang Thượng Phàm nổ oanh một tiếng, hai tay không kìm chế được mà siết chặt thành quyền, Giản Nhan Uyên thấy sắc mặt của đối phương chỉ trong nháy mắt liền trắng bệch, hắn không khỏi kinh hãi mà nói, “Sao vậy? Chẳng lẽ...chẳng lẽ người biết tung tích của Lưu Y, hắn...hắn xảy ra chuyện gì hay sao?”

Giang Thượng Phàm hạ mắt xuống, thật lâu sau mới gật đầu, giọng nói khàn khàn, “Lưu Y...hiện tại đang ở trong phủ của ta, chẳng qua...chẳng qua...hắn thực sự xảy ra một chút việc.”

Hắn nói xong cũng không chờ Giản Nhan Uyên hỏi lại mà lập tức dẫn người nọ vào hoa viên. Nhìn thấy Tô Lưu Y gầy gơ xương, nét mặt đờ đẫn, Giản Nhan Uyên cũng sợ ngây người, trực giác muốn mắng to Giang Thượng Phàm một trận nhưng nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Giang Thượng Phàm thì liền nhịn xuống, biết rõ trong đó nhất định có biến cố.

Nỗi đau trong lòng của Giang Thượng Phàm khó có thể tâm sự với ai, trùng hợp lúc này có một người môn sinh cũ ở học đường trước kia, hắn nhịn không được mà lập tức kể ra sự tình từ đầu chí cuối.

Giản Nhan Uyên thở dài, nhẹ giọng nói, “Tha thứ cho ta làm càn, chuyện này vốn là Vương gia không đúng. Ngày đó người tự nguyện che chở trước người Lưu Y, nói là do mình ép buộc hắn, vì sao lúc đó lại làm như vậy? Chẳng phải là vì sợ hắn bị tổn thương hay sao? Tuy rằng Lưu Y hèn nhát thừa nhận là người ép buộc hắn, nhưng hắn quả thật không bị thương, xem như đã đạt thành tâm nguyện của người, tại sao người lại cho rằng hắn phản bội người? Người biết rõ hắn yếu ớt nhát gan, làm sao còn có thể lập ra một kế hoạch như vậy để trả thù hắn?”

Giang Thượng Phàm chờ dẫn nhìn Giản Nhan Uyên, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm nói, “Ta cũng biết là mình rất khốn nạn, nhưng ngày đó cũng không biết vì sao ta lại rút vào sừng trâu, cho đến khi đã tạo thành sai lầm quá lớn thì mới chịu hối hận, nhưng hôm nay cho dù hối hận đến đứt gan đứt ruột thì cũng đã quá muộn.”

Giản Nhan Uyên thấy ánh mắt của Giang Thượng Phàm thấp thoáng có lệ quang liền biết chuyện này nhất định cũng khiến đối phương đau đến cực điểm. Cũng không nhẫn tâm tiếp tục trách móc Giang Thượng Phàm, sau một lúc trầm ngâm thì mới nói, “Mặc kệ như thế nào, Vương gia tốt nhất là mang Lưu Y đi gặp lão tiên sinh đi. Trước kia Lưu Y kính trọng lão tiên sinh nhất, có lẽ thấy hấn hoặc gặp lại nhiều môn sinh cũ thì sẽ bị kích động mà thanh tỉnh trở lại cũng không biết chừng.”

Đúng là một lời bình tĩnh người trong mộng. Giang Thượng Phàm nhớ tới những lời của Ngự y, với trạng thái lúc này của Tô Lưu Y thì chỉ có thể bị ngoại lực kích động mới có khả năng thanh tỉnh, khi thanh tỉnh thì mới có thể cởi bỏ khúc mắc, nếu không sẽ ngộ nghề cả đời, không thể cởi bỏ bất cứ khúc mắc nào.

Bởi vậy Giang Thượng Phàm lập tức nhận lời Giản Nhan Uyên, còn tự mình tiến vị môn sinh của học đường cũ ra tận đại môn.

.....

10. Chương 8

Trong nháy mắt lại trôi qua nửa tháng, ngày đại thọ lần thứ bảy mươi của lão tiên sinh đã đến.

Mới sáng sớm thì Giang Thượng Phàm đã rời giường rửa mặt chải đầu, hôm nay hấn đặc biệt xin miễn lâm triều. Đợi chuẩn bị xong xuôi thì liền đến phòng hạ nhân, quả nhiên thấy Tô Lưu Y cầm cây chổi muốn xuất môn.

“Lưu Y, hôm nay ta dẫn người đi một chỗ, không cần phải quét vườn.” Giang Thượng Phàm ôn nhu nói với Tô Lưu Y, trong lòng biết rõ đối phương sẽ không chịu nghe lời, bởi vậy mạnh mẽ đoạt lấy cây chổi trong tay hấn, cố ép hấn thay một bộ y phục mới, rửa mặt chải đầu một chút rồi dẫn hấn lên mã xa đã chờ sẵn bên ngoài phủ.

Tô Lưu Y vẫn cau mày, hiển nhiên là không thể lý giải rốt cục đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua hấn không tranh cãi với Giang Thượng Phàm, bởi vậy khi ngồi lên mã xa thì hai hàng lông mày của hấn vẫn cau chặt.

“Có nhớ lão tiên sinh dạy chúng ta ở Giang Hà thư viện hay không? Hôm nay là đại thọ lần thứ bảy mươi của người, chúng ta phải đi chúc thọ lão nhân gia.” Giang Thượng Phàm dụ dằng vuốt tóc của Tô Lưu Y, kim lòng không đậu mà nhớ đến quãng thời gian tốt đẹp thời niên thiếu, trong lòng lại dâng lên cảm giác xót xa vô hạn.

Dọc đường đi Giang Thượng Phàm không ngừng nói về những chuyện lý thú thời thiếu niên của hai người, chỉ hy vọng kỳ tích có thể xảy ra, Tô Lưu Y sẽ đột ngột tỉnh táo trở lại, nhưng đối phương vẫn ngơ ngác, đến khi đi đến phủ đệ của Giản Nhan Uyên thì vẻ mặt của Tô Lưu Y cũng chưa có gì biến hóa.

Giang Thượng Phàm thở dài, nắm tay Tô Lưu Y cất bước vào cửa, cảm giác đối phương dường như không quá nguyện ý, cứ cố gắng lui ra sau, hấn phải tiến đến rồi khoác tay lên vai của ái nhân, mỉm cười nói, “Không có việc gì đâu, đừng sợ, có ta ở đây mà.”

Tô Lưu Y rốt cục cũng không còn sức lực bởi vậy đành phải để Giang Thượng Phàm kéo vào. Giản Nhan Uyên đã sớm đích thân ra nghênh đón, sau lưng của hấn cũng có nhiều người đi theo, có vài gương mặt mà Giang Thượng Phàm có một chút ấn tượng, cũng có người căn bản là không hề quen biết.

Giang Thượng Phàm nghe thấy có người khe khẽ xì xầm, hấn cũng không để ý. Miễn lễ mọi người khỏi quỳ lạy, hấn nắm tay Tô Lưu Y đi theo Giản Nhan Uyên đến chính đường.

Một vị lão nhân có tướng mạo thanh tao đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế bằng gỗ lim, Giang Thượng Phàm nhìn một cái liền nhận ra đó là lão tiên sinh đã dạy hấn và Tô Lưu Y hai năm đèn sách ở Giang Hà thư viện.

Giang Thượng Phàm vội vàng dẫn Tô Lưu Y đi ra phía trước, cung kính dập đầu hành lễ, cũng dâng lên một đôi đào mừng thọ bằng vàng nặng chừng một trăm cân.

Lão tiên sinh từ trên ghế đứng dậy, xoa mắt, tựa hồ có một chút không dám tin khi nhìn thấy Giang Thượng Phàm, lẩm bẩm nói, “Đây là tiểu Giang và Lưu Y hay sao? Mau... mau đứng dậy.”

Giang Thượng Phàm từ dưới đất đứng dậy, trong lòng vô cùng cảm khái, ngày đó hắn bị đuổi ra khỏi thư viện, trong lòng tràn đầy thù hận, hận Tô Lưu Y tuyệt tình, hận lão tiên sinh vô tình, nhưng hiện tại toàn bộ hận ý đều chuyển thành vô hạn kính trọng và hối hận.

“Lão tiên sinh, là chúng ta, đệ tử bất hiếu của ngài đến thăm ngài.”

Giang Thượng Phàm chưa nói xong thì đã cảm thấy sóng mũi dâng lên một cổ chua xót, chợt thấy bàn tay của Tô Lưu Y dường như nhẹ nhàng run lên một chút, quay đầu nhìn lại thì liền thấy trên khuôn mặt đờ đẫn của người này lại rơi xuống hai hàng nước mắt.

“Lưu Y...” Giang Thượng Phàm kinh hãi kêu một tiếng, nhưng Tô Lưu Y cũng không có biểu cảm gì khác, có lẽ hắn cũng bị chấn động nhưng chưa đủ sâu, cho nên không kích thích hắn hoàn toàn tỉnh lại.

Lúc này lão tiên sinh chống gậy đi xuống, đi đến trước mặt Tô Lưu Y rồi vươn đôi tay run rẩy vuốt lên mặt của hắn, hai hàng lão lệ cũng chảy ra hốc mắt, nước nở nói, “Lưu Y, hảo hảo tử, người.... tại sao lại đến nông nỗi này?”

Giang Thượng Phàm trong lòng tràn đầy hy vọng lão tiên sinh có thể làm cho Tô Lưu Y tỉnh táo trở lại, nhưng không ngờ lão tiên sinh vừa nói xong câu đó với Tô Lưu Y thì lập tức gậy lên rồi đánh xuống người Giang Thượng Phàm, vừa đánh vừa tức giận quát mắng, “Uổng công ta dạy người đèn sách hơn hai năm, vậy mà một chút lễ nghi hiếu nghĩa mà người cũng không hiểu, người cứ nghĩ là Lưu Y phản bội người, chẳng phải lúc trước là do người tự nguyện nhận tội hay sao?”

Giang Thượng Phàm hổ thẹn cúi đầu, lại một lần nữa quỳ xuống, để mặc cây gậy của lão tiên sinh liên tục giáng xuống người hắn, lúc này các môn sinh trước kia và khách nhân của lễ mừng thọ đều sợ ngây người, Giản Nhan Uyên lập tức xông lên, ôm lấy gậy của lão tiên sinh, luôn miệng kêu khổ, “Lão thiên gia a, vì sao tính tình vẫn nóng nảy như vậy? Chẳng phải đã bảo là hôm nay sẽ không tức giận hay sao? Vương gia, ngài mau đứng lên đi...”

Giản Nhan Uyên không đợi dứt lời thì chợt nghe Giang Thượng Phàm trầm giọng nói, “Giản huynh, buông tay đi, không cần ngăn cản lão tiên sinh, người cứ để cho người đánh ta, đánh càng đau thì trong lòng của ta... sẽ đỡ hơn một chút.”

Trong sảnh đường khe khẽ vang lên tiếng nghị luận, Giản Nhan Uyên cũng không thể không buông tay, chỉ thấy lão tiên sinh lại cầm gậy nện xuống, vừa khóc vừa mắng, “Ngày đó người ra đi, trong lòng là hận cũng được, giận cũng được, mặc kệ như thế nào thì người vô tư xông xáo đến thế giới bên ngoài, còn Lưu Y... người có biết hắn bị giày vò như thế nào hay không?”

Nói đến đây, lão tiên sinh dừng lại thở hổn hển vài hơi rồi mới tiếp tục mắng, “Mỗi ngày hắn đều không có tâm tư để học hành, vào một đêm mưa to gió lớn, hắn để lại một lá thư nói rõ chân tướng sự tình cho ta rồi hạ sơn đi tìm người, kết quả gặp phải trắc trở lại không có lộ phí, thậm chí bị người vu oan giá họa mà ngay cả chân cũng bị đánh gãy, sau đó nghe nói người ở kinh thành, tiểu hài tử này không để ý đến lời khuyên can của ta mà cố ý muốn đi, ta cho hắn lộ phí nhưng hắn lén lút trả lại, dọc đường đi hắn cơ cực đói khát như thế nào, thậm chí ăn xin để mưu sinh, hắn trải qua bao nhiêu năm mới đến được kinh thành, người có biết hay không? Vậy mà người còn đối đãi hắn như vậy...”

Lão tiên sinh càng nói càng giận, Giang Thượng Phàm lại hoàn toàn kinh ngạc đến mức ngây dại Đó đều là những chuyện mà hắn không biết, trước kia từng hỏi Tô Lưu Y vì sao bị gãy chân, người nọ chỉ nói là trượt chân ở sườn núi vì gặp mưa to cho nên bị gãy xương, nhưng không ngờ Tô Lưu Y lại bị vu oan giá họa, càng không ngờ lúc trước người nọ lại không mang theo một xu dính túi mà đi từ Giang Hà thư viện vào đến kinh thành.

Trong lúc nhất thời nỗi ân hận vô vàn dâng lên giống như có hàng vạn con kiến đang cắn nát tâm can của Giang Thượng Phàm, thậm chí trên người bị gậy của lão tiên sinh giáng xuống như mưa mà hắn vẫn cảm

thấy cơn đau thể xác chẳng thấm thía gì so với nỗi đau trong lòng.

Ngay lúc này chợt nghe Tô Lưu Y hét to một tiếng, “Đừng....đừng....” Tiếp theo Tô Lưu Y nhào lên người của Giang Thượng Phàm, thân thể gầy yếu ôm chầm lấy đối phương, trong miệng không ngừng hô to, “Đừng đánh....A Phàm....”

“Lưu Y...” Giang Thượng Phàm quát to một tiếng, không thể ngờ là Tô Lưu Y lại bỗng nhiên hành động như vậy. Lão tiên sinh cao tuổi, tay chân làm sao có thể nói thu là thu, đợi đến khi hấn phục hồi tinh thần thì một gậy đã đập thật mạnh xuống người Tô Lưu Y.

Giang Thượng Phàm quay lại ôm lấy Tô Lưu Y thì liền nhìn thấy trên khuôn mặt thanh tú gầy gò của đối phương đã tràn đầy nước mắt, trong miệng lẩm bẩm, “Đừng đánh A Phàm, A Phàm, ta không đau....ta....ta không nhất gan nữa, lần này đến lượt ta....để ta bảo hộ ngươi....đừng đánh hấn....”

“Lưu Y...” Từng giọt nước mắt nhiều xuống, Giang Thượng Phàm ôm chặt Tô Lưu Y vào lòng, tê tâm liệt phế đứt ruột đứt gan cũng không thể hình dung tâm tình của hấn vào lúc này. Tô Lưu Y hấn là vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, toàn bộ đều là bản năng, nhưng càng như thế càng khiến người ta thêm đau lòng.

Sự phản bội mười năm trước rốt cục đã làm cho người yếu đuối nhất gan này phải gánh trên lưng bao nhiêu ách này và mặc cảm tội lỗi mới có thể làm cho hấn liều lĩnh nhào đến đỡ đòn cho Giang Thượng Phàm?

Giang Thượng Phàm đau lòng khôn kể, chỉ cảm thấy nếu lúc này có thể lấy cái chết của mình để đổi lấy hạnh phúc về sau cho Tô Lưu Y thì hấn cũng cam tâm tình nguyện. Hấn ôm chặt ái nhân vào lòng, lão tiên sinh cũng ngồi xồm xuống rồi ôm lấy người đệ tử đáng thương này, một lớn một nhỏ ở trước mặt mọi người mà không ngừng khóc lóc.

Giản Nhan Uyên cùng các môn sinh khác đều luống cuống tay chân, muốn khuyên bảo nhưng không biết khuyên như thế nào. Bỗng nhiên có một người từ trong đám đông đi đến trước mặt Giang Thượng Phàm rồi thi lễ, “Vương gia, tha thứ cho hạ quan nói thẳng, người muốn để vị công tử này khôi phục như trước thì hiện tại chính là thời cơ tốt nhất, mau để cho lão tiên sinh tiếp tục đánh người, ta và Giản đại nhân sẽ lôi kéo vị công tử này, kích động càng mạnh thì hấn càng có nhiều khả năng thanh tỉnh hơn.”

Giang Thượng Phàm ngẩng đầu thì nhìn thấy người trước mặt là một Ngự y của Thái y viện, có lẽ là có giao hảo với Giản Nhan Uyên nên mới đến đây. Hiện tại hấn cũng không bận tâm điều này, vội vàng lau khô mắt rồi liên tục gật đầu, “Hảo hảo hảo, vậy....làm phiền Giản huynh cũng lại đây, thân thể của Lưu Y yếu đuối, các người đừng dùng sức quá mạnh, đừng làm đau hấn.”

Giản Nhan Uyên và Ngự y gật đầu đáp ứng, bước sang giữ lấy Tô Lưu Y, bên kia lão tiên sinh cũng hiểu chuyện, nhưng mà đã qua cơn thịnh nộ thì lại không thể giáng gậy xuống, khiến Giang Thượng Phàm nôn nóng đến mức hận không thể giựt lấy cây gậy rồi hung hăng tự đập lên người của mình.

“Giả vờ là được rồi, quan trọng là Vương gia phải lên tiếng hô đau, né trái né phải, làm ra bộ dáng vô cùng chật vật đau đớn.” Ngự y thấy lão tiên sinh do dự nên vội vàng hô to.

Giản Nhan Uyên cùng một đám môn sinh trên trán toát đầy mồ hôi, nghĩ rằng chuyện này thật giống như đang xem hí kịch a, trong khi Giang Thượng Phàm lại mặc kệ tất cả, gậy của lão tiên sinh vừa chạm đến thân mình thì hấn liền thống khổ kêu la, chỉ nhìn thấy bộ dáng ôm đầu ôm mình như một con đại hùng, nói thế nào cũng không ai nghĩ rằng người này chính là đỉnh đỉnh đại danh chiến tướng bách thắng.

Quả nhiên Ngự Y liền cảm thấy Tô Lưu Y vùng vẫy, hấn kiệt lực kêu to muốn xông lên phía trước. Ngự y và Giản Nhan Uyên đều là văn nhân, thế nhưng không bắt được hấn, cũng may có thêm một võ tướng tiến đến, cố sức kiềm chế. Hai người lau đi mồ hôi lạnh trên đầu, nghĩ rằng Tô Lưu Y còn sức thể này mà yếu đuối cái gì? Còn bảo chúng ta nhẹ nhàng một chút? Chắc chắn, quả nhiên khi con người kích động thì tiềm lực quả là vô hạn a, hai người chúng ta thế mà giữ không được một người ốm như cây gậy trúc.

Bên kia Giang Thượng Phàm dốc sức hô đau, bỗng nhiên chợt nghe Tô Lưu Y cất lên một tiếng hét tê tâm liệt phế rồi tiếp sau đó lại trở nên lặng yên. Hấn quay đầu lại thì liền nhìn thấy ái nhân đã rũ rượi ngã vào lòng của vị võ tướng kia, có lẽ là do khó thở mà bị hôn mê.

Giang Thượng Phàm vội vàng tiến lên rồi ôm lấy Tô Lưu Y, lại nghe vị Ngự y vui vẻ nói, “Được rồi, nếu lần này tỉnh lại mà vẫn không được thì e rằng cả đời cũng không còn hy vọng.” Nói xong liền phái người an

bài một gian phòng để Tô Lưu Y nghỉ ngơi, chờ hần tự mình tỉnh lại.

Lúc đó rời khỏi bữa tiệc vẫn còn sớm, bởi vậy lão tiên sinh cùng phu phụ Giản Nhan Uyên và Ngự y đều ở bên trong phòng cùng Giang Thượng Phàm chờ Tô Lưu Y thanh tỉnh.

Trong lúc đó Giang Thượng Phàm cẩn thận hỏi thăm chuyện Tô Lưu Y bị đánh gãy chân thì mới biết khi Tô Lưu Y đi làm công trong một gia đình phú hộ, phú hộ kia có hai nhi tử lớn lút trộm bảo bối gia truyền, lỡ tay làm vỡ, vừa lúc đó Tô Lưu Y đi ngang qua, bọn họ lập tức đem mọi chuyện đổ lên đầu của hắn, tên phú hộ kia nổi cơn tam bành, trong khi Tô Lưu Y cũng không có bạc để bồi thường, lập tức phái người đánh gãy một chân của Tô Lưu Y rồi đuổi ra đường.

Giang Thường Phàm siết chặt nắm đấm, khớp xương vang lên tiếng răng rắc, trong lòng của hắn hận cực điểm, âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải cho cái tên phú hộ cùng hai thằng nhi tử kia trả giá nặng nề, báo đại thù cho Lưu Y, như vậy mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng của mình.

Đang suy nghĩ thì chợt nghe trên giường vang lên một tiếng rên rỉ, tiếp theo Ngự y vui mừng hô to, “A, tỉnh rồi tỉnh rồi, Tô công tử, hiện tại người cảm thấy thế nào?”

Lúc này ánh mắt của Tô Lưu Y đã thanh tỉnh, kinh ngạc nhìn lão tiên sinh cùng phu phụ Giản Nhan Uyên rồi lẩm bẩm nói, “Lão tiên sinh? Thật sự là tiên sinh hay sao? Ta...ta không phải đang nằm mơ chứ? Còn...vị này...chẳng lẽ là Giản huynh?” Vừa nói thì định đứng lên để đập đầu lay lão tiên sinh.

Lão tiên sinh vội vàng đỡ lấy hắn, lão lệ tung hoành, “Tạ ơn lão thiên gia, Lưu Y cuối cùng cũng tỉnh lại, bằng không vì sư có chết cũng không nhắm mắt. Vì sư cả đời quang minh lỗi lạc, không thẹn đối với thế nhân, vậy mà nhất thời nóng nảy hồ đồ đã làm cho vận mệnh của người và tiểu Giang gặp nhiều ngang trái, vì sư có thẹn với các người a...”

Tô Lưu Y vội vàng nói, “Không liên quan đến tiên sinh, là chúng ta không đúng, tiên sinh đối với chúng ta đã quá khoan hồng độ lượng...” Chưa dứt lời thì ngữ thanh cũng đã trở nên nghẹn ngào.

Giản Nhan Uyên tiến lên, vừa cười vừa nói, “Đừng nhắc đến chuyện xưa, nay kết cục đã an bài tốt đẹp, tiên sinh, đã gần đến buổi trưa, chúng ta cũng nên đến sảnh đường, dù sao cũng sắp khai tiệc rồi.”

Tô Lưu Y mờ mịt không biết chuyện gì đang xảy ra, Giản Nhan Uyên liền giản lược nói cho hắn biết, lúc này hắn mới nhìn đến Giang Thượng Phàm, trong lúc nhất thời dưới đáy mắt hiện lên kinh ngạc và đau lòng, vừa phần hận vừa không nỡ rời xa, vô cùng phức tạp, cũng không thể nói rõ là có bao nhiêu tư vị đang di chuyển trong đôi mắt như làn thu thủy kia, nhưng đến cuối cùng hết thấy cảm xúc đều bị che giấu.

Tô Lưu Y xuống giường, bình tĩnh đáp lễ Giang Thượng Phàm rồi nhẹ giọng nói, “Đa tạ Vương gia.”

“Lưu Y...”

Một câu Vương gia khiến Giang Thượng Phàm lập tức nhói đau, định tiến lên nói cái gì thì lại bị Giản Nhan Uyên nháy mắt, nghe hắn cười nói, “Có chuyện gì thì để nói sau, hiện tại mau vào trong sảnh đường, mọi người cùng nhau mừng thọ cho lão tiên sinh.”

Trong lòng của Giang Thượng Phàm dù có thiên ngôn vạn ngữ thì lúc này cũng phải áp chế, đi theo Giản Nhan Uyên vào sảnh đường, cùng mọi người mừng thọ cho lão tiên sinh, bắt đầu khai tiệc. Trong lúc đó đương nhiên có rất nhiều người tiến đến bắt chuyện, Giang Thượng Phàm bất đắc dĩ, đành phải đáp lại cho có lệ, nhưng mà ánh mắt lại không hề rời Tô Lưu Y dù chỉ nửa khắc.

Thế nhưng sau khi Tô Lưu Y thanh tỉnh thì lại hững hờ đối với hắn, chỉ nói chuyện với lão tiên sinh cùng Giản Nhan Uyên và các môn sinh học cùng trường trước kia mà không thèm liếc mắt nhìn Giang Thượng Phàm.

Thật vất vả mới chịu đựng được đến khi yến tiệc chấm dứt, mọi người đều lần lượt cáo từ, Giang Thượng Phàm khẩn cấp đi theo lão tiên sinh đang nói chuyện với Tô Lưu Y, cung kính nói, “Lão tiên sinh, sắc trời đã muộn, ta và Lưu Y cũng phải trở về, ngày khác rảnh rồi ta nhất định cùng hắn đến thăm lão nhân gia ngài.”

Lão tiên sinh nhìn sắc trời, nói một cách nghi hoặc, “Vẫn chưa đến giờ mùi, sắc trời vẫn chưa muộn mà? Để Lưu Y cùng ta trò chuyện trong chốc lát.”

Giang Thượng Phàm nghĩ thầm, đừng a, lão tiên sinh ngài đã chiếm lấy Lưu Y cả buổi, ta còn có rất nhiều chuyện phải nói với Lưu Y a, ngài cũng phải cho chúng ta một chút thời gian ở bên nhau chứ.

Vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe Tô Lưu Y nói, “Lão tiên sinh, về sau ta sẽ ở nơi này, mỗi ngày cùng ngài trò chuyện, nay Vương gia nếu muốn đi thì ta sẽ cùng Giản huynh tiễn hẩn một đoạn.”

Giang Thượng Phàm mới đầu còn cao hứng, nhưng càng nghe càng thấy không thích hợp, vội vàng nói, “Đợi đã, cái gì...cái gì mà ở tại nơi này của Giản huynh? Lưu Y, Giản huynh cũng bề bộn nhiều việc, huống chi chỉ là tiểu quan, người ở nơi này cũng làm cho nhà người ta thêm gánh nặng a, chúng ta tốt nhất nên về Vương phủ trước rồi nói sau...”

Giản Nhan Uyên cúi đầu, trong lòng tự biện bạch: ta tuy là tiểu quan tứ phẩm nhưng nuôi thêm Lưu Y vẫn dư sức mà. Chẳng qua không dám nói ra, lúc này hẩn chỉ tưởng là Tô Lưu Y nói đùa bởi vậy thuận miệng đáp ứng, nhưng không ngờ đối phương lại nghiêm túc đối với chuyện này.

“Không...không phải, Lưu Y, ta biết người giận ta, ta biết ta không tốt, nhưng...nhưng người cho ta thêm một cơ hội nữa có được hay không?”

Giang Thượng Phàm thấy vẻ mặt của Tô Lưu Y vô cùng lãnh đạm, hiển nhiên cũng không phải đang nói đùa khiến hẩn không khỏi sốt ruột. Tiến đến từng bước rồi kéo tay của Tô Lưu Y ra ngoài.

Giản Nhan Uyên thấy Tô Lưu Y vẫn chưa phản kháng mà chỉ đi theo Giang Thượng Phàm ra cửa, không khỏi thở phào nhẹ nhõm mà lập tức đuổi theo.

Bước chân vội vàng đến đại môn thì lại thấy Tô Lưu Y bỗng nhiên rút tay ra, thản nhiên nói với Giang Thượng Phàm, “Vương gia, đừng bước ở đây là được rồi, đa tạ Vương gia đã chiếu cố ta mấy ngày ở trong Vương phủ.”

“Lưu Y...” Giang Thượng Phàm vội vàng nắm lại tay của Tô Lưu Y, nói một cách lo lắng, “Lưu Y, ta biết chuyện lần trước là ta quá đáng, là ta không đúng, ta nợ người, nhưng mà...nhưng mà người hãy cho ta một cơ hội để bù đắp...”

Hẩn chưa dứt lời thì đã thấy Tô Lưu Y nhìn hẩn thật sâu, sau đó chậm rãi rút tay ra khỏi tay của Giang Thượng Phàm, cất lên từng chữ một, “Vương gia, ta đã phản bội người, người cũng đã trả thù ta, từ nay về sau chúng ta...không còn ai nợ ai, không còn bất cứ quan hệ gì. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão. Nay...tay của ta rút ra, chúng ta...hãy quên đi lời thề năm đó.” (chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão=nắm chặt tay nhau, sống đến bạc đầu)

Tô Lưu Y nói xong rồi lập tức xoay người khập khiễng đi vào trong. Giang Thượng Phàm đứng sau lưng Tô Lưu Y, một tay còn chơi vơi giữa không trung, hẩn muốn nói nhưng lại không nói được điều gì, chỉ có thể bất lực nhìn người hẩn yêu càng lúc càng rời xa hẩn.

“Đi về trước đi, ngày sau lại nghĩ cách.” Giản Nhan Uyên tiến đến rồi nhẹ giọng khuyên nhủ, “Người yên tâm, ta nhất định sẽ thay người nói nhiều lời ngon ngọt ở trước mặt lão sư và Lưu Y, tạm thời nhẫn nhịn một thời gian vì một hạnh phúc lâu dài, người đừng thấy Lưu Y nói lời tuyệt tình, nếu hiện tại người đi nhìn hẩn thì nhất định trong mắt của hẩn cũng đang rung lệ.”

Giang Thượng Phàm kinh ngạc nhìn thân ảnh của Tô Lưu Y rớt cục biến mất trong sảnh đường, thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài, chấp tay nói với Giản Nhan Uyên, “Vây hết thấy đành nhờ Giản huynh, ta...ngày mai ta lại đến thăm lão sư và Lưu Y.” Nói xong hẩn liền ủ rũ ly khai.

Tô Lưu Y ở lại Giản phủ thì Vương phủ có thể xem như một nồi nước sôi.

Chẳng những tính tình của Giang Thượng Phàm trở nên nóng nảy thất thường mà ngay cả đám hạ nhân hằng ngày vẫn đồng cảm và cẩn thận chăm sóc Tô Lưu Y cũng đều sốt ruột. Sợ hẩn ở nhà người ta lại bị bệnh ngớ ngẩn, bị đối đãi tàn nhẫn. Lại sợ hẩn ăn nhờ ở đậu, da mặt thì mỏng cho nên ăn uống không đủ no. Lại sợ hẩn đi đứng bất tiện, ra ngoài không có người đi theo sẽ bị người khác khi dễ.

Bởi vậy ngoại trừ đám nha hoàn bên cạnh Giang Thượng Phàm thì những người khác khi rảnh rỗi cũng góp lời với Vương gia, khuyên khích hẩn đi đón Tô Lưu Y trở về. Cho nên Giang Thượng Phàm có thể viện cớ

chính đáng, mỗi ngày đều chạy đến Giản phủ vài lần, nhưng Tô Lưu Y không chịu trở về, hẳn cũng bất đắc dĩ không biết phải làm sao.

Cứ như thế qua hơn nửa tháng, thời tiết sắp sửa lập thu. Một ngày nọ, Giản Nhan Uyên trở về phủ vào giờ ngọ, thường ngày hẳn ở trong nha môn, đến chính ngọ cũng không trở về dùng bữa, bởi vậy Giản phu nhân cùng Tô Lưu Y và lão tiên sinh đều rất kinh ngạc.

Giản Nhan Uyên trở về cũng là có nguyên nhân, hẳn gọi Tô Lưu Y vào hậu viện, mở đầu câu chuyện bằng lời nói khẩn thiết, “Lưu Y a, mấy ngày nay người đã suy nghĩ kỹ hay chưa, người....thật sự muốn chặt đứt quan hệ với Vương gia hay sao?”

Tô Lưu Y nghi hoặc hỏi, “Tại sao Giản huynh lại nói như thế? Ta và hẳn đã sớm giải quyết ân oán, không còn lưu luyến.”

Giản Nhan Uyên lau mồ hôi lạnh trên đầu rồi ngáp ngừng nói, “Không lừa gạt người, Lưu Y, đã nhiều ngày qua ta rất cục hiểu rõ cái gì là thế lực của Vương phủ, tên thuộc hạ theo Vương gia vào triều mỗi ngày đều chặn đường ta, hẳn truyền lời của đám nha hoàn nữ hầu ở trong phủ, tất cả mọi người đều lo lắng, người nào cũng muốn hỏi thăm ta, chỉ ứng phó với bọn họ thôi mà ta đã phải lục hết ruột gan ra để trả lời.”

Tô Lưu Y nhướn mày, ngoài miệng tuy không nói gì nhưng trong lòng đã có một chút cảm động, tuy rằng hẳn rất giận việc Giang Thượng Phàm lừa gạt hẳn, nhưng đám hạ nhân đều là những người hòa nhã dễ gần, phóng khoáng hào hiệp, lại quan tâm chăm sóc mình như thế, thật sự là hiếm thấy.

Giản Nhan Uyên dò xét sắc mặt của hẳn, thấy hẳn không tức giận, vì vậy liền thở phào nhẹ nhõm rồi tiếp tục nói, “Hôm nay bãi triều, ta còn chưa đến nha môn thì vài vị Vương gia đều gọi ta ra, lần lượt từng người biện hộ, Lưu Y, thể diện của người thật sự còn to hơn cả trời.”

Tô Lưu Y cười lạnh một tiếng, “Đó không phải là thể diện của ta, rõ ràng là của Giang Thượng Phàm, không hề liên quan đến ta. Ngày đó ta bị lừa gạt, người đứng bên cạnh chế giễu chính là bọn họ.”

Giản Nhan Uyên gật đầu, suy nghĩ một chút thì cẩn thận mở miệng nói, “Nhưng mà.....hôm nay Thái tử có nói một chuyện rất nghiêm túc với ta.”

“Chuyện gì?” Tô Lưu Y bị Giản Nhan Uyên gọi lên hiếu kỳ, lại nghe hẳn nói một cách trịnh trọng, không biết tại sao mà trong lòng liền cảm thấy có một chút lo lắng.

“Thái tử nói năm đó Vương gia ở trên chiến trường từng bị trúng độc.” Giản Nhan Uyên nhớ đến ngữ khí lúc ấy của Thái tử, trực giác không giống như đang nói dối, bởi vậy khẩu khí cũng trở nên trịnh trọng.

“Trúng độc?” Tô Lưu Y lập tức đứng lên, tuy rằng ngay sau đó hẳn phát hiện mình đã thất thố, lại ngồi xuống để che giấu nhưng không có cách nào xoa tan vẻ lo âu trên mặt.

“Đúng vậy.” Giản Nhan Uyên gật đầu, “Thái tử nói lúc ấy mặc dù có Ngự y giúp hẳn lấy máu khu độc, nhưng bởi vì hẳn đã bị hôn mê, không có cách nào vận công bức ra độc tố, cho nên nhất định còn dư độc trong máu, độc tố kia vô cùng bá đạo, nay thân thể của Vương gia cường tráng lại có võ công thâm hậu, hiện tại lại đang ở độ tuổi có sức khỏe dồi dào nên độc tố bị ngăn chặn, nếu sau này Vương gia bị mắc phải bệnh cấp tính hoặc tuổi già sức yếu thì độc tố tiềm ẩn sẽ lập tức bộc phát, đến lúc đó e rằng có tiên đơn cũng cứu không được.”

Tô Lưu Y không nói gì mà chỉ nắm chặt góc y mê, thần thái cũng trở nên trầm trọng.

Giản Nhan Uyên thở dài, “Ta cũng nghi ngờ có phải Thái tử lừa gạt ta hay không, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hẳn, huống chi hẳn lại là Thái tử, không đến mức muốn thành toàn các người mà phải nói dối. Ai, Thái tử bảo rằng, để người hảo hảo suy nghĩ một chút, nếu thật sự đoạn tuyệt với Vương gia thì hẳn đương nhiên sẽ không còn gì để nói. Nhưng nếu trong lòng của người còn yêu Vương gia, chỉ là tức giận cho nên không để ý đến hẳn thì người hãy suy nghĩ kỹ một chút, hai người các người không quý trọng những gì đang có thì còn bao nhiêu thời gian để lãng phí nữa, nói không chừng chỉ cần một lần lâm bệnh...”

“Đừng nói nữa.” Tô Lưu Y bỗng nhiên lớn tiếng cắt ngang lời của Giản Nhan Uyên, hẳn đứng lên rồi cau mày nói, “Hắn.....hắn có võ công cao cường, người như vậy thì làm sao có thể sinh bệnh? Không sao, nhất

định sẽ không sao.” Dứt lời thì liền vội vàng rời đi, Giản Nhan Uyên ở phía sau dõi mắt theo, nhưng lại thấy Tô Lưu Y không phải đi bình thường mà giống như đang lẩn trốn.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, trăng khuyết như lưỡi liềm, ánh trăng âm u lạnh lẽo xuyên thấu qua ô cửa sổ, mông lung chiếu xuống vách tường.

Đã đến canh ba mà Tô Lưu Y vẫn trần trọc trên giường, làm cách nào cũng ngủ không được. Trong đầu lớn vồn câu nói của của Thái tử, “Hai người các ngươi không quý trọng những gì đang có thì còn bao nhiêu thời gian để lãng phí nữa?” giống như có vài cây chùy đang giáng xuống lòng hấn.

Cố gắng không nghĩ đến nhưng lại không thể khống chế chính mình, càng nghĩ lại càng sợ, càng sợ lại càng hoảng, chỉ hận không thể lập tức trở về Vương phủ, muốn tận mắt nhìn thấy Giang Thượng Phàm khỏe mạnh thì mới an tâm.

Nhưng trong lòng lại trở nên oán hận, thầm nghĩ: Giang Thượng Phàm thật sự là cái tên đầu gối, đã có lòng thì tại sao mỗi ngày chỉ biết chạy đến nơi này mà không chịu mở miệng nói chuyện trên trời dưới đất, nếu có thể tìm được một cái thang để mình bước xuống thì mình đương nhiên sẽ theo hấn hồi phủ, cũng không cần phải ở nơi này lo lắng vô ích như vậy.

Vì lo lắng nên hấn mất ngủ cả đêm. Ngày hôm sau ngồi dậy rửa mặt chải đầu xong rồi đi vào phòng của lão tiên sinh thì đã thấy Giang Thượng Phàm và Giản Nhan Uyên đã ở nơi đó.

Vừa thấy hấn đến thì Giản Nhan Uyên liền chào đón, vừa cười vừa nói, “Lưu Y, người đến rất đúng lúc, Vương gia vừa mới nói muốn đón tiên sinh vào Vương phủ để an hưởng tuổi già, người cảm thấy thế nào?”

Lúc này Tô Lưu Y đã sớm vứt bỏ mọi cái giận, trong lòng chỉ còn lại lo lắng, bởi vậy làm sao mà không đồng ý. Chỉ hận đến lúc này Giang Thượng Phàm mới chịu cân nhắc, suy nghĩ nhiều ngày như vậy mới định ra được chủ ý này.

Trong khi Giang Thượng Phàm làm sao biết ái nhân đã thay đổi tâm tính, hấn đang lo lắng Tô Lưu Y sẽ không đồng ý, bởi vậy gương đôi mắt trông mong mà nhìn đối phương, đôi tay cũng khẩn trương mà xoa xoa, chỉ sợ một chữ không của Lưu Y sẽ lật đổ mọi tính toán của mình.

Tô Lưu Y thấy ánh mắt của Giang Thượng Phàm như của một con đại cầu, trong lòng liền mềm nhũn, lại cảm thấy thương xót, rốt cục thở dài rồi dời mắt, thần nhiên nói, “Chủ ý này đã bao nhiêu ngày mới nghĩ ra được? Ta đoán chắc chắn không phải người nghĩ ra mà do Giang Vĩnh hiến kế, đúng không?”

Giang Thượng Phàm sửng sốt, tuyệt đối không ngờ Tô Lưu Y lại dùng giọng điệu ôn hòa như thế để nói với mình, hơn nữa nghe theo ý tứ của đối phương thì hình như là đồng ý. Hấn lập tức mừng rỡ rồi liền tục gật đầu, “Lưu Y, người thật sự là thông minh, mấy ngày nay lòng ta loạn như ma, làm sao còn có thể nghĩ ra được chủ ý gì nữa, đây là sáng sớm Giang Vĩnh chạy đến nói với ta...”

Hấn nói đến đây thì đột nhiên cảm mồm, chỉ sợ Tô Lưu Y bắt bẻ lời nói của mình, đến lúc đó bảo rằng mình không thật lòng muốn đón tiên sinh hồi phủ thì nguy mất. Cũng không ngờ Tô Lưu Y lại nhìn về phía lão tiên sinh, cung kính nói, “Không biết ý của lão sư thế nào? Có bằng lòng đến Vương phủ cư ngụ một thời gian hay không?”

Lão tiên sinh nhìn hấn một cái, lại nhìn Giang Thượng Phàm, rồi gật đầu cười nói, “Có gì mà không muốn, đời này của lão phu có thể ở trong Vương phủ vài ngày thì xem như không uống phí.”

Giang Thượng Phàm không ngờ sự tình lại thuận lợi như thế, hấn mừng rỡ như điên, cơ hồ cả người đều choáng váng. Giản Nhan Uyên cũng vô cùng cao hứng, cùng thê tử giúp lão tiên sinh và Tô Lưu Y thu dọn vài thứ, sau đó tự mình đưa bọn họ đến Vương phủ.

Bọn hạ nhân trong Vương phủ nghe nói Tô Lưu Y đã trở lại, ai cũng vui mừng háo hức, ngay cả đám nhà đầu trong trù phòng đang nhóm lửa cũng vội vàng chạy ra, cả đám cúi đầu chào hỏi thăm, có người đa sầu đa cảm đến mức rơi lệ, một mực khẳng định Tô Lưu Y đã gây đi rất nhiều. Sợ tới mức Giản Nhan Uyên ngay cả ngọc thiện cũng chưa kịp ăn mà vội vàng bỏ chạy ra ngoài, trong lòng uất ức nói: Gây cái gì mà gây, hấn ở trong phủ của ta ăn ngon mặc đẹp như thế, làm sao mà gây cơ chứ?

Tô Lưu Y thấy mọi người đều nhiệt tình nên trong lòng rất cảm động. Hắn vẫn chưa biết Giang Thượng Phàm ngày đó cũng không thú Vân Anh công chúa, chỉ nghĩ là Giang Thượng Phàm hạ nhục mình xong thì liền cùng công chúa báỉ đường thành thân. Bởi vậy khi thấy mọi người đều ra ngoài nghênh đón, duy nhất không thấy bóng dáng của công chúa, bất giác trong lòng có một chút chua xót, thầm nghĩ ta uất ức một chút cũng không sao, chẳng qua tiên sinh đức cao vọng trọng, vậy mà còn phải đi báỉ kiến nàng, làm sao có thể cam tâm cơ chứ?

Nhưng dù sao đối phương cũng là công chúa của nước người ta, hôn lễ kia giống như kết giao liên minh. Bởi vậy chỉ đành nhẫn nhịn mà thấp giọng nói với Giang Thượng Phàm, “Trước tiên người khoan dọn tiệc, mặc kệ như thế nào thì trước tiên cũng nên dẫn ta và lão sư đi báỉ kiến công chúa, nếu không sẽ làm cho người ta nghĩ là chúng ta không biết lễ nghĩa.”

“Công chúa? Công chúa nào?” Giang Thượng Phàm mờ mịt, hắn chưa từng đặt hình ảnh của Vân Anh công chúa ở trong đầu.

Tô Lưu Y nhướng mày, quay đầu nói, “Còn công chúa nào nữa, a, có lẽ hiện tại phải xưng nàng là Vương phi, tân nương tử xinh đẹp như tiên ngày đó, ta vẫn còn nhớ rất rõ.”

Lúc này Giang Thượng Phàm mới biết Tô Lưu Y nói đến ai, không khỏi sợ hãi mà biện bạch, “Lưu Y, người...chẳng lẽ người không biết hay sao? Vân Anh công chúa, chẳng qua...chẳng qua chỉ là ta mời đến trợ diễn mà thôi...trên thực tế, ta...ta chưa từng thú nàng, chuyện này ngoại trừ bọn hạ nhân trong phủ cùng vài vị Vương gia thì không có người nào biết.”

Thân mình của Tô Lưu Y lung lay một chút, trong lòng cũng không biết là kinh ngạc hay là vui mừng, chỉ cảm thấy chuyện này quá mức kích động. Đôi mắt tròn to, không dám nhìn Giang Thượng Phàm.

Giang Thượng Phàm sợ tới mức vội vàng đỡ lấy hắn, thấp giọng nhận tội, “Lưu Y, ta biết chuyện trước kia là ta rất khốn nạn, chúng ta vào phòng, không có ngoại nhân, mặc kệ người muốn đánh muốn mắng như thế nào cũng được, chẳng qua nơi này đông người, người cũng phải cho ta một chút thể diện.”

Thân mình của Tô Lưu Y hơi run rẩy, bị Giang Thượng Phàm dẫn vào sảnh đường, đến lúc này vẫn chưa thể hoàn hồn. Chợt thấy Tinh Nguyệt và Phương Thảo bưng khay trà và điếm tâm tiến vào, nói một cách cao hứng, “Thật là tốt quá, si ngọc ngổ ngẩn đi ra ngoài, nay lại khỏe mạnh thanh tỉnh quay trở về. Tối nay nhất định phải đốt pháo chúc mừng.”

Tô Lưu Y mỉm cười, đứng lên nói với các nàng, “Đa tạ.”

Một chút sau Bạng Uyển tiến vào, nói với Giang Thượng Phàm, “Bẩm chủ tử, phòng của lão tiên sinh và Lưu Y đều đã thu dọn ổn thỏa, ở ngay tại Tùng Đào Uyển, cách chỗ của chủ tử rất gần, thuận tiện để chiếu cố.”

Giang Thượng Phàm kỳ thật hận không thể để Tô Lưu Y ở cùng phòng với mình, chẳng qua ái nhân vừa mới trở về, đối với hắn mà nói đã là chuyện kinh hỉ ngoài ý muốn, ý nghĩ được một tác lại muốn tiến thêm một bước chỉ dám đặt ở trong lòng, không hề dám nói ra thành lời, chỉ sợ chọc giận Lưu Y phẩy tay bỏ đi thì nguy, lúc này hắn chẳng dám cưỡng ép đối phương.

Bởi vậy đành chấp thuận, sau đó ân cần dẫn Tô Lưu Y cùng lão tiên sinh đến Tùng Đào Uyển, kỳ thật Tô Lưu Y biết nơi đó là ở đâu, chỗ này kề sát bên biệt viện của Giang Thượng Phàm, vốn là phòng ở dành cho bằng hữu vô cùng thân thiết.

Sau khi xem xong chỗ ở thì liền dự tiệc chúc mừng, một ngày vô cùng náo nhiệt, dù sao lão tiên sinh cũng đã cao tuổi, không tránh được mệt nhọc, tuy rằng rất cao hứng nhưng chưa đến giờ Tuất đã phải đi nghỉ ngơi.

Đến khi thấy lão tiên sinh đã ngủ thì Giang Thượng Phàm liền nói với Tô Lưu Y, “Tiên sinh đang ngủ, người cũng mệt mỏi cả ngày, sớm đi nghỉ ngơi đi. Ta...không quấy rầy nữa.”

Tuy nói như vậy nhưng cũng rất luyến tiếc, lè mè trong chốc lát, rốt cục thở dài rồi xoay người bước ra cửa.

Cũng không ngờ là Tô Lưu Y lại tiễn hắn ra vườn, làm cho Giang Thượng Phàm thập phần kích động và kinh ngạc, muốn đem tình ý tràn đầy trong lòng nói ra nhưng lại sợ mình quá lỗ mãng, bởi vậy chỉ dặn dò

Tô Lưu Y vài câu, bảo ban đêm phải đắp thêm chăn để tránh phong hàn, có chuyện gì thì kêu bọn nha hoàn một tiếng, lưu luyến bịn rịn không muốn rời đi.

Tô Lưu Y đứng trong vườn nhìn đèn ***g dần dần đi xa, nhớ đến Giản Nhan Uyên thuật lại lời nói của Thái tử, trong lòng vừa sợ hãi vừa xót xa, rốt cục đi vài bước, nhìn thấy đèn ***g kia cuối cùng cũng biến mất ở một ngã rẽ thì hắn mới chậm rãi quay trở về, vừa đi vừa oán giận Giang Thượng Phàm: Tại sao dạo này người cứ rụt rè như thế? Người không chịu chủ động, chẳng lẽ còn bắt ta da mặt dày bám theo người hay sao?

Giang Thượng Phàm trở lại phòng, cũng rất nghi hoặc, không biết vì sao Lưu Y lại đối xử với mình tốt như vậy, suy đi nghĩ lại đến nửa đêm cũng không có đáp án.

Sáng hôm sau, vừa bãi triều, đang định hồi phủ thì lại bị vài Vương gia và bằng hữu giữ chặt, chỉ nghe bọn họ đều cười nói, “Chúng ta đều đã nghe vị quan tứ phẩm kia nói. Như thế nào? Cũng nhờ chúng ta xuất mã a! Rốt cục có thể đón Tô Lưu Y trở về.”

Giang Thượng Phàm cười nói, “Hóa ra là các người, kỳ lạ, ta không biết các người dùng cách gì? Lúc này là Lưu Y đồng ý trở về mà không phải do người khác ép buộc. Hơn nữa....ta cảm thấy hình như hắn không còn hận ta như trước, thật sự là kỳ lạ.”

Long Tích cười ha ha, “Còn phải hỏi nữa? Nhất định là hắn đã suy nghĩ lại, biết rõ sau này còn phải dựa vào người mà sống, huống chi người đối với hắn cũng không tệ, tục ngữ nói, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt đấy thôi.”

Giang Thượng Phàm lắc đầu nói, “Không đúng, các người không hiểu Lưu Y, tuy rằng hắn nhát gan lại yếu đuối nhưng tính cách của hắn rất cao ngạo, lúc trước ở trong phủ sở dĩ ta nói gì nghe nấy là vì hắn cảm thấy hổ thẹn đối với ta, nay hắn đã nói chúng ta hai người không còn ai nợ ai, nếu không có cái gì vô cùng đặc biệt thì hắn làm sao dễ dàng quay về như vậy.”

Vừa dứt lời thì chợt nghe Thái tử luôn luôn trầm ổn cười ha ha một tiếng, “Nếu đã như thế thì người cứ thừa dịp nhiệt tình đi. Bận tâm quá nhiều để làm gì? Người thật sự nghĩ là dọa bọn họ bức bách Giản Nhan Uyên nên mới có tác dụng hay sao? Nói thật cho người biết, nếu không có diệu kế của bổn cung thì cho dù có mười vị Vương gia bức bách cũng vô dụng.”

Giang Thượng Phàm và những người khác đều hỏi Thái tử rốt cục đã dùng kế sách gì, ngày hôm qua mấy vị Vương gia đều biết Thái tử gọi Giản Nhan Uyên ra ngoài nói chuyện một mình. Nhưng mà Thái tử cố ý không nói, chỉ bảo Giang Thượng Phàm hảo hảo quý trọng Tô Lưu Y, ngày sau mỹ mãn nắm tay đến đầu bạc là tốt rồi.

Truy vấn nửa buổi cũng không có kết quả. Giang Thượng Phàm mang theo một bụng nghi vấn hồi phủ, lúc này đã là chính Ngọ, đi vào Tùng Đào Uyển thì thấy lão tiên sinh đang dựa vào xích đu, tiêu dao phe phẩy cây quạt, vừa thấy hắn đến thì liền mỉm cười, “Lưu Y đang đi dạo trong hoa viên, ta không muốn nhúc nhích nên ở đây uống trà.”

Giang Thượng Phàm nói chuyện với tiên sinh vài câu nhưng tâm tư thì đã sớm bay vào hoa viên. Sau đó lập tức rời khỏi Tùng Đào Uyển rồi chạy thẳng ra ngoài hoa viên.

.....

11. Chương 9

Trong hoa viên gặp được vài người, nhưng đều lắc đầu bảo rằng không nhìn thấy Tô Lưu Y. Giang Thượng Phàm đứng tại chỗ trong chốc lát, bỗng nhiên giống như tỉnh ngộ, lập tức xoay người đến Phi Hồng Hiên.

Quả nhiên liền thấy Tô Lưu Y đang đứng ở trên Phi Hồng Hiên, không biết đang ngơ ngác nhìn cái gì.

Trong lúc nhất thời Giang Thượng Phàm liền dừng lại cước bộ, đứng phía dưới ngửa đầu nhìn thân ảnh gầy gò kia, trong lòng dâng lên ngàn tự vạn tự, cũng không biết có nên đi lên hay không.

Nhưng cuối cùng hần vẫn vén y phục rồi nhẹ nhàng bước lên bậc thang, trong khoảnh khắc sẽ đi đến sau lưng Tô Lưu Y, vẫn chưa kịp mở miệng thì chợt nghe đối phương nói một câu buồn bã, “Người xem, cây cối hoa cỏ ở nơi này sinh trưởng thật tốt, khi ta vừa đến đây thì đã muộ n một chút, lúc ấy bậc thang đã rải một lớp lá vàng.”

Giang Thượng Phàm hơi rùng mình một chút, hít sâu vào một hơi rồi nhẹ giọng nói với Tô Lưu Y, “Đúng vậy, năm trước người đến đây là sắp Trung Thu, nay mới lập thu mới được vài ngày thôi.”

Tô Lưu Y dường như sớm biết Giang Thượng Phàm sẽ đến đây, hần cũng không quay đầu lại mà chỉ khe khẽ thở dài, “Vẫn chưa đến một năm vậy mà ta đã chết đi sống lại ở trong Vương phủ của người, nay nhìn cảnh trí như vậy, làm sao lại không sinh ra cảm giác cảnh còn người mất?”

Giang Thượng Phàm không biết nên trả lời như thế nào, nghĩ đến việc Tô Lưu Y bảo là chết đi sống lại, thật sự là rất chuẩn xác, nghĩ đến bộ dáng đờ đẫn mất hồn của Tô Lưu Y lúc trước thì hần lập tức cảm thấy rùng mình.

Bỗng nhiên Tô Lưu Y xoay người lại, đôi mắt hơi ửng đỏ, cắn môi quật cường nhìn Giang Thượng Phàm, “Người có nhớ ngày mà người cứu ta khỏi tiểu tử quán kia, lúc công ta thì ta đã nói cái gì hay không? A Phàm, nếu người hận ta thì vì sao khi đó không giết ta? Vì sao còn phải tốn công phí sức nghĩ ra trăm phương ngàn kế để trả thù ta như thế? Người có biết hay không? Khi Vân Anh công chúa tiến vào phủ, ta đã vô cùng hy vọng có thể chết ở trên lưng của người vào lúc người công ta, như vậy ta sẽ cảm thấy hạnh phúc biết bao.”

“Lưu Y, ta...ta không còn lời nào để nói.” Giang Thượng Phàm đau khổ cúi đầu, lẩm bẩ m nói, “Nay nhớ lại, ta cũng không biết khi đó ta bị cái gì, căn bản là bị rơi vào đầm lầy không có cách nào thoát thân, khi ta và người ở bên nhau thì ta vô cùng vui vẻ, có khi thấy bộ dáng e lệ của người thì lại thật sự đau lòng, cũng biết rõ một khi trả thù thì sẽ không thể quay đầu lại, nhưng...nhưng ta giống như bị bỏ bừa, hoàn toàn không để ý đến những điều đó...”

Tô Lưu Y bình tĩnh nhìn Giang Thượng Phàm, nhìn đối phương nói xong lời cuối cùng, trong mắt tràn đầy thống khổ, hần thở dài, xoay người rồi chậm rãi đi đến bậc thang, sau đó nhẹ giọng nói, “Sớm biết có ngày hôm nay thì xưa kia hà tất...ai, thử tình khả đãi thành truy ức, chỉ thị đương thì dĩ vông nhiên...” (tình xưa thôi để thành hoài niệm, một thuở yêu đương đã hã o huyền – Cửu biệt ly)

Giang Thượng Phàm lập tức đuổi theo, lúc này đã đến đại môn của Phi Hồng Hiên, hần ngăn Tô Lưu Y lại, kéo lấy tay của đối phương rồi vội vàng nói, “Lưu Y, cho ta một cơ hội nữa có được hay không? Ta nay đã tỉnh ngộ, người...người hãy cho ta thêm một cơ hội, hãy để ta yêu thương người, chúng ta yêu nhau từ thời niên thiếu, lại trải qua mười năm nhớ nhung mới gặp lại, lão thiên gia nhất định cho là chúng ta hữu duyên, chúng ta...chúng ta phải hảo hảo quý trọng, đừng để đoạn tình này trở thành hồi ức, có được hay không?”

Lời nói rất bình thường nhưng lại vô cùng khẩn thiết, đúng là thành tâm thành ý. Tô Lưu Y bình tĩnh nhìn Giang Thượng Phàm, sau một lúc lâu mới run run mở miệng, “Nhưng ta rốt cục vẫn là một kẻ nhát gan yếu đuối, tài hoa cũng không có, lại là một kẻ tàn tật, không hề có nửa điểm tao nhã. Cho dù người thật lòng muốn ta, nhưng ta...ta làm sao có thể trèo cao? Lúc trước chỉ là ta tự mình rơi vào mộng đẹp, nay rốt cục đã tỉnh mộng...”

“Lưu Y, không phải mộng, không phải mộng, Lưu Y trong lòng ta vẫn là thiếu niên nhìn thấy mấy con thỏ bị thương ở trên núi sẽ trị thương cho chúng, nhưng nhìn thấy côn trùng thì sẽ sợ tới mức hét chói tai. Mấy năm nay tài tử phong lưu bên người ta còn thiếu hay sao? Nhưng không có ai có thể bằng được Lưu Y của ta.”

Giang Thượng Phàm vừa nói vừa bước đến bên cạnh Tô Lưu Y, lấy tay nhẹ nhàng vén vài sợi tóc trước trán của Tô Lưu Y ra đằng sau, giọng điệu si mê, “Ai nói người không có nửa điểm tao nhã, chẳng lẽ không biết câu tình nhân trong mắt hóa Tây Thi hay sao? Ở trong mắt ta, không có ai sánh bằng nét tao nhã của Lưu Y.”

Bờ môi của Tô Lưu Y khẽ giật giật, không đợi hần kịp lên tiếng thì chợt nghe Giang Thượng Phàm tiếp tục nói một cách si ngốc, “Ta còn nhớ rõ ngày ấy người mặc hồng giá y, thật sự là rất đẹp, mặc dù ta dốc lòng trả thù nhưng khi ta xúc lên khăn voan của người thì vẫn kinh ngạc như nhìn thấy thiên tiên. Lưu Y,

người biết không? Ngày ấy người rời đi thì ta lại bị Hoàng Thượng phái đến biên cương, ban đêm mỗi khi nằm mộng thì đều mơ thấy người mặc giá y, khi đó ta đã âm thầm thề nguyện về sau khi trở về phải xin người tha thứ cho bằng được, tất nhiên....vẫn muốn người mặc giá y một lần nữa vì ta.”

“Mặc giá y một lần nữa?” Tô Lưu Y bỗng nhiên mỉm cười chua xót, hần lắc đầu nói, “Cả đời này ta sẽ không bao giờ mặc giá y nữa, Giang Thượng Phàm, mặc kệ người nói cái gì, ta....cũng không biết sau này có còn xuất hiện thêm một Vân Anh công chúa nào nữa hay không.”

“Nếu lại có Vân Anh công chúa thì cứ bảo thiên lôi giáng xuống, vạn tiễn xuyên tim ta.” Giang Thượng Phàm bỗng nhiên nắm lấy tay của Tô Lưu Y, đột ngột quỳ xuống trước mặt hần, vẻ mặt trịnh trọng, “Ta thề, nếu ta còn dám lừa Lưu Y thì để cho ta bị nghiền xương thành tro, chết không được tử tế, chết không có chỗ chôn, bị vạn người phỉ nhổ...”

Chưa dứt lời thì Tô Lưu Y đã vội vàng quỳ xuống bịt miệng của Giang Thượng Phàm lại, lạnh lùng nói, “Làm sao mà người có thể tùy tiện thề thốt như vậy? Người có biết người là võ tướng hay không, bất cứ lúc nào cũng sẽ lâm trận.”

Giang Thượng Phàm cầm tay hần, nhẹ nhàng kéo xuống khỏi miệng, ngữ điệu thâm tình, “Lưu Y, người sợ sao? Sợ ta sẽ bị vạn tiễn xuyên tim mà chết? Kỳ thật ta cũng rất sợ. Nhưng không sao, chỉ cần không vi phạm lời thề thì sẽ không ứng nghiệm, đúng không? Mười năm, ta chưa từng quên người, cũng chưa từng động tâm với bất luận kẻ nào, Lưu Y, ta biết cả đời này người mà ta yêu nhất cũng chỉ có người, cho nên ta không hề sợ phải thề thốt, bởi vì....ta sẽ không phản bội lời thề, Lưu Y, người....người hãy tin ta thêm một lần nữa, cho ta thêm một cơ hội nữa, có được hay không?”

Tô Lưu Y chậm rãi cúi mắt xuống, mơ hồ nhìn thấy khe cửa của Phi Hồng Hiên. Hần nhớ đến một đêm mưa thu, khi hần sợ hãi nhất, bất lực nhất thì Giang Thượng Phàm mang theo một thực hộp to mà đội mưa đến đây, đó là một bàn toàn thức ăn mà mình thích, đêm hôm đó ngủ trong lòng của đối phương, cảm giác vô cùng yên tâm, ký ức như thủy triều cuộn cuộn dâng lên, hần muốn chạy trốn nhưng lại không có chỗ để thoái lui.

“Lưu Y, người nhớ đến đêm hôm đó sao?” Giang Thượng Phàm nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt của Tô Lưu Y, lúc này Tô Lưu Y mới phát hiện mình lại rơi lệ, lập tức búi rối mà quay đầu đi.

“Lưu Y, đêm hôm đó có phải người rất hạnh phúc hay không? Ta....ta cũng rất hạnh phúc, chẳng qua lúc đó ta lại không cảm thấy được. Nhiều ngày như vậy ta thường xuyên nhớ lại hình ảnh ngày đó chúng ta cùng nhau dùng bữa, nhớ lại hình ảnh ta ôm lấy người bình yên đi vào giấc ngủ, người có muốn sau này ta cũng trân trọng người như vậy hay không? Ta thề, ta sẽ càng trân trọng, càng yêu thương chiều chuộng người, Lưu Y....hãy cho ta thêm một cơ hội nữa!”

Giang Thượng Phàm nắm chặt tay của Tô Lưu Y, mặc kệ đối phương giãy dụa thế nào cũng không chịu buông ra, hần muốn nói rất nhiều lời thâm tình và chân thành, nhưng ngoại trừ những câu đối xử tốt với người, tin tưởng ta, ta thề, thì không thể nói thêm được gì nữa.

Nhưng những lời tâm tình giản dị được lặp đi lặp lại chính là điều làm cho Tô Lưu Y không có cách nào trốn tránh, hần nhìn Giang Thượng Phàm, nơi đó không hề có bất kỳ một kẻ hở nào, cuối cùng hần nhìn không được mà tức giận nói, “Người luôn như vậy, ngay cả gạt ta mà cũng không lộ ra sơ hở, Giang Thượng Phàm, nếu người thật sự muốn cùng ta nối lại mối lương duyên này thì người phải đưa cho ta một cây chủy thủ, một cây chủy thủ sắc bén nhất, như vậy nếu sau này người còn gạt ta thì ta lập tức đem chủy thủ đâm vào tim, như vậy vẫn tốt hơn là bị người tra tấn...”

Lời này vừa nói ra chẳng khác nào chấp thuận sự thỉnh cầu của Giang Thượng Phàm. Tâm tư của Tô Lưu Y vô cùng rối loạn, hần không biết quyết định của mình có chính xác hay không, hần thật sự sợ bị tổn thương, nhưng Giang Thượng Phàm lại là khắc tinh của hần, là độc dược không thể giải, hần chưa bao giờ chịu nổi một đòn từ đối phương, càng đừng bảo là trốn tránh.

“Lưu Y.” Giang Thượng Phàm kích động ôm lấy Lưu Y vào lòng, kim nén nước mắt, thì thào lặp đi lặp lại, “Sẽ không, ta sẽ không bao giờ lừa người nữa, Lưu Y, ta sẽ hảo hảo trân trọng người, người là bảo bối quý giá nhất của cả đời ta, ta sẽ không bao giờ đùa với lừa nữa, ta không thể chịu nổi khi phải mất người...”

“A, thành rồi thành rồi, hữu tình nhân chung thành quyền chúc.” Tình Nguyệt và Phương Thảo trốn bên dưới Phi Hồng Hiên mừng rỡ đến mức suýt nữa đã vỗ tay reo hò. Các nàng đến tìm Giang Thượng Phàm và Tô Lưu Y để về dùng bữa, nhưng không ngờ lại nhìn thấy một màn cảm động như thế. Lập tức quên cả mục đích đến đây của mình, cao hứng như hai con chim khách đuôi cờ, đi khắp góc ngách trong phủ mà rải tin tức. (hữu tình nhân chung thành quyền chúc = người hữu tình rốt cục sẽ thành đôi)

Nơi này Giang Thượng Phàm cùng Tô Lưu Y ôm nhau mà khóc, thật lâu sau cũng không nguyện tách ra, cho đến khi y phục của hai người đều bị mồ hôi thấm ướt thì Giang Thượng Phàm mới đột nhiên nhớ đến, hắt buông Tô Lưu Y ra rồi nghi hoặc hỏi, “Hiện tại là giờ gì? Chắc là đến lúc phải dùng bữa rồi? Lưu Y, chẳng lẽ chúng ta đã bị bỏ quên, không ai nhớ là chúng ta chưa dùng ngọc thiện hay sao?”

Tô Lưu Y sờ bụng của mình, quả nhiên cảm thấy vô cùng đói khát, cúi đầu rồi thấp giọng vừa cười vừa nói, “Nói thế nào đây? Ta bất quá chỉ là ăn nhờ ở đậu, bỏ quên ta cũng không sao, nhưng người là chủ tử trong phủ, ai dám bỏ sót người.”

Giang Thượng Phàm nhẹ nhàng néo mặt của Tô Lưu Y, cả giận nói, “Đã lúc này rồi mà còn nói như vậy để làm khổ ta, cái gì mà ăn nhờ ở đậu, từ nay về sau người chính là chủ tử trong phủ, ngay cả ta cũng phải nghe lời người. Người tưởng là ta không biết hay sao? Đám hạ nhân kể từ ngày ta phụ lòng người thì bọn họ đều xem ta như Trần Thế Mỹ, trong lòng bọn họ đều hướng về người.”

Tô Lưu Y cũng biết Giang Thượng Phàm nói thật, kể từ sau khi mình trở về thì bọn hạ nhân đối với mình càng thêm quan tâm thân thiết. Hắn liền đánh trống lảng, “Được rồi, nếu đói bụng thì còn ở đây nói dong nói dài làm gì, mau quay về xem còn thứ gì để ăn hay không, ít ra cũng phải lót dạ cái đã.”

“Dù sao đi nữa thì chắc là hai chúng ta cũng không đến mức phải ăn cơm thừa canh cặn đâu.” Giang Thượng Phàm vừa nói vừa kéo Tô Lưu Y bước xuống bậc thang.

Gió hây hây thổi, hai người băng qua hàng dương liễu đang đong đưa nhịp nhàng, càng lúc càng xa, hai bóng dáng nắm tay nhau rải bước trên con đường mòn, thật sự hạnh phúc mỹ mãn.

.....

12. Chương 10: Phiên Ngoại – Về Nhà

Tô Lưu Y cùng Giang Thượng Phàm rốt cục thì hữu tình nhân chung thành quyền chúc. Tuy rằng Giang Thượng Phàm rất muốn định ra danh phận của hai người, muốn tổ chức long trọng và quang minh chính đại lễ thành thân với Tô Lưu Y một lần nữa. Nhưng Tô Lưu Y bị ám ảnh quá sâu, nói thế nào cũng không chịu đồng ý, huống chi đám người Thái tử cũng đều khuyên hắn dù sao cũng là thú một người nam nhân, lại đường đường là Vương gia, truyền ra ngoài sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, bảo hắn bình tĩnh một chút chớ nóng vội.

Bởi vậy đành phải trì hoãn hôn sự. Thu đi đông đến, thời tiết càng ngày càng lạnh, nháy mắt đã đến trung tuần tháng mười một, tất cả quý phủ bắt đầu chuẩn bị lễ mừng tất niên.

Lão tiên sinh lại dâng lên nỗi nhớ cố hương, mỗi ngày đều nhắc đến vùng sơn núi Giang Nam cùng với tập tục đón lễ tất niên ở nơi ấy, rồi lại nhắc đến những lão bằng hữu trước kia, đôi khi lại nhìn lên trời mà ngẩn người, thì thào tự nói một vài câu linh tinh, “Không biết trước khi lâm chung có thể quay về một lần nữa hay không.”

Tô Lưu Y và Giang Thượng Phàm nhìn thấy hắn như vậy thì trong lòng đều cảm thấy không vui, hai người liền đi tìm Giản Nhan Uyên để thương lượng, trùng hợp đối phương cũng muốn quay về cố hương tế tổ.

Chủ ý của Giang Thượng Phàm là muốn Giản Nhan Uyên dẫn lão tiên sinh trở về. Nhưng mà Tô Lưu Y lại cẩn thận phát hiện Giản Nhan Uyên muốn nói lại thôi, tựa hồ có cái gì đó không tiện nói ở trước mặt của Giang Thượng Phàm.

Hắn liền cùng Giản Nhan Uyên đi vào hậu viện, hỏi Giản Nhan Uyên rốt cục đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe đối phương thở dài, “Mùa xuân năm ngoái ta nhậm chức Tuần sát ngự sử, từng quay về Tô Châu. Giang lão gia đặc biệt mời ta đến làm khách, đêm trừ tịch, Giang lão gia và lão phu nhân tha thiết hỏi thăm ta về

tình hình của Vương gia, nhưng khi đó ta vẫn chưa thân thuộc với Vương gia bởi vậy cũng không biết phải nói cái gì. Ta bảo sẽ hồi kinh nói với Vương gia để hấn trở về một chuyến nhưng nhị lão lại không cho.”

Tô Lưu Y chậm rãi gật đầu, lại nghe Giản Nhan Uyên nói, “Lưu Y a, theo ta thấy thì hai vị lão nhân rất nhớ thương Vương gia, mặc kệ như thế nào thì hấn vẫn là nhi tử của nhị lão, lúc ấy nhất thời xúc động, lửa giận ngút trời nên đã đuổi hấn ra khỏi Giang phủ, mười năm trôi qua làm sao lại không nhớ thương, Vương gia rất nghe lời người, không bằng người khuyên nhủ hấn một câu đi.” Tô Lưu Y mỉm cười, gật đầu nói, “Ta hiểu rồi, ta sẽ tìm cơ hội để nói với hấn.” Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng cũng rất khó xử.

Trùng hợp buổi chiều ngày hôm đó có tuyết rơi, Giang Thượng Phàm phẫn chấn phái người chuẩn bị bếp lò ở trong vườn, muốn sưởi ấm ngắm tuyết.

Tô Lưu Y thấy hấn cao hứng, liền chậm rãi lựa chọn thời cơ, ăn một miếng thịt nai nướng mà Giang Thượng Phàm dứt cho rồi nhẹ giọng nói, “A Phàm, người có muốn quay về Tô Châu một chuyến hay không?”

Động tác của Giang Thượng Phàm đột nhiên cứng ngắc, hấn nhìn về phía Tô Lưu Y, nói một cách ôn nhu, “Lưu Y, có việc gì thì người cứ nói thẳng đi.”

Tô Lưu Y thở dài, nhẹ giọng nói, “Dù sao cũng là phụ mẫu thân sinh của người a, chẳng lẽ mười năm qua người ngoại trừ nhớ nhung ta mà không hề nghĩ đến bọn họ hay sao? Ta không tin người là người vô tình vô nghĩa như vậy.”

Giang Thượng Phàm cười khổ, “Nhớ thì đương nhiên là nhớ, nhưng mà ngày đó phụ thân vô cùng nghiêm khắc, chính miệng hấn nói cắt đứt quan hệ với ta, bởi vì câu này mà mười năm qua ta chỉ có thể xem mình như một cô nhi không phụ không mẫu, bằng không thì làm được gì?”

Tô Lưu Y lắc đầu, “Nói vậy, tuy rằng phụ mẫu của ta mất sớm nhưng ta hiểu được tình cảm của phụ mẫu đối với con cái, đó là sợi dây ràng buộc không thể đứt bỏ. Huống chi phụ mẫu của người đều không phải hạng người vô tình vô nghĩa ti tiện vô sỉ, ngày đó mặc dù đuổi người đi nhưng sau đó nhất định cũng rất hối hận! Chẳng qua bọn họ là phụ mẫu của người, người không quay về chủ động nhận sai mà còn trông cậy để bọn họ đến đây nhận lỗi với người hay sao?”

Giang Thượng Phàm suy nghĩ một chút, cảm thấy lời của Tô Lưu Y rất có lý. Vì vậy gật đầu cười nói, “Hóa ra mười năm nay ta vẫn chui rúc vào sừng trâu, may mắn hôm nay người lôi ta ra, làm cho ta thông suốt. Nếu như thế chúng ta liền cùng lão tiên sinh và Giản huynh quay về Giang Nam. Chẳng qua ta cũng muốn phụ mẫu phải chấp nhận người, bằng không ta tuyệt đối không quay lại gia môn. Ai, Lưu Y à, người đã vì ta mà chịu nhiều uất ức tra tấn, ta tuyệt đối không thể để cho người tiếp tục bị tổn thương.”

Trong lòng của Tô Lưu Y vô cùng ấm áp, vùi đầu vào lòng của Giang Thượng Phàm rồi nhẹ giọng nói, “Phụ mẫu của người không chấp nhận ta thì có quan hệ gì? Hiện tại ta có thể sống cùng người như vậy đã quá hạnh phúc, chỉ cảm thấy cho dù có chết thì cũng không uổng phí cuộc đời này...”

Không đợi nói xong thì đã bị Giang Thượng Phàm lấp kín miệng. Hấn biết rõ ái nhân không thích nghe mình nói những lời như vậy, cũng giống như mình không thích nghe người này nói đến chuyện sinh tử, vì vậy liền ngậm miệng lại, cứ đưa Giang Thượng Phàm về Giang Nam trước là tốt rồi, còn chuyện khác thì ít hôm nữa sẽ tính sau.

Nhưng mà Tô Lưu Y hoàn toàn không ngờ là khi hai người trở lại Giang Nam, Giang Thượng Phàm dẫn Tô Lưu Y quay về Giang gia nhưng lại không bị đối xử hà khắc hay bị chỉ trích này nọ, Giang gia phụ mẫu gặp nhi tử sau mười năm bất ngờ quay về, bọn họ còn vui sướng không kịp thì làm sao còn có tâm tư truy cứu chuyện khác. Huống chi mười năm trôi qua cũng có nhiều chuyện được cởi mở hơn trước.

Giang Thượng Phàm cũng không ngờ phụ mẫu lại đồng ý dễ dàng như thế. Người một nhà đoàn tụ cùng nhau, vô cùng vui vẻ và cảm động. Lúc đầu hấn đã bao nguyên một khách ***, nhưng lúc này làm sao có thể rời Giang gia mà ở khách ***, bởi vậy bảo đám hạ nhân đem hành lý tiến vào, từ nay về sau đương nhiên là dừng chân ở tại Giang gia.

Cả nhà thấp đèn trò chuyện đến tận sau nửa đêm, Giang mẫu biết những gì đã xảy ra sau khi Tô Lưu Y và nhi tử gặp lại, cũng vô cùng thốn thức và cảm khái, lại biết nhi tử và Tô Lưu Y sẽ ở lại Giang phủ mừng lễ tất niên tế tổ thì lại vui vẻ không ngớt.

Thật vất vả mới khuyen được nhị lão về phòng nghỉ ngơi. Giang Thượng Phàm liền nói với Tô Lưu Y, “Sớm đi nghỉ ngơi thôi, sắp đến canh bốn rồi, nay ta y cấm vinh quy, hai ngày sau không biết có bao nhiêu thân thích sẽ đến đây, thật lòng cũng được, xu nịnh cũng được, dù sao cũng phải xã giao một chút.”

Tô Lưu Y gật đầu, vừa cười vừa nói, “Cũng không thể nói như vậy a.” Hai người tắt nến rồi lên giường ôm nhau mà ngủ, chỉ chốc lát sau liền tiến vào mộng đẹp.

Đang chu du trong mộng đẹp thì Tô Lưu Y chợt nghe Giang Thượng Phàm ở bên cạnh không ngừng hô đau, hấn sợ đến mức vội vàng ngồi bật dậy, gọi Tinh Nguyệt và Phương Thảo thấp nền, lúc này chỉ thấy sắc mặt của ái nhân tái nhợt, trên trán toát đầy mồ hôi, không đợi hấn lên tiếng thì đã rời giường chạy vội.

Tô Lưu Y sợ ngây người, Phương Thảo và Tinh Nguyệt cũng kinh hoảng, lắ bắ nói, “Chuyện này là sao? Vương gia bị làm sao vậy? Chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế này a.”

Tô Lưu Y đột nhiên nghĩ đến những gì mà Giản Nhan Uyên thuật lại từ lời của Thái tử, trong khoảnh khắc liền cảm thấy toàn thân rét buốt, kinh hoàng hét lớn, “Không tốt, là...là độc phát, A Phàm bị độc phát, Phương Thảo, nhanh...nhanh đi gọi đại phu, tìm đại phu tốt nhất thành Tô Châu đến đây.”

Ngữ thanh của hấn vô cùng thê lương, chẳng những khiến Tinh Nguyệt và Phương Thảo sợ hãi mà ngay cả Giang gia phụ mẫu ở kế bên cùng với bọn hạ nhân đều bị tiếng hô to của hấn làm thức tỉnh mà chạy lại đây. Đợi đến khi nghe được Tô Lưu Y thuật lại lời của Thái tử thì cả nhà đều sợ tới mức ngây người như phỗng. Giang phụ lập tức phái người đi tìm tất cả danh y của thành Tô Châu đến đây.

Tinh Nguyệt và Phương Thảo vẫn còn lắ bắ, “Không...không thể nào? Cho đến bây giờ vẫn chưa từng nghe Vương gia nói qua chuyện này a? Lưu Y, người...người có chắc là Thái tử hay là vị Giản đại nhân kia nói thật hay không?”

Giang mẫu vừa khóc vừa nói, “Hài tử ngọc, ta đã gặp qua Giản Nhan Uyên, là người trầm ổn lại thành thật, tuyệt đối không thể lừa người a. Nếu nói là đương triều Thái tử thì càng không thể, đó là ai cơ chứ? Là Thái tử a, là Hoàng đế tương lai, cũng là kim khẩu ngọc nha. Huống chi trên chiến trường có thể xảy ra bất cứ chuyện gì, lão thiên gia a lão thiên gia, ta...ta đã làm gì nên tội nên tình? Thật vất vả mới đem nhị tử trở về mà lại xảy ra chuyện như vậy, lão thiên gia a...” (kim khẩu ngọc nha = miệng vàng răng ngọc)

Giang phụ nhân khóc lóc thảm thiết, bọn hạ nhân cũng khóc theo, Tô Lưu Y cũng nước mắt lưng tròng, trong lúc nhất thời mười mấy đại phu đều mắt nhắm mắt mở mà tiến vào Giang phủ, trong khi Giang Thượng Phàm vẫn chưa quay trở lại.

Tô Lưu Y cùng Giang gia phụ mẫu sợ tới mức tay chân lạnh lẽo, chỉ nghĩ đến việc Giang Thượng Phàm ra ngoài ngộ nhờ độc phát tử vong thì sao. Vội vàng lệnh cho hạ nhân toàn phủ đốt đuốc và giờ đèn ***g hò hét tìm kiếm, chỉ chốc lát sau liền gặp Giang Thượng Phàm ôm bụng đi vào, uể oải nói, “Làm cái gì vậy a? Ta chỉ là bị đau bụng, cũng chưa đến mức lăn ra mà chết đâu, cả phủ xách đèn đốt đuốc làm gì cơ chứ?”

Tô Lưu Y và Giang gia phụ mẫu thấy hấn chưa chết thì đều mừng rỡ, vội vàng đưa hấn ấn xuống giường để đám đại phu bắt mạch. Giang Thượng Phàm không rõ cho nên chỉ chăm chăm nhìn phụ mẫu của mình và Tô Lưu Y rồi than thở, “Làm...làm gì vậy? Làm gì thế này? Ở đâu...ở đâu mà tìm ra nhiều đại phu như thế a? Có cần phải huy động khoa trương như vậy hay không?”

“Cái gì mà huy động khoa trương? Người cũng không thể lấy thân thể của mình ra làm trò đùa a.” Tô Lưu Y vừa vội vừa tức, cầm lấy cánh tay của Giang Thượng Phàm rồi khóc thút thít, “Cơ thể của mình rõ ràng là có độc tố tiềm tàng mà lại không biết cẩn thận một chút, tuy lần này chỉ bị thổ tả, ngộ nhờ độc trong cơ thể của người lợi dụng cơ hội để bộc phát thì sao?” (thổ tả=tiểu chảy)

“Cái gì...cái gì? Độc tố? Bộc phát? Như vậy...như vậy là sao?” Giang Thượng Phàm như nằm mộng, lúc này mười mấy đại phu đã thay phiên nhau bắt mạch, đều nhìn thoáng qua nhau, trong đó có một đại phu lớn tuổi nhất liền ho khụ một tiếng, “Lão gia, lão phu nhân, Vương phi nương nương, Vương gia chỉ bị thổ tả bình thường mà thôi, kinh mạch vẫn rất ổn định, trên người cũng không có dấu hiệu trúng độc.”

Lúc này Giang gia phụ mẫu cùng Tô Lưu Y mới đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Tô Lưu Y chấp tay hành lễ, niệm phật ngữ, “Hoàn hảo hoàn hảo, xem ra là A Phàm tuổi trẻ, rốt cục thoát khỏi nguy hiểm lần này.

Chẳng qua không biết làm sao để loại bỏ hoàn toàn độc tố đây? Bằng không nó vẫn sẽ là tai họa ngầm, ta cũng khó mà an lòng.”

Lúc này Giang Thượng Phàm nghe ra một chút manh mối, thấy đám đại phu vẫn còn đang đứng chờ, hẳn liền lệnh cho Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo dẫn đại phu ra ngoài, gửi mỗi người hai lượng hoàng kim. Còn hẳn ở nơi này đang nắm chặt tay của Tô Lưu Y rồi cau mày hỏi, “Lưu Y, người nói cho ta biết là độc tố gì? Là ai nói với người chuyện này?”

Tô Lưu Y thấy vẻ mặt của Giang Thượng Phàm nghiêm trọng và đầy nghi hoặc, trong lòng cũng có một chút mơ hồ, liền thuật lại lời mà Thái tử đã nói với Giản Nhan Uyên.

Giang Thượng Phàm trợn mắt há hốc mồm, lẩm bẩm nói, “Hoàn toàn bậy bạ, ta.....đúng là ta đã từng bị thương trên chiến trường, nhưng cho đến bây giờ chưa từng bị trúng tên, huống hồ làm sao mà bị trúng độc? Trên chiến trường phải dựa vào thực lực của song phương, độc dược bị cấm, bằng không đại quân của cả hai bên đừng nghĩ đến việc có người còn sống trở về, lại càng không có chuyện độc tiễn này nọ.”

Giang gia phụ mẫu và Tô Lưu Y đều ngây người, Tô Lưu Y lẩm bẩm nói, “Chẳng lẽ...chẳng lẽ là Giản huynh gạt ta hay sao? Dù sao Thái tử cũng không thể....cũng không thể lừa gạt người, đúng không?”

Giang Thượng Phàm bỗng nhiên nhớ đến ngày đó vài vị Vương gia đều tự mình khoe thành tích, bọn họ cũng đã truy vấn lời nói của Thái tử nhưng nửa ngày vẫn không có đáp án. Sau đó lại liên tưởng đến thái độ của Tô Lưu Y khi trở về Vương phủ, rồi sau đó lại dễ dàng tha thứ cho mình, hẳn không khỏi bực tình đại ngộ, lập tức vỗ trán nói, “Đúng vậy, là Thái tử, hóa ra thật sự là có chuyện như vậy.”

Giang gia phụ mẫu và Tô Lưu Y đều truy vấn sự tình trước kia, Giang Thượng Phàm liền thuật lại từ đầu chí cuối. Trong lúc nhất thời cả ba người đều ngây dại.

Giang gia phụ mẫu thấy nhi tử không sao nên liền mang theo hạ nhân quay về, nơi này Tô Lưu Y lại đang oán giận nói với Giang Thượng Phàm, “Thái tử cũng quá càn quấy, loại nói dối gạt người như thế mà cũng có thể tùy tiện nói ra hay sao? Uống công ta lo lắng bấy lâu nay. Với lại người cũng vậy, chỉ bị đau bụng mà đi ra ngoài một lúc lâu vẫn chưa chịu trở về, làm hại chúng ta tìm người khắp cả phủ, ta và phụ mẫu của người đều sợ phát khiếp, cứ nghĩ là người bị phát độc ở bên ngoài.”

Giang Thượng Phàm nhún vai, cười nói một cách vô tội, “Chuyện này không thể trách ta a, ta ở trong nhà xí tại phía Đông Bắc của Giang phủ, bởi vì quá đau bụng nên ta muốn thải ra sạch sẽ rồi mới trở về, ai ngờ các người lại giống trống khua chiêng đến mức này.”

Tô Lưu Y không phản đối, lúc này Tĩnh Nguyệt và Phương Thảo đã sắc xong thuốc, bưng đến một chén cho Giang Thượng Phàm uống. Tĩnh Nguyệt vừa cười vừa nói, “Sớm biết như thế thì ngày đó Lưu Y không nên dễ dàng tha thứ cho Vương gia như vậy, ngày ấy lừa hôn cũng khiến cho hai người chúng ta bị liên lụy mà quỳ cả một buổi.”

Tô Lưu Y gật đầu nói, “Đúng vậy, nói rất đúng...”

Còn chưa dứt lời thì đã sớm bị Giang Thượng Phàm kéo đi, nghe hẳn trừng mắt nói với Tĩnh Nguyệt, “Không liên quan đến các người, mau cút đi ngủ đi.”

Sau đó hẳn lại cúi đầu hôn Tô Lưu Y một cái, ôm chặt lấy đối phương mà cười, “Hắc hắc, hiện tại muốn đổi ý cũng đã muộn, người đã là người của ta, cho dù có nói cái gì thì ta cũng sẽ không buông người ra, người đẹp cái suy nghĩ kia đi.”

Tô Lưu Y gục đầu vào lòng của Giang Thượng Phàm rồi chậm rãi nằm lên giường. Sắc trời bên ngoài cửa sổ đang dần dần chuyển sáng, ánh bình minh chậm rãi dâng lên từ sau rặng núi, một ngày mới lại bắt đầu.....

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-mon-xuan-sac-he-liet-khiep-vo-tinh>